

ΙΑΚΩΒΑΚΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ΔΙΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΛΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
 ΑΡΙΘΜΟΣ 1ος

Τιμήται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἑπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότημόν.

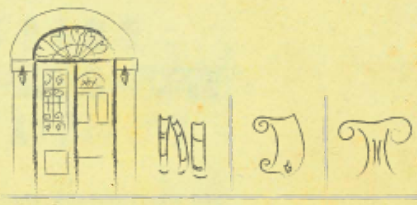
Κεφαλληνία, 5 Ὀκτωβρίου 1859.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ.

« Stulta est Clementia cum tot oblique Vitiis occurras periturae parcere chartae. » (Γουβενάλ. ος.)

Ὅτι ὁ διάβολος δὲν εἶναι τόσον ἀσχημος ὅσον τὸν ζωγραφίζουσιν, εἶναι παροιμία κοινὴ ὡς πᾶσα ἄλλη δύναμαι λοιπὸν νὰ τὴν μεταχειρισθῶ καὶ ἐγὼ χωρὶς ποσῶς νὰ ριψοκινδυνεύσω τὴν μετριοφροσύνην μου, ἄλλως τε τοῦ διαβόλου. ἡ μετριοφροσύνη δὲν εἶναι μεγάλη· πάντες γινώσκετε ἢ τοῦλάχιστον ὀφείλετε νὰ γινώσκητε ὅτι ἡ ὑπερηφάνια, ἡ φιλοδοξία, τὸ φιλότιμον, ἡ φιλαυτία καὶ ὁ ἐγωισμὸς, εἶναι προτερήματα, ἢ ἐλαττώματα, ἂν θέλητε, ἅτινα μεγάλως μὲ κατακυριεύουσι· αὐτὰ μὲ ἐπροξένησαν τὴν ἐκ τῆς ἀρχαίας καταστάσεως μου ἐκπτώσιν (φευ!) ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὰ χρεωστῶ τὴν ἀνεξαρτησίαν μου.

Πόση φλυαρία, ὅπως σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι δὲν εἶμαι πολὺ ἀσχημος! καὶ τοῦτο δ' ὑμᾶς προπάντων ᾧ φιλόκαλοι μου ἀπὸ γινώσκου, ἐπειδὴ τρέμω, μήπως ἀναλογιζόμενοι τὴν μορφήν μου, ὅποιαν ἂν εἶδατε εἰς τινὰ εἰκόνα-ἀριστοποίημα λίαν εὐλαβοῦς τεχνίτου, εἰς ἣν θὰ μοὶ ἐχαρίσειε ὄρους ὄνυχας, οὐράς, καὶ κέρατα ἐξήρχοντο ἐκ τῆς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΣΟΥΡΙΟΥ

φαντασιπλήκτου κεφαλῆς του, ρίψατε μετὰ σπασμοδικοϊστερικῆς φρικιάσεως τὸ περιοδικόν μου ὑπὸ δέους μὴ ταράξω διὰ μορφῆς τόσον εἰδεχθοῦς τοὺς γλυκεῖς καὶ ἀθώους ὕπνους σας. Ἐσυχάσατε ὅμως διότι ὁσάκις σὰς πλησιάζω, (νοστιμεύομαι καγὼ περὶ κομψότητος) λαμβάνω τὰς θελκτικωτέρας μορφάς, πάντοτε δὲ τὰς τῶν ἐραστῶν, οὐδέποτε τὰς τῶν συζύγων· οὐδέποτε λοιπὸν θέλει μὲ ἴδητε κερατοφόρον, ὅπερ, καὶ δικαίως τόσον σὰς τρομάζει.

Τούτων προτεθέντων καὶ εὐελπιζόμενος εὐμενοῦς παρ' ὑμῶν προσοχῆς, προβαίνω εἰς τὴν ἐκτύληξιν τοῦ προγράμματός μου. Πλὴν φαίνεται μοι νὰ σὰς ἀκούω ἀνακράζοντας. Τί διάβολον ἤλθε τοῦ διαβόλου νὰ γίνῃ συγγραφεὺς; Ἀπαντῶ. Εἰς ὅλα καὶ καθ' ὅλα δύνασθε νὰ λέγητε ὅτι ἐγὼ σὰς πειράζω καὶ ἐπιβρῶάζω διὰ τῆς μοιραίας μου ἐπὶ τῶν ἀδυναμιῶν σας ἐπιβροῆς· ἀλλὰ ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει εἰς ἣν δηλ. ἐγὼ ὁ δαίμων τοῦ σκότους κατήντησα νὰ σφίξω δημοσιογραφικὸν κάλαμον, δύνασθε καὶ ὑμεῖς κατὰ τὴν φορὰν σας νὰ καυχῆσθε ὅτι διὰ τῆς συγγραφομανίας σας ἐπειράξατε καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον! Ὑπομονή! Μοῦ ἔμελλε νὰ κάμω καὶ τοῦτο εἰς τὰ Γηρατεῖα μου!

Περιεργαζόμενος τὰς διαφόρους τάξεις τῆς κοινωνίας σας, καὶ ἠθικολογῶν ἐπὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, δὲν δύναμαι νὰ μὴν ἀνακράζω μετὰ φιλαρέσκου θαυμασμοῦ, ἀνθρωπε ὑπερέβης τὸν διάβολον! Καὶ ὄντως, τί διαβολικότερον πρὸ πάντων καὶ ὑπὲρ πάντων αὐτῆς τῆς κοινωνίας ὑμῶν ἐν συνόλῳ, καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς θεωρουμένης; Ἡ [κερδοσκοπία καὶ ἰδιοτέλεια, ἡ θρησκευτικὴ ἀδιανομία, μᾶλλον δὲ εἰπεῖν ἢ ἐγκατάληψις τῶν ὁσίων . . . εἶναι ἡ βᾶσις ἐφ' ἧς ὀκοδοῦνται τὸ σαθρὸν τῆς κοινωνίας ὀκοδόμημα, ἧτις ὁσπμέραι ἐκκλίνει τῆς πατρῴας ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας, τρεπομένη εἰς ὀλεθρίαν ἀγενῆ καὶ ἀνάνδρον παθῶν παλαιστραν. Οὐδεὶς δ' ἕτερος δεσμὸς συνδέει αὐτὴν ἢ τὸ αἰσχρὸν συμφέρον καὶ ὁ ὕλισμὸς ἅτινα εἰσὶν τὰ ἐλατήρια ἐνὸς ἐκάστου τῶν μελῶν

της, ὁ μοχλὸς καὶ τὸ κέντρον περίξ τοῦ ὁποίου περιστρέφονται ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἐλαττώματα,

Καὶ ἐνταῦθα ἠδυνάμην νὰ ὑποδείξω διὰ μυρίων παραδειγμάτων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ θῦμα μου κατέστη ὁ ἀπαταιῶν μου, παραβιασθεὶσας συμβάσεις, ἀθετηθεὶσας ὑποσχέσεις, ἀπλήστους σφετερισμοὺς τῶν δικαιωμάτων μου, ὅσα τέλος ἐν ὀνόματί μου διαπράττονται χωρὶς ποσῶς νὰ μετέχω αὐτῶν. Εἰς ὅ,τι κακὸν συμβῆ ἀκούεις τὴν ἐπωδὴν, ὁ διάβολος, ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ τὸν ἐτύφλωσεν, καὶ ποσάκις ἀπ' ἐναντίας εἰς τὰ τοιαῦτα ὁ ἄνθρωπος ἐκτυφλοῖ τὸν διάβολον. Οὐδεὶς βεβαίως τῶν βροτῶν δὲν ἤθελε ἀναδεχθῆ τὴν ἀπολογία μου, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀποχρώντως ἐλεύθερος τῶν κατ' ἐμοῦ προλήψεων, ἵνα καταπέισῃ ἅ. ἑαυτὸν, καὶ ἀκολούθως τοὺς ἄλλους περὶ τοῦ δικαίου μου, καὶ ἂν τοιοῦτος τις μεταξὺ ὑμῶν ἤθελεν ὑπάρχει, ἠθέλατε τὸν κηρύξει ὀμοθυμαδὸν καὶ μιᾶ φωνῇ φρενήρη. Τούτου ἕνεκα ἰδοὺ εἰμι ὑπερασπιστὴς τῶν δικαιωμάτων μου, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀποφασιν νὰ ἀποθέτω τούντεῦθεν τὴν λύσιν τῶν μεταξὺ αὐτόμων τοῦ γένους σας καὶ διαβόλου ζητημάτων, εἰς τὴν ἀμερόληπτον κρίσιν τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἡ Εφημερίς μου ἐκδίδεται εἰς τὸ φῶς σὰς δὶς τοῦ Μηνός σας. Πολυειδὲς καὶ πολυποικίλον τὸ περιεχόμενον της, θέλει περιέχει τὰ τῆς κοινωνίας σας ὅσα μεμπτέα καὶ ἐπιλήψιμα· τὸ δὲ περιεργὸν θέλει εἶσθαι ὅτι ἐγὼ ὁ διάβολος γεννήσομαι ἠθικοδιδάσκαλος καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ διδάσκαλοι εἶναι διάβολοι· ἐκεῖνοι εἰσβάλλουσιν εἰς τὴν χώραν τῶν δικαιοματιῶν μου, ἐγὼ εἰς ἐκείνην τῶν καθηκόντων των· οἱ συνδρομηταὶ τοῦ διαβόλου καὶ ὡς τοιοῦτοι θεωρῶνται οἱ δεξάμενοι τὸν πρῶτον τοῦτον ἀριθμὸν θέλει πληρώνουσιν εἰς τὸν ἐπιφέροντα τὴν παραλαβὴν ἐνὰς συνλαδίου ὀβολοῦς τρεῖς. Ἰστέον ὅτι ὁ διάβολος δὲν δίδει ἐν πίστει εἰς οὐδένα, διότι ὡς κάτοικος τοῦ ἄλλου κόσμου δὲν γνωρίζει τοὺς φερεγγύους ἢ μὴ τῆς ὕψηλιου, ἀλλως τε ἤθελε μεγάλως ἐκτεθῆν ἢ ἀξιοπρέ-

ΙΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ
 ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ
 ΜΟΝΑΧΟΥ

πειά του ύποχρεούμενος νά παρῆρσιάζηται εἰς τὰ εἰρηνο-
δικεῖα σας πρὸς κλήσιν καθυστερούντων συνδρομητῶν.

Εἰδοποιῶνται ἅπαντες ὅσοι ἔχουσιν οἰανδήποτε καθ' οἰοῦδήποτε δικαίαν μέμψιν νά μεμφθῶσι, ὑπαγομένην ἢ μὴ εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν συνήθων δικαστηρίων, ὅτι αἱ στήλαι τοῦ διαβόλου ἀσμένως τοῖς προσφέρονται· εἶναι δίκαιον, ἐὰν ἡ δικαιοσύνη ὑπῆγεν εἰς τὸν διάβολον, νά τὴν ἐβρίσκη εἰς παρὰ τῷ διαβόλῳ : Ἐρασταὶ ἢ ἐράστριαι ἀπατούμεναι στείλατε τὰ παράπονά σας εἰς τὸν διάβολον· — ὀφειλέται καταπιεζόμενοι καὶ κακουχούμενοι, στείλατε τοὺς πιστωτάς σας εἰς τὸν διάβολον· — σύζυγοι τῶν δύο φύλων στείλατε τοὺς ἀδικοῦντας σας συνεταίρους εἰς τὸν διάβολον· — ὑπάλληλοι σκληραγωγούμενοι καὶ καταθλιβόμενοι ὑπὸ τῆς ὀκνηρίας καὶ αὐθαιρεσίας τῶν ἀρχηγῶν σας, στείλατε τοὺς ἀρχηγούς σας εἰς τὸν διάβολον· ὑπηρεταὶ οἵτινες εἴτε διὰ τῆς μὴ πληρωμῆς τῶν ὑδρώτων σας ἢ ἄλλως πως ὑπὸ τῶν Κυρίων ἢ Κυριῶν σας ἀδικεῖσθε, στείλατε αὐτοὺς ἀνεπιστρεπτεὶ εἰς τὸν διάβολον. — Οἰκοδεσπότης καὶ Οἰκοδέσποινα ὅσαι ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἢ ὑπηρετριῶν σας ὅπως δήποτε ἀδικεῖσθε στείλατε αὐτοὺς εἰς τὸν διάβολον. Τεχνῖται ἢ ἔμποροι ὧν οἱ λογαριασμοὶ μένουσιν ἐπ' ἀορίστῳ καὶ μέχρι παραγραφῆς ἀπλήρωτοι, στείλατε τοὺς θαμόνευς σας εἰς τὸν διάβολον. — διὰ δίκου βιζενόμενοι ὑπὸ τῶν δικανικῶν βδελλῶν, στείλατέτους εἰς τὸν διάβολον· δικανικοὶ ὅσοι καθυστερεῖσθε τῆς συνομολογηθείσης ἀντιμισθείας σας· στείλατε τοὺς πελάτας σας εἰς τὸν διάβολον. — θαρσεῖτε τέλος ὧ συκοφαντούμενοι καὶ καταπιεζόμενοι παντός εἶδους καὶ κατηγορίας — ὁ διάβολος ἀναδέγεται τὴν ὑπεράσπισίν σας παρῆρσιὰ καὶ ἀναφανδόν, καὶ εἰς ποῖον ἄλλον ἤθελέ τις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εὔρει τριεῦτην δονχισοτικὴν γενναιότητα ἐὰν ὄχι εἰς τὸν διάβολον; ... Ἐγὼ γενόμενος ὑπέρμαχος ἐνὸς ἐκάστου, ἀνορθατῆς τῶν ζημιῶν, βλαβῶν, καὶ ἀδικιῶν, ὑπερασπιστῆς τῆς ἀθωότητος καὶ ἀδυναμίας, ἢ μάστιξ ἐν ἐνὶ λόγῳ τῶν κακῶν, εὐελπίζομαι ὅτι θέλω ἀναμφιλέκτως ἀποδείξειν ὅτι ὁ διάβολος δὲν

εἶναι τόσον δυσεβῆς ὅσον τὸν ζωγραφίζουσιν, καὶ ἀποκαθιστάμενος ὅσον ἔνεστι ὠφέλιμος τοῖς ἀνθρώποις νά κάμω αὐτοὺς νά γίνωσιν ἐπιλήσμονες τῶν μετὰ τῆς προμήτορός των ἄθλων μου.

Αἱ μέμψεις, ἀξιώσεις κτλ. αἰ πρὸς καταχώρησιν ἀποστέλλόμεναι εἰς τὸν διάβολον, πρέπει νά γίνωνται κατὰ τὸν ὑπὸ τῶν συνήθων δικαστηρίων παραδεδεγμένον τύπον, διὰ τὰς ἀναφοράς, κλήσεις, ἀγωγὰς, κτλ. ἀλλ' ἐν συνόψει καὶ δ' ἐγγράφων ἐκθέσεων· συζητήσεις διὰ ζώσης οὐκ ἐπιτρέπονται.

Οἱ ἐνώπιον τοῦ διαβόλου ἐγκαλούμενοι καὶ εἰς τὸν διάβολον σελλόμενοι, ὀφείλουσιν ἐντὸς πενθημέρου ἀπὸ τῆς καταχωρήσεως τῆς κατ' αὐτῶν μέμψεως νά προσαγάγωσιν ἐγγραφοὺς δικαιολόγησιν ἐπιγεραμμένην κατὰ τὴν φύσιν τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ ἀρμοδιότης τοῦ διαβόλου ἀπεριόριστος, αὐτοεξαίρεται δὲ αὐτεπαγγέλτως, προκειμένης ὑποθέσεως ἀναφερομένης ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἢ ὅπως δήποτε ὑπαινιττομένης τοὺς φιλτάτους σινδρομητάς.

Ἐν περιπτώσει ἀποστολῆς ἐγγράφων κατὰ μὴ συνδρομητοῦ, ὅστις κατὰ τὸ μετὰ παραλαβῆς καὶ δημοσιεύσεως διάστημα ἤθελε συνδράμει τὸν διάβολον, τὸ ἐγγραφοὺς ἀποπέμπεται λόγῳ ἐξαιρέσεως. Πρὸς τοῦτο δὲ ἐκτίθενται εἰς πινάκιον καθ' ἐκάστην ὅλα τὰ ἀποστελλόμενα ἐγγραφα.

Ἐνώπιον τοῦ διαβόλου οὐδεμία ἀπαίτησις, ἀξιώσις, μέμψις κτλ. θεωρεῖται παραγεγραμμένη.

Τὸ εἰς τὸν διάβολον δικαίωμα ἀποστολῆς προσδιορίζεται ἀπὸ 24—100 ὀβολ. ἀνὰ ἐγγραφοὺς κατὰ τὴν φύσιν τῆς διαλαμβανομένης ὑποθέσεως.

Ὁ βουλούμενος νά ἀποταθῆ προσωπικῶς εἰς τὸν διάβολον ἢ ἀποταθῆ πρὸς τὸν Συντάκτην τὸν ἐνταῦθα ποικίλῃ τοῦ, παρὰ τοῦ ὁποῖου λαμβάνει οἰοῦδήποτε πληροφροῦν, ὅστις ἄνναται κατὰ τὰς περιστάσεις νά τὸν συνοδεύσῃ προσωπικῶς εἰς τὸν διάβολον.

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΟΛΙΤΕΥΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. ΕΙΣΑΓΩΓΗ.

• "Ηκω νεκρῶν κευθμῶνα κτότους πύλας λιπών. •
(Εὐριπ. Ἐκάζη.)

Φθάνω εἰς Κεφαλληνίαν μέσον Σάμου, ὑπὸ τὸ σχῆμα γέροντος περιγητοῦ ἡδυνάμην ν' ἀφικθῶ εἰς Ἀργοςόλιον διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἢ δι' ἄλλης τινός, προέχρινα ὅμως νὰ μισθώσω ἡμίονον, διότι οὕτω πῶς ἤθελον κατ' ἀρέσκειαν παρατείνει τὴν ἐκεῖσε διαμονήν μου, ἐπομένως ρίψει βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῶν χωρίων ὅπερ ἤθελε μὲ χρησιμεύσει ὡς εἰσαγωγὴ τῶν ἐφ' ὅλης τῆς Νήσου μελετωμένων περιγητήσεών μου. Πρὶν ὅμως προχωρήσω εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἡμερολόγιό μου, ἀνάγκη πᾶσα ὅπως ἄρξωμαι τῆς διηγήσεώς μου ὀλίγον τι ἀρχήτερον. Προεῖπα ὅτι εἶχον ἐκλέξει τὸ σχῆμα γέροντος περιγητοῦ, καὶ τοῦτο ἵνα ἐμπνέω ὅσῃν ἡδυνάμην μείζονα ἐμπιστοσύνην πρὸς ὅσους ἢ τύχη ἤθελε ρίψει ἐμπροσθέν μου. Μεσαῖον ἀνάστημα, πρόσωπον πνέον εὐήθης καὶ μακαρίαν ἀφέλειαν, π.χ. Μέτωπον μᾶλλον εὐρὺ, ὅπερ ἤθελεν ἐκληφθῆ καὶ ὑπὸ τῶν δυσκολωτέρων φυσιογνωμιστῶν ὡς ἡ ἔδρα δῆθεντῆς εἰλικρινείας καὶ φιλαληθείας, στολιζόμενον ἢ μᾶλλον στεφανούμενον ὑπὸ κόμης σχεδὸν ἀργυρόχρου, διευθυνομένης εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιδεικνύονται ἅπαντα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ μετώπου, ὄφρεις μᾶλλον κανονικὰ συστέλλομένας εἰς εὐγενῆ ἀγανάκτησιν ἐν καιρῷ τῷ δέοντι. Ὄφθαλμοὺς μέλανας καὶ ζωηροὺς προκαλοῦντας δῆθεν τὴν συμπάθειαν καὶ ἐμπνέοντας σέβας ἐκ πρώτης ἀφετηρίας. Ῥίνα ῥαμφώδη τὸ ἀλάνθαστον τῆς εὐγενείας σύμβολον. Στόμα σύμμετρον, χεῖλη ὠχροῦ ρόδου ἔχοντα χρῶμα, οὔτε εἰσέχοντα, οὔτε ἐξεύχοντα, ἀλλ' ἀνάλογα πρὸς τὸ σύνολον τοῦ προσώπου, πρόσθετος γενειάδα καὶ μύστακας ἀθίκτους, καὶ ἔξεις ὡς ἔγγιστα ἰδέαν τοῦ ἀφομοιωμάτός μου.

— Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν ἱματισμόν... Ὁ ἱματισμός, ὁ ἱμα-

τισμός εἶναι πρᾶγμα ἀδιάφορον ἤθελεν εἶπει τις ὑποντοθορίζων τὴν παροιμίαν.— L' abito non fa il monaco. Καὶ ὅμως οὐδὲν μᾶλλον ἐνδιαφέρον, περισσοτερον λόγου ἄξιον, μᾶλλον ἐπιζήλον, μᾶλλον ἐπιζήτητον, μᾶλλον οὐσιῶδες ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπὶ τῆς ὑψηλίου σας ταύτης, ἢ ὁ ἱματισμός.— Ὁ Κόσμος σας ἀγαπᾷ τὸ φαινόμενον μὴ ὄντος καὶ αὐτοῦ εἰμὴ φαινομένου· ὑποχρεώθη ὅθεν νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰ γενικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῶν πρωτίστων προσόντων τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἱματισμός. Ὁ ἱματισμός εἶναι εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅ,τι ὁ φλοιὸς εἰς τὰς ὀπίσθας. Ὡς αὗται συσταίνονται ἐκ τῆς συγκριτικῆς καταστάσεως τοῦ ἐξωτερικοῦ τῶν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φαινομενικῆς πολιτελείας τῶν φορεμάτων των· ἀδύνατον δὲ κατὰ πόσον εἰς τὰς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ, τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα σημεῖα εἶναι ἀπατηλά.

Πόσοι καὶ πόσοι ἀμελήσαντες τὸ συστατικὸν τοῦτο ἐναυάγησαν εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις των! Πόσοι καὶ πόσοι δὲν ἐπέτυχον ἐπιδικώμενον δάνειον διότι τὰ ἀμελημένα φορέματά των ἐνέπνεον φόβον εἰς τὸν κεφαλαίουχον των περὶ τῆς ἀσφαλοῦς διαθέσεως τοῦ κεφαλαίου του! . . . Πόσοι καὶ πόσοι ἐλπίζόμενοι γάμοι ἀπέτυχον ἀπλῶς διότι τὸ χρῶμα, ἢ τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα ἢ ἡ κατάστασις τέλος τῶν φορεμάτων τοῦ ὑποψηφίου, δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν νύμφην ἢ εἰς τὴν πενθεράν ἢ εἰς τὸν πενθερὸν ἢ τέλος εἰς ὅλους ὁμοῦ! Πόσαι καὶ πόσαι ἀναφοραὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς λήθης (τοῦ ὁποίου παραπόταμα περιζωννύουσι δυστυχῶς ὅλην σας τὴν γῆν), διὰ τὸν μόνον λόγον ὅτι ὁ ἀναφερόμενος ἦν ρακενδύτης! Πόσοι ἐπιζητήμονες καλλιτέχναι, βιομήχανοι τεχνῖται καὶ ἐργάται οὐχὶ εὐκαταφρονήτου ἱκανότητος, ἀδίκως παραγκωνίζονται ἐνεκ τῶν φορεμάτων. Πόσαι καὶ πόσαι τέλος νεάνιδες μένουσι ἐπὶ ὁριζῶν ἀνεκδοτοῦ διὰ σπᾶνιν εὐπρεποῦς στολῆς, ὅτι τῆς φαινομένης εἰς τὴν ὁμήγουριν ἡδύναντα νὰ θέτωσιν εἰς ἐκθεσὶν θεληγητρα ἀδίκως καὶ παραλόγως κευθμῶνα δι' ὃ καὶ ἄγνωστα καὶ μὴ ἐπιζητούμενα! Ἡ-

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΕΛΙΩΝ
 ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

δυνάμην νὰ πολλαπλασιάσω ἐπ' ἀπείρω τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων οἷτινες εἴτε διὰ σπάνιν ἐν γένει εὐσχήμου ἱματισμοῦ εἴτε ὑπάρχοντος τοῦ ἱματισμοῦ, δι' ἔλλειψιν φιλοκάλου χρήσεως αὐτοῦ, ὑποφέρουν καὶ βλάπτωνται, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καταχρασθῶ ἐπὶ πλεον τῆς μακροθύμου ἀνοχῆς τῶν ἀναγνωστῶν μου μὲ μακροσχοινεῖς ἀφηγήσεις.

(Ἀκολουθεῖ)

TEATRO CEFALO.

Si dice cha la compagnia Teatrale sia in complesso nna delle migliori di quante vi ci siano sinora capitate; se la è così ci congratuliamo di vero cuore colla nostra amabilissima Impresa della sua giudiziosissima scelta per aver essa appagato le nostre moderatissime pretese ed oltrepassato di gran lunga le nostre dubbiosissime speranze. Ciò sia detto in astratto e senza la benchè minima nostra responsabilità giacchè ci riserviamo di ben sentirli cantare e ben vederli agire per poscia apportare ben dettagliato e scrupolosissimamente imparziale il nostro discretissimo giudicio; ciò che possiamo però assicurare al pubblico si è.

1. Che la noetra prima donna nè fuggirà quest' anno, ne che farà fuggire alcuno.

2. Che avendo noi il non troppo commune avvantaggio d' aver il maestro doppiò, non andremo soggetti alle stravaganze dell' anno scorso.

3. Che l' impresa non soggiacerà al certo a fallimento, avendo essa fra le altre avuto la precauzione di provvedersi d' una cassa forte di nuova invenzione che semplicissimamente apresi e chiudesi a quatro chiavi.

Per ora limitiamoci ad annunciare a tutti ed a ciascheduno degl' individui componenti la nostra compagnia che in qualunque circostanza e che per qualsivoglia motivo, potranno essi liberamente disporre delle pagine del nostro Giornale gratis, privilegio singolarissimo che il diavolo graziosamente si compiacque concedere a gli artisti onde provare per quando sta in lui, la sua grandissima ammirazione e profondissimo rispetto per le belle arti.

Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » 1859.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 2ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσὸν τιμὸν.

Κεφαλληνία, 24 Ὀκτωβρίου 1859.

ΕΝΟΤΗΣ ΕΝ ΗΟΙΚΙΑΙΔ,

Συγχαίρομεθα τὴν πρώτην γυναῖκα, ὅτι τὰ πρῶτα πρὸς αὐτὴν ριφθέντα ἄνη ἦσαν εὐσομότατα ὡς προερχόμενα ἀπὸ κουρεῖον.

— Ἡ διεύθυνσις, υἱοθετήσασα τὴν ἐκ μητρὸς ὄρφανὴν Γίλδαν, καὶ ἀμιλλωμένη περὶ στοργῆς μὲ τὸν Ριγολέτον, ἔλαβε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν μητρικὴν πρόνοιαν νὰ τῇ ἐτοιμάσῃ κλίνην ἀγωνίας, διὰ νὰ τὴν ἀνυψοῖ, εἰ δυνατὸν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην, τοῦλάχιστον κατὰ τὰς τελευταίας τῆς στιγμῆς.

— Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς 11|23 ὀδεύοντος, καθ' ἣν αἱ ἐπαρχίαι σας ἀπέστειλον τοὺς ἀντιπροσώπους των ὅπως συμμεθέξωσι τῆς διασκεδάσεως, τοῦ κοινοῦ ἀπαιτήσαντος δι' ἐπιμόνων κραυγῶν ἐπανάληψιν τεμαχίου τινὸς τοῦ βαρυτόνου, τὸ εὐγενοδοχεῖον (τὸ ὅποῖον θέλει πάντοτε καὶ μετὰ δικτατορικῆς προπετείας νὰ σας ἀπερνᾷ τὰς ὑπὲρ καὶ τὰς κατὰ τοῦ γνώμας,) ἠγέρθη ΣΥΣωμον, καὶ ὡς ἐκ καθέδρας, ἤθελε εἰς πείσμα τῆς κοινῆς γνώμης νὰ μὴ γένη ἐπανάληψις, καὶ μάλιστα φωνή τις ἠκούσθη δικαιολογοῦσα τὸ κίνημά των, προελθὸν δῆθεν ἐκ συμπαιθείας πρὸς τὸν ἐκ λαρυγγύτου πάσχοντα βαρυτόνον, καὶ υποστυφίοντα τὰ δικαιωμάτα του, ἐρωτῶμεν; μὴ πῶς τὸ εὐγενοδοχεῖον αὐτεχεροτόνηθῃ ὑγειονομεῖον, προξενεῖον ἢ πρακτορεῖον τῶν ὑποκριτῶν;!

ΔΙΑΒΟΛΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΝΕΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΦΕΛΛΗΝΙΑΣ

— Διαχειριστῆς τραπεζητικοῦ καταστήματος ἑρευνητῶν τὸ βιβλίον του συναναλαμβάνων, εἶδε μετ' ἐκπλήξεώς του εἰς τὴν στήλην παρατηρήσεων, καλλιγραφικῶς γεγραμμένην, τὴν ὑπὸ τῆς πρώταγωνιστρίας μετὰ τωσαύτης περιπαθείας ἀδομένην στροφὴν « *Caro nome che il mio cuore - festi primo palpar* » ὀργισθεὶς δέ, ἔκραξε τὸν κομποῦν ἐπιτετραμένον, καὶ τῷ ἐπαρτήρησε, νὰ γράφῃ ἄλλοτε, εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον του, τὰς ἰδιετέρας του πτώσεις, ἵνα μὴ συγχέωνται, μετὰ τὰς του καταστήματος,

— Εἶναι γνωστὸν ὅτι, εἰς τὰ κατὰ πρῶτον ἤδη ἐορταζόμενα ἐν Ἀθήναις Ὀλύμπια, ἐκάστη ἑλληνικὴ χώρα ἀποστέλλει τὰ περιεργότερα αὐτῆς, φυσικὰ ἢ βιομηχανικὰ, προϊόντα, οὕτως παραδείγ· χ. ἡ μὲν Ζάκυνθος ἐστειλε σηρικὰ ὑφάσματα, ἡ Μυτηλήνη ἐλαίας, ἡ Χίος Λεμόνια καὶ ἡ Κεφαλληνία Ἀηξουριώτες, εὐελπιζόμεθα ὅτι, ἂν ἡ ἐκεῖσε ἐπιτροπὴ θελήσῃ νὰ κρίνῃ ἀμερολήπτως, θέλει δώσῃ τὸ βραβεῖον εἰς τὴν τελευταίαν.

— Ἰπενθυμίζομεν εἰς τινα νεοελθόντα τὸ ἀρχαῖον λόγιον:
« Μήτε δίκην δικάτης πρὶν ἀφοῖν μύθον ἀκούσης »

Διαμαρτύρησις τοῦ Διαβόλου — Ὁ Διάβολος διαμαρτύρεται ἐντόνως κατὰ τῆς πράξεως τοῦ Κυρίου ἐκείνου ὅστις ἦτε πρὸς ἰσολόγησιν πλαιῶν λογαριασμῶν, ἦτε πρὸς ἀπόκτησιν κτήματος συνεγγίζοντος μετὰ τὰ ἰδικά του, ἐσυκοφάντησε ὡς κλέπτας συγγενεῖς του μὴ φεισθεὶς οὐδὲ κἀν τοῦ ὠραίου φύλου, ταῦτα δὲ διότι ἠκούσαμεν πολλοὺς σχολιάζοντας τὴν πράξιν, νὰ κραυγάζωσι « θεὸς νὰ ἐδαιμονίσθηκε, ὁ διάβολος βέβαια θὰ τὸν ἔβαλε ἀπάνου, νὰ πάῃ νὰ κάμῃ τέτοιο πρᾶγμα ».

— Ὁ Διάβολος ἀπέθηκε τὴν οὐρανὸν, τοὺς ὄνυχας καὶ τὰ κέρατα, χαριζόμενος εἰς τὸ ὠραῖον φύλον· δυστυχῶς ὅμως ἀναγκάζεται νὰ τὰ ἀναλάβῃ διὰ τὴν παλατὴν μετὰ ἴσα ὄπλα πρὸς ὄσους τὸν προκαλοῦσι.

— Κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, τὰ θεατρικὰ τηλεσκοπία ἐπέσπερον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ ἀλλόκοτον ἀστρονομικὸν θέαμα Ἐνὸς δοροφόρου, περιστρεφομένου συγχρόνως, πέ-

ρὶξ τριῶν, εἰς ἀντίθετον θέσιν εὐρισκομένων πλανητῶν, καὶ ταῦτα χωρὶς νὰ ἐκκεντρίζητε. Τὰ τοιαῦτα τερατώδη φαινόμενα, δὲν ἀναφαίνοντε εἰμὴ εἰς τὸ πλανητικὸν σύστημα τῆς νεωτέρας ἐργολαβίας σας!..

— Κατ' αὐτὰς ἐγενήθη ἐν Ζακύνθῳ ἑτέρας Διφυεῖς, ἄρρενος καὶ θηλέως μετέχον, περιεργὸν λίαν διὰ τὴν ἐν αὐτῇ συγχόνευσιν οὐσιῶν ἀντιθέτων. Ἡ πείρα καὶ ἡ ἐπιστήμη μᾶς διδάσκουσι ὅτι, τὰ τοιαῦτα, ὀλιγόβια εἶναι καὶ ἀδρανῆ, καθόσον πᾶσα αὐτῶν ἐνέργεια παραλύεται, ὡς ἐκ τῆς συγχρούσεως τῶν ἑτερονόμων δυνάμεων, καὶ ὡς ἐκ τοῦτου, οὐδένα φόβον δυνάται νὰ ἐμποιήσῃ τὸ ἔκτρομα τοῦτο. Πράξουσι δὲ καλῶς οἱ ἀδελφοὶ Ζακύνθιοι, ἂν ἀποστείλουσιν αὐτὸ, εἰς τινὰ ἐκθεσιν, ἂν δὲν προφθάσωσιν εἰς τὰ Ὀλύμπια.

— Ἐρωτῶμεν διατὶ μισθοδοτοῦντε οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἐπαρχίου; διὰ νὰ ἐργάζοντε ἢ διὰ νὰ τραγωδῶσι, κύπτοντες ἐξωτῶν παραθύρων;

— Κύριος τίς ἐμέμφθη τὴν ἀποθήκην μου ὡς μὴ περεχουσάν τι γελοῖον, ἀλλ' αὐτὸς πταίει εἰς τοῦτο, διότι πολλάκις τοῦ ἐπρότεινα νὰ τὸν ἀποθηκέυσῃ καὶ ἀπεποιήθῃ.

— Οἱ ἐπόμενοι στοίχοι μᾶς ἐστάλησαν πρὸς ἀποθήκευσιν.

Εἰς Μιθῆν

Μήτη, ὁποῦ πλησίον σου ἦθε' φανεῖ πυγμαῖος

Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλως,

Ἀνίσως καὶ σὲ ἤξευρε διεβαινε βεβαίως

Ὁ Ξέρξης, διὰ μέσου σου, τὰ ρεύματα τῆς Ἑλλῆς.

Αἱ πυραμίδες βέβαια εἶναι ἐπιτομή σου,

Καὶ δὲν ἦθελε φαίνονται ἂν ἦσο σύ πλησίον,

Κι' ἀνίσως εἰς τοῦ; οὐρανοῦς ἐστρέφετ' ἡ κορφή σου

Σ' ἐπὲ θεὰ ἐσυντρίβετο τῶν πλανητῶν τὸ πλοῖον.

Οἱ Ἴταλοι πρὸς δύζαν σου ἐν ὄρος στήν Φωκίδα

Τὸ λέγουσιν Ὁμοῖόν σου (α).

Ὁ δὲ Τιφεύς, ἂν ἤξευρε τὸ ὕψος τὸ δικόν σου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

(α) Οἱ Ἴταλοι τὸν Παρνασσὸν λέγουσι: Parnaso.

Κ' ἤθελε τὴν οὐράνιον νὰ ἀναβῆ ἀψίδα,
Ἦθελ' ἀρίσει Ὀλυμπον καὶ Πήλιον καὶ Οἶτη
Καὶ τ' ἄλλα—ἀγροῦ ἔφθανε ἔν' ἀναβῆ μιὰ μήτρα.

TEATRO CEFALO

Rigoletto.

Il Diavolo fadole alla sua promessa viene umilmente a reschiare la sua opinione sulla compagnia.

« Σκοπὸς τῆς μουσικῆς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικὰ »
dice un antico autore di cui mi sfuggì il nome, cioè la musica ha per suo unico scopo l'espressione dell'amabilità sublime, esige dunque creatori, che, dal più al meno approssimar si possano, a fine si divino. La natura prima si prese l'incarico d'inniziare ne' misteri di quest'arte senza pari—essa nulla trascurò onde trasfondercene il gusto nell'anima, per mezzo d'infiniti concerti di voci e d'istrumenti, che ci fa d'ogni parte sentire—Augelli che cantano per eccitare ad emulazione—l'eco che lor risponde si giusto—Mormoreggiar di ruscelli, flutti del mare, ascendenti e discendenti a cadenza—Qui zeffiri che mollemente spirano fra gli arboscelli—Là aquiloni che stridono per le foreste. Ora tutti i venti che sembrano nirsi a cangiura, o piuttosto concertarsi per la stessa contrarietà de'lor movimenti, e che dopo essersi urtati nello spazio, vengono a ripercuotersi sui corpi terre tri, sul montagne, roccie, boschi, valli, colline, palazzi e capanne per far ben risuonar, tutte le parti d'un concerto, e perchè uulla manchi a cotesta magnifica sinfonia si fa pure sentire tra le nuvole, quel bel basso predominante, che volgarmente chiamasi il tuono, o che al certo vi piacerebbe molto se il terror che v'incute non vi impedisse tal volta, di ben apprezzare tutta la maestà della sua espressione--Cessata la tempesta vien l'Inde per annunciarvi la calma, or chi il crederebbe, ch'essa pure sia una figura musicale? ogni vostro dubbio però cessa, nel consultare l'esperienze del gran Newton, ov'è provato che i sette co-

lori dell'arco celeste, vale a dire il rosso, l'arancio, il giallo il verde, il blue, l'indaco ed il violetto, occupano in esso spazj che sono fra loro nella stessa proporzione degli intervalli de' sette tuoni musicali (V. Newton Ottica p. 104. 177)—Si perdonerà speriamo al Diavolo questa biccola dissertazione trattandosi d'un argomento si interessante.

In musica dunque la natura ordina, e l'arte eseguisce, i grandi compositori, non sono che sui immitatori—i virtuosi per esser buoni devono esser servi fedeli di cotesti sacerdoti della natura, conformandosi alle regole da loro in generale prescritte, ed esprimendo ne' loro componimenti ciò che si vuole, là, dove si può quel che si vuole—Procuriamo ora di farne alla meglio l'applicazione sopra gl'individui della compagnia senza alcuna pretesa di fare da maestri (la modestia essendosi ita tutta, e da gran tempo al Diavolo, ei deve possederne almeno una buona porzione) ma giudicando da semplici dilettanti e sensisti.

La prima donna Signora Assunta Turchi ha una voce piuttosto robusta ma comune, non si destingue però troppo nè per intelligenza, nè per modulazione— intona abbastanza bene—Le si ascriverebbe a difetto quella sua malaugurata abitudine di seguir la parte melodica con movimenti del corpo e gesti.

Si prenda a cagion d'esempio l'Aria « Caro nome » che è a vero dire il suo quaresimale. In tutte quelle parti di dett aria ch'entrano note d'agitata, la si vede accompagnare, colla testa il motivo, tener sempre la bocca in OU e stender le braccia in atto di disperata risoluzione, per arivar alle note acute—Eseguece mediocrementemente le sincopi dopo la prima comune, e non potendo, o non volendo, eseguire l'ultima come dal Verdi fu scritta, cen fa sentire una di sua propria ispirazione, che non le fa troppo onore, non esseudo fra le altre nell'istesso tuono dell'aria.

Come attrice sa bene disimpegnarsi del suo asunto, ed essendo il suo secondo Teatro, il Diavolo puo dirle « bella voi siete e giuineti ed tempo L'Impresa risponderbbe — Ah! più non dite, e intendo ma

Il Tenore Sig. Giuseppe Giannini, ha una voce sonora, armoniosa ed estesa, scuola buona, ma che dovrebbe esser meglio applicata, poca esperienza.

Nella ballata «Quest' e quella» non si limita al solo canto, ma cerca ad immitare simultaneamente l' accompagnamento, il che é difetto insuperabile in un cantante. In quelle sue smorzature di canto a i t, in cui procura al certo d' imitar qualche artista perfezionato, non riesce affatto. Bisogna però confessare a suo elogio, che in questa stessa ballata, ci fa sentire un si hemole si rotondo e si comodo, che veramente incanta. Stia però per amor del Diavolo più attaccato, all' intonazione ed all' unione del concerto, chè non si può digerir facilmente il cozzo prodotto da due tuoni diversi.

Come attore s' immedesima abbastanza col Duca di Mantova.

Il Primo Baritono Sig. F. Sutter é veramente superiore ad ogni elogio, e sfiderebbe qualunque critica, per quanto fastidiosamente minuziosa essa fosse — Che voce ferma, rimbombante e sonora!. Che intelligenza, e che scuola!. Come attore senza far torto a nessuno, li sorpassa tutti, e sene distingue da vero artista.

Il Basso Profondo Sig. A. Ortolani possiede bene l' arte, ed ha voce buona, se nonchè sentendoli cantare, uno si accorge eh' egli é Bantono ridotto a basso.

La parte di Sparafucile, non può esser meglio eseguita.

La Comprimaria Sig. a Adelaide Burattini ha una voce, che comparirà speriamo, con maggior vantaggio in altro spartito.

Le va abbastanza bene la parte di Manddalena.

La Seconda donna Sig. Pulchreia Latini, si disimpegna alla meglio, delle sue parti che sono, abbastanza iufime.

Il Diavolo le consiglierebbe di non scollarsi troppo, giacchè in Teatro si va per divertirsi, e non per seguir corsi d' osteologia!!!...

Il Coro potrebbe esser migliore, avete però inteso anche dei peggiori.

Orchestra Direttore Sig. G. Scallamonti, (!?!... ?..... !!!... Sei buoni suonatori d' arco, un bravo professore di Trombone, se non vi entrassero per vostra disgrazia tre o quattro s(t)uonatori, che vi fecero sentire il celebre quartetto, squartato, e la tempesta in anticipazione, essendosi trasportati, colla loro troppo viva immagi-

nazione al temporale, nemmeno il Diavolo, ci troverebbe nulla a ridire.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

» Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα στότους πύλας λιπῶν. »
(Εὐριπ. Ἐκάβη.)

(Συνέχεια βλέπε ἀρθ. 1.)

Ὁ ἱματισμὸς τὸν ὁποῖον ἐξέλεξα ἵνα εἰσέλθω εἰς τὴν κοινωσίαν τῆς Νήσου σας ταύτης, καὶ ὃν ἐπειράθην νὰ καταστήσω ὅσον οἶοντε συμφωνότερον μὲ τὸ πρόσωπον ὅπερ διετραγῶδου, συνίστατο εἰς στενὰς καὶ εὐσχήμους μελάνας ἀναξυρίδας, φαρδῆ καστανόχρου ἐπενδύτην ἀνακομβωμένον ὥστε μάλιστα νὰ φαίνεται τὸ ἄνω μέρος ὠχροῦς ὀλοσυρικοῦ ἔσωκαρδίου, ὅπερ πάλιν ἐπέτρεπε λαμπρὰν ἐπίδειξιν πτυχῶν λεπτοῦφάντων καὶ λευκοτάτου ὑποχιτονίου, πάντων κεκοσμημένων διὰ ποικιλοχρόου ἀλύσειω ἐκ τοῦ λαιμοῦ κρεμωμένης, καταμαρτυροῦσης τὴν ἀδιαφιλονίκητον κατοχὴν ὠρολογίου ἀναλόγου. Πῖλος τοῦ αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἐπενδύτου χρώματος, γαλλικοῦ σχήματος ἀμελῶς φερόμενος ἔκλινε μὲ χάριν πρὸς τὸ ἀριστερὸν οὖς: ὑποδήματα ἐπιμελῶς ἐμβεβαμμένα καὶ ὑαλιζόντα ὡς κάτοπτρον ἐτελείωνον τὴν παράδοξον μου στολήν. Ἐκ δύο λεπτοειργασμένων δερματίνων ταινιῶν σταυροειδῶς συναντωμένων εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὴν ῥάχιν ἐξηρτάτο περιηγητικὴ διόπτρα καὶ βαλάντιον κινούμενον μετὰ χάριτος εἰς τὴν παραμικρὰν μου κίνησιν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς καὶ εὐωνύμου πλευρᾶς. Λεπτοὶ χιτρίκαι περιχειρίδες ἐκόσμουσαν τὰς χεῖρας μου εἰς τὴν δεξιὰν ἡπὸν ἀποσίων ἐκράτουν μάλιστα δι' ἧς ἀλλοφρόνως διεσκέδαζον τινάζον δὴθεν τὸν κοινορτόν τῶν ἀναξυρίδων μου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΛΕΠΤΟΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΕΛΑΟΥΣΗΚΗ

Βλέπεις ὅθεν ὅτι συμμορφωθείς κατὰ γράμμα μὲ τὸν γαλλικὸν συρμὸν συνέλεξα ἐνδύματα πνέοντα, οὕτως εἰπεῖν ἄνεσιν καὶ φιλοκαλίαν, καὶ μολονότι παρίστων ἄνδρα μᾶλλον προβεβηκότα οὐδὲν ἠθέλησα νὰ παραμελήσω ἐξ ὧσων νέος τοῦ συρμοῦ ἤθελεν ἐνδυθῆ.

Οἱ ἰταλοὶ τῆς ὀρχήστρας, μὲ τινὰς τῶν φιλαρμονικῶν ἐπορεύθησαν εἰς Ὀμαλᾶ ἵνα, ἐν ὄργάνοις, συνοδεύσωσι τὴν Λεϊτανεῖαν ἤθελε εἰπῆ τις ὅτι ἡ ἐξ ἀνάτου ἀτροφίας πύχουσα φιλαρμονική σας, γνωσιμαχοῦσα ὡς πρὸς τὸ προσεγγίζον τέλος τῆς, ἠθέλησε, εἶτι ζῶσα, κατὰ μίμησιν Καρόλου τοῦ Ε'. νὰ ἐξενεχθῆ ἵνα ἐνώση τοὺς ἀδυνάτους μονοτόνους καὶ πανυστάτους ἤχους τῆς, εἰς τὸ νεκρῶσιμον μέλος, ὅπερ οἱ τῆς ὀρχήστρας ἰταλοὶ ἐφιλοτιμήθησαν νὰ τῆς παιανίσωσιν. Εἰς τὸν διάβολον δὲ, δὲν θὰ ἀπομεινῆ εἰμὴ ἡ δόξα, νὰ τῆς ἐκφωνήσῃ τὸ ἐπικήδειον, καὶ νὰ τῆς συνθέσῃ τὸν ἐπιτάριον μὲ μίμησιν τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἐκφορᾶς!...

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Διαβόλου
ΒΕΛΦΑΓΩΡ.

Ἀποστείλαντες εἰς ἐκάστην τῶν ἀδελφῶν Νήσων καὶ ἀλλοῦ φακέλους τῆς ἀποθήκης μας, συσταίνοντες αὐτοὺς. Εἰς μόνος μᾶς ἐπιστράφη ἀνονόμως. Παρακαλοῦμεν τὸν ἀποστείλαντα νὰ μᾶς εἰδυποιήσῃ, ὅπως τοῦ λοιποῦ ἀποφεύγωμεν ἀνωφελεῖς, φροντίδας. Ἐν τούτοις δὲ εἰδοποιούμεν τὰς λοιπὰς ἐπιστασίας ὅσαι ἐκράτησαν καὶ διένειμον τὰ φύλλα μας εἰς συνδρομητὰς, ὅτι ἐν πίστει οὐδένα δεχόμεθα καθὼς καὶ διὰ τοῦ προγράμματός μας γνωστοποιούμεν τοῦτο, ἀλλὰ ὅσα φύλλα μείνωσιν τοὺς παρακαλοῦμεν ἢ νὰ διατηρῶσιν ἢ νὰ μᾶς τὰ ἐπιστρέψωσιν, διότι θεωροῦμεν αὐτοὺς ὑπευθύνους, καὶ ἐπὶ τῶν ἀποβληθέντων αὐτοῖς τινὰς ἀγγελίας διὰ νὰ ἐγγραφῶσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μᾶς συνδράμωσι.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » 1859.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 3ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 6 Νοεμβρίου 1859.

ΕΝΩΜΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΔΙΚΕΙΟΥ.

Ἐμφανιστήριον ἐνὸς Λεζουραίου κατὰ τῆς ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου παρελθόντος, πρὸς τὸν Λόρδον Μέγαν Ἀρμοστήν, ἀπευθυνθείσης προφωνήσεως τῶν 779 Λεζουραίων, καὶ καταχωρισθείσης ἐν Ἀριθ. 436 τῆς Ἐπισήμου.

Ὁ ἐμφανιζόμενος ἀποστέλλει τοὺς 779 καὶ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος προφωνήσιν εἰς τὸν Διάβολον, ἵνα ἐκ τῆς Γραμματείας του, ἐκδοθῆ ἐρμηνεία τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου καὶ τραγελαφικοῦ ὑπομνήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται, ἀγνωεῖ πως, ἡ ὑπογραφή του.

Τὸ Διαβολοδικεῖον

Εὐρὸν τὴν αἴτησιν δικαίαν καὶ σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ προγράμματός του, ἐκδίδωσι τὴν παρὰ πόδας ἐρμηνείαν.

Ἐρμηνεία κατὰ τὸν Διάβολον τῆς ἀνωπεριγραφείσης προφωνήσεως.

Ἴδου ἤκω ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ τοῦ ποιῆσαι τὸ θέλημά σου ὁ Θεός μου ἠβουλήθη, καὶ τὸν νόμον σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου.

(Λαβὶδ Ψαλ. λθ'. 8—9)

Ἐξοχώτατε.

Ἐν νήσῳ Κεφαλληνίας ἄφικνι τῆς, ἡ Υ. Ε. κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐπιστήμης τῶν ἀλλήλων λιμένας μας — νὰ πατήσῃ τὸ ἀπὸ τὸν ἑαφός μας καὶ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἀχαρὶ μας πολίχνιον ἅπερ ὅλα θὰ ὑπενθύμισαν εἰς τὴν Υ. Ε. τὸ ὁμηρικὸν « μὴ βατὴ γῆ μὴ κλωτῆ θάλασσα »

Ἐπειδὴ εὐμενῶς ἐνεβλέψατε εἰς τὰς εὐγνωμόνους ἐπιδείξεις,

ἀξ προεκάλουν τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ὁ προσσηνέστατος χαρακτήρ καὶ ἡ γοητευτικὴ συμπεριφορὰ τῆς Υ. Ε. ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰ ὄντως ἀξιαγάχα ἠθικὰ τῆς πλεονεκτικῆς αἰτίας· πρὸ πάντων δὲ καὶ ὑπὲρ πάντων ἡ ἀθλία τοῦ λιμένος μας κατάστασις καὶ τὸ πλήθος τῶν Φυκίων, τὰ ὁποῖα ἐπαπειλοῦσιν, ἀπὸ στιγμῆν εἰς στιγμῆν, νὰ μᾶς καταθάψωσι, ὡς αἱ λάβαι τοῦ Οὔεσουίου, τὰ πάλαι Ἡράκλεια, καὶ τὰς Πομπήκας, ὥστε νὰ μείνωμεν θέμα, εἰς τοὺς ἐκπεπληγμένους μεταγενεστέρους μας, φυσικοαρχαιολογικῶν σπουδῶν, καὶ νὰ προστεθῇ μεταξὺ τῶν περιέργων φαινομένων τῆς φύσεως καὶ ἡ ἀποφοκίωσις τοῦ Ληξουρίου.

Ἐπειδὴ οὐδὲν ἡμελήσαμεν ὅπως αἱ ῥηθῆσαι ἐπιδείξειεις εὐπρόσδεκτοι ἀποθῶν τῆς Υ. Ε. οὗται ἡ εἰληκρινὴς ἔκφρασις τοῦ πρὸς τὴν Υ. Ε. ἐξιδιασμένου σεβασμοῦ, καὶ σταθερᾶς μας ἀφοσιώσεώς, αἰσθήματα ἅτινα κατ' ἀνεξήγητον ἠθικὸν φαινόμενον (ῥῶς κατὰ μεσερισμὸν) καὶ ὡς ἐκ γοητείας ὑπὲρ τῆς Υ. Ε. μᾶς κατέλαβον!

Ἐπειδὴ ἡ εἴτοδος τῆς Υ. Ε. εἰς τὴν πόλιν μας δὲν δύναται προπόντως νὰ παραλληλισθῇ, εἰμὴ μὲ τὴν τοῦ Σωτῆρος εἰς Ἱερουσαλήμ, (ἐκτός ὅτι εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην παρευρίσκειτο εἰς μόνος πῶλος ὄνου) διὰ τὰς διηνεκεῖς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Υ. Ε., τὰς συνεχεῖς ἐπιβάδας μ ὄλο μ ὄλο! πόρ το πόρ το! καὶ διὰ τὰς ζωηροὺς ἐκπυροσκορητικὰς ἐκ τοῦ ποικιλοσημασιφίρου γολίσκουμας.

Ἐπειδὴ τέλος κατὰ τὴν αἰσίαν ἐκείνην ἡμέραν, ἥτις διὰ λευκῆς ἐσημειώθη εἰς τὰ χρονικά μας, εὐπρεστήθη ἡ Υ. Ε. νὰ μᾶς ὑποσχεθῇ 779 λίτρας, ὡς δῶρον τῆς χαριτοβρύτου Ἀνάστης μας, πρὸς ἐκφυκίωσιν καὶ καταρτισμὸν προκυμαίας καὶ λιμένος.

Δι' ὅλα ὅσα ἀνωτέρω ἐῤῥήθησαν

Ἀποτασσόμεθα ἐπισήμως τούνηθεθεν, οἱ ὑποτιτλοφορούμενοι καὶ ἐδῶ ὑπογεγραμμένοι, πάσης οἰχοδότης ἀρχῆς καὶ ιδέας, ἀντικειμένης εἰς τὰ συαφέροντα τῆς Υ. Ε. καὶ συντασσόμεθα ἀδυσσπᾶστω, Ὑμῖν, Ὑμεῖς γὰρ καὶ μόνου πρέχετε τοῖς ὑποφαινομέοις χρηστὰς ἐλπίδας αἰσιωτέρων μέλλοντος!..

Ἐσμέν ὅλοι 779 ἄλλ' ἂν θελήσητε ἀποστείλητε μεταξὺ ἡμῶν ἀποίκους Ἰνδοὺς, Κινέζους ἢ Μελιταίους, θέλωμεν ἐπ' ἀπειρῶ πολυπλασιασθῆ καὶ κατὰ πᾶσαν ἄλλην τοιαύτην περίστασιν στολισεῖ με περισσώτερα ὀνόματα τοιαύτα ὑπομνήματα.

Δέχθητε Μυλόρδ, τὸ παρὸν ὡς μνημεῖον αἰώνιον τῆς ἀφοσιώσεώς μας πρὸς ὑμᾶς, πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν ἔθνος καὶ πρὸς τὴν Χαριτόβρυτόν μας Ἀνασσαν. Ἐγένετο ἐν Σιορξουπόλει Α'. ἔτος ἀπὸ ἐλεύσεως Σιόρξ.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Τῆ 5 ὁδεύοντος, ἐνεφανίσθη ὁ Κυρ. Α. Ν. Πολλάνης Πετρίδης, ὅστις ἀποστέλλει ὅλους τοὺς καθυστερούντας συνδρομητὰς τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Παλιγγενεσίας καὶ Καθημερινῶν εἰς τὸν Διάβολον, ἐξαίτουόμενος, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον, νὰ καταχωρισθῶσιν εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ τὰ ὀνόματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν Ἐντίμων ἐκείνων ἀτόμων· ἡ αἴτησις του παραδέχεται τροπολογικῶς διακρατεῖται τοῦτέστι, ἡ ἐν συνῶφ ἀποστολὴ εἰς τὸν Διάβολον τῶν ῥηθέντων Συνδρομητῶν, ἀλλὰ ἀποποιούμεθα τὴν κατ' ὄνομα καταχώρησιν τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἂν βιαζῆται δὲ, ἀς τ' ἀποστέλλει εἰς τινὰ ἐπίσημον Ἐφημερίδα τοῦ Κράτους ἥτις διακρίνεται διὰ τοιαύτα, καταχωρήσει.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΧΝΟ.

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Κινέζικον)

Σὰν τὰ μοναχὰ χαρτιὰ ὁποῦ ζητιῶνται μὲ ζῆλο καὶ πληρώνονται μὲ εὐχαρίστησι εἰς τὸν τόπομας εἶναι τὰ τραπουλόχαρτα· κάμε μίαν ἀναφορὰ στὴ σεβαστὴ μας Κυβέρνησι, νὰ σοῦ τὰ παραχωρήσῃ ὡς μονοπουλιῶ, καὶ τότες μὴν τὰ πουλήσῃ παρὰ θηλυκομένα μὲ τὴν Ἐφημερίδα σου. « Τράπουλα καὶ Λύχνος, Λύχνος καὶ Τράπουλα. » Ἔτσι ἡ μία ἐξόδεψι θὰ βοηθᾷ τὴν ἄλλη, καὶ τότες ὁ Λύχνος σου θὰ ζητιᾶται μὲ ζῆλο καὶ θὰ πλερώνεται μ' εὐχαρίστησι.— Ὁ Λύχνος θὰ τοῦς ἐνθυμᾷ τὴν τράπουλα καὶ ἡ τράπουλα τὸ Λύχνον. Ὁ Ἄσος π. χ. θὰ τοῦς ἐνθυμᾷ ὅπως ὁ Λύχνος εἶναι μία καὶ μοναχὴ Ἐφημερίδα Οἰκογενειακῆ, μοναδικὴ γιὰ τὴ γλώσσα τῆς, γιὰ τὴν ἠθικὴ τῆς, καὶ γιὰ ταῖς καταδρομῆς ὁποῦ σὰ χαλάζι πέφτουνε ἀπάνουτῃς ἀπ' οὔλα τὰ μέρη— πῶς ἔχει ἕνα μόνον συντάκτη, ὁποῦ μόνος του κιόλας τὴν ἐγδίδει καὶ τέλος πάντω ὁπῶς δὲν ἦναι παρὰ μίανου χρόνου. Τὸ 2 ἤθελε ζηγᾷ τὸ διπλὸ σκοπὸ τοῦ Λύχνου ὁποῦ εἶναι νὰ μᾶς φέγγῃ μεσ' τὸ σκοτάδι ὁποῦ βρισκομάστε καὶ νὰ μᾶς ξεδώνη μὲ τὲς ἱστοριοῦλες ὁποῦ σὰν τὴ μέλισσα μαζώνει ἐδώθενε καὶ ἐκεῖθενε.— Τὸ 3 θὰ τοῦς ἐνθυμᾷ τὴν τιμὴ τοῦ Λύχνου, ὁποῦ εἶναι τρία ὄβολα ἢ δεκαπέντε λεπτά.— Τὸ 4 θὰ φανερώνη ὅπως ὁ Λύχνος εἶναι ἀπαιτούμενος εἰς τέσσαρα.— Τὸ 5 θὰ ἐνθυμᾷ ὅπως τὸ Λύχνον πουλιῶ παρὰ μίαν φορά τὸν πῖε πέντε πέντε ἐπειδὴ ἐφοβίσθηκε μ' ὅλους τοσοῦ τρακόσιους του Συνδρομητὰς μήπως καὶ δὲν πιάσῃ οὔτε τὰ ἐξόδα τοῦ λαδοῦ του.— Τὸ 6 ὁπῶς δύο συνδρομητὰδες

ΚΑΘΑΡΑ ΕΙΔΩΣ
ΔΕΛΤΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

τερήματα και τες ευχαρίστησες (αχάριστοι!!) όπου σᾶς προσφέρουν, ἦτανε τὸ ἴδιο σὰ νὰ θέλετε νὰ κῆψετε τὰ χέρια σας και τὰ ποδάρια σας διατι δίνουvs καμμία φορά γροθιές και κλοτσιές — νὰ φαρμακῆψετε ὅλους τσοῦ σκύλους τοῦ Κόσμου γιατί καμμία φορά μόρικοι ἀπὸ δαύτους λυσιάζουvs — νὰ μὴ κατηκοῖκει σὲ σπῆττα γιὰ νὰ μὴ πλακόνεστε ἀπὸ τσοῦ σεισμοῦς· τέλος πάντων νὰ μὴ παντρεύεσθαι γιὰ νὰ μὴ

Και μέσα σὲ τόσα και τόσα τους προτερήματα φθάνει νὰ μελετήσω δύο ἢ τρία γιὰ νὰ βουθάνω ὅλους τοῦς ἐχθροῦς τοῦ μαλακοφιῶνε!! κυτάξεται π. χ. ἐκίς τσῆ ψιλές και ἀχαμνές όπου στὸ καιρὸ τοῦ στενοῦ βελεσιοῦ ἦτανε ἡ δίστυχες σὰ σκουδόζυλα, τώρα μὲ ἕνα φουντοῦ μαλακῶφι δὲ σᾶς φαίνουvται μεταμορφωμένες; — κάτι κοντῆς όπου πρὶν μαλακοφιοῦ ἦτανε σὸν μπάμπαλα, γδέστετες τώρα ἂ δὲ κάνουμε μ' ἕνα μέτριο μαλακῶφι τῆ φιγούρατσου!! — Κυτάξεται ὅστε ἔχουvε ὁμορφα ποδάρια τι καλὰ τοῦ σᾶς τὰ δείχνουv ἐξ' αἰτίας τοῦ μαλακωφιοῦ! — Ρύξεται τὰ μάτια μας μέσα σὲ μιὰ δεκαρτῆ παντρεμένες, χηράδες, κοπέλες, ἀνύπαντρες, νιῆς και γρηαῖς και πέσουvτε ἂν μορῆτε νὰ διακρίνετε ποιῆς εἶναι και ποιῆς δὲν εἶναι! τὸ μαλακῶφι σκεπάζη κάθε ἀηδία, κάθε σκάνδαλο, και τὸ μλοκῶφι στυριζετε; — Πίevε στὸ θέατρο και κύταξε ἐκεῖνη τὴν Κυρία μὲς' τὸ τὸ θεωρεῖο της, κάνει μιὰ κάψα ἀνυπόφερτη, εἴτασθε οὔλοι πνιμένοι στὸν ὕδρωτα, και ἐκεῖνης οὔτε ποῦ τσῆ φαίνεται, γιατί; γιατί καθὼς ἐμπῆκε στὸ θέατρο ἐμπῆκε ὀζούvε μὲ τὸ μαλακῶφι τση ἀγέρα δροσερῶνε, και ἐκίς ὁ ἀγέρας τσῆ ἔμεινε, και ἔτσι ἐξαιτίας τοῦ μαλακωφιοῦτσι, ἔχει μὴν ἀτμοστραϊροῦλα ὅλων διόλου διαφορετικῆ ἀπὸ τῆ δικῆ σας ποῦ τὴν βρασιάζει δροσερῆ, και ὁ Κόσμος ἂς φρίγεται — πόσα και πόσα ἐμπόρια νὰ πῶ γιὰ τὰ μαλακῶφια, μὰ δὲ θέλω διαβλέμου νὰ σὲ στχυρώσω περισσότερο, ἔχει γιὰ λοιπὸν και κάπου κάπου, ἂν μοῦ δώσης τὴν ἀδεια, θὰ σοῦ στέρωv τίποτσι γυναικιο ἢ παιδιαρίστικο.

Ἡ συνδρομητήσά σου

A. M.

Κωμικῆς Ἀρχῆς τραγικὸν τέλος.

Χωρικός τις, ὀνόματι Θωμάς, κατέλαβε τὴν σύζυγον εἰς τὰς ἀγκάλας κωμοῦ θηλυδρίου τῆς πόλεως, ὅστις τὴν κατεφίλει μεθ' ὅλης τῆς ζέσεως· ὁ Θωμάς, δικαίως ὀργισθεὶς, ἀπήτησε ἀπὸ τὸν Κύριον Πόλον, (οὕτω ὀνομάζετο ὁ νεανίας) ἀνταξίαν ἰκανοποίησιν, ὁ Κ. Πόλος, χωρὶς ποσῶς νὰ τὰ χάσῃ, καγχάσας ἀνέραζες:

— Φίλε μου, δὲν σοῦ χρεωστῶ παρὰ μιὰ δεκαρτῆ φιλιὰ, ποῦ μοῦ ἔδωκε ἡ γυναῖκα σου, φέρε μου, ἂν θέλῃς, χαρτὶ κονδῖλι και μελάνη και σοῦ τὰ πληρώνω εὐθύς, λαθῶν δὲ τὸν κάλαμον ἐξέδιδε τὸ ἐπόμενον συνάλλαγμα.

— 0 —

A. — Τῆ 15 Ἰουνίου 1858

Διὰ φιλιὰ 40.

Πλήρωσον ἐν ὄψει, δυνάμει τῆς μοναδικῆς μου ταύτης συναλλαγματικῆς, εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Κ. Θωμᾶ φιλιὰ δέκα, ἀξίαν ἔλαβα τοῖς μετριτοῖς παρὰ τῆς Θομῶσας, και θέσον αὐτὰ εἰς τὸν τρεχομένον μου.

Ἰωάν. Πόλος.

Πρὸς τὴν Κυρίαν Ἰωάννου Πόλου.

- Ὄρσε και ξεφορτόσου με.
- Τί εἶναι τοῦτο;
- Ἐνα συνάλλαγμα ἀπάνου στὴν γυναῖκα μου
- Ἀμὲδᾶ εἰσθαι νυμφευμένος;
- Ὄχι, ἀλλὰ ποιδς ἤξῆρει, μπορεῖ νὰ κάμω, κμινὰν ὦρα, και τούτην τὴν ἀλαλιχί.

Ταῦτα εἰπὼν ἀνεχώρει.

Ὅτε ἐξέδιδε τὴν ἀλόκοτον ἐκεῖνην ὑποχρέωσιν, ἡ κομψὸς μας νεανίας ἦν μακρὰν τοῦ νὰ συλλογίζηται γάμους, ἀλλ' ἡ τύχη, μετὰ τρεῖς μῆνας, τοῦ ἐπρόσφερε νὰ διαπραγματευθῆ πλουσιώτατον συνουκίσιον μὲ τὸ ὁποῖον ἤθελε θεραπεύσει πολλὰς του πληγὰς και ἔλθῃ εἰς ἐντιμον συνδιαλλαγὴν μὲ τοῦς πιστωτάς του, τῶν ὁποῖων τὸ ὄνομα λεγιῶν. Εἶχε ὑπερβῆ ὅλα τὰ προσκόμματα, εἶχε ταπεινώσει ὅλους του τοῦς ἀντιζήλους, εἶχε φθάσει ἤδη ἡ παραμονὴ τῆς σωτηρίας του... ὁπότεν εἰς ἐκ τῶν ἀποτυχόντων ὑποψηφίων παρουσιάζεται κομιστῆς τῆς παραδόξου συναλλαγματικῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ Θωμᾶς τοῦ εἶχε ὀπισθογραφῆσει, δυνάμει ἐνὸς καλοῦ ποσοῦ, και ἀπατειε ἀμέσως τὴν ἀπόσβεσίν της· ἐνοεῖται οἰκοθεν ὅτι ἡ νύμφη ἀπεπειῆτο νὰ ἐξωφλήσῃ και ἐκεῖνο τὸ ἀπροσδόκιτον χρέος τοῦ συζύγου της και ὁ σύζυγος· πάλιν διεμαρτυρεῖτο ὅτι τὴν ἐξέδωκε ἀστειυόμενος, ὁ κομιστῆς ὁμῶς ἐξέθετο τὸ διημαρτ **ΤΡΑΚΙΒΑΤΕΡΟΣ** π λ η ρ ω μ ῆς, τὸ ὁποῖον ἐσώκλειεν εἰς ἐπιταγήν προκλήσεως πρὸς σὸν ἐκδότην, ὁ πτωχὸς μελλονύμφος ἠναγκασθῆναι νὰ τὴν δεχθῆ, ἐπιπτε θῦμα τῆς ἀνοησίας του και μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ Κομιστῆς τοῦ συναλλάγματος ἐνυμφεῖτο τὴν νέαν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν λέγουσιν τὸ ἐπληρώθῃ σὺν τόκοις, ἀνατοκισμοῖς και ἐξῆδοις.

Ἦκούσαμεν ὅτι τὸ ἔκτρωμα, τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ἀνεγγείλαμεν εἰς τὸ προλαβόν μας φύλλον, ἠθέλησε νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὸ τῆς κοινῆς παροιμίας. « Ἐκάσσε ἡ πομπὴ στὸ δρόμο καὶ γελᾷ » τοῦ διαβάταις ». Τὸ στενὸν τοῦ φύλλου δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

TEATRO CEFALO.

Traviata.

Prima Donna Oh quanto sei bella! Oh quanto sei vez-zosa d'orefice mi sembri una bottega!... Fa però tutto il suo possibile per invertirsi della sua parte e s'anco non ci riuscisse, come la Cortesi di felice memoria, le farebbe più onore che torto—Come cantante al Diavolo piace, quantunque certe stitiche persone gridino che lo spartito si a stato trasportato, in grazia sua, mezzo tuono sotto, e che la sua parte sia ridotta più persottana che per soprano. Si trovano tanti e tanti gusti in questa nostro isolotto che per contentarli tutti s'impazzi rebbe!!..

Tenore—Povero giovane grazioso tanto! è veramente peccato che gli sia capitato, uno spartito dove, come attore, si trovi tanto imbarazzato!!

Baritono — Oh come sei mutato!! quanto ti pesa quel tuo mantelluccio da padre nobile e quella tua malaccincia parzucca!! la parte del buon Germoni non è, al certo, per te! daltronde si può far divinamente bene da Rigoletto, da Nabuco, da Attila, o da Machtetto e non riuscir ne' padri di dozzina.

Complimentiamo, sinceramente, la nostra buona Impresa pei magnifici vestiarj, scenarj e attrezzi di scena che in questa opera gsnerosamente ci offrì. Possiammo dire che se l'anno scorso abbiamo ben inteso la Violetta quest' anno, l'abbiamo, almeno, ben veduta. Il Diavolo le osserva che più di rado che ella ci darà cotesta opera e meglio sarà pel suo proprio interesse, poichè non solamente ognun degli spettatori la sa a mente, come il pater noster, ma che anco i scagni e le quinte potrebbero oramai recitarcela.

Ο Ύπευθυνος εκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 4ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 45. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 21 Νοεμβρίου 1859.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ.

Εἰς τὴν ἐξ ἀτροφίας θανούσαν Φιλαρμονικὴν Ἑταιρίαν
τῆς πόλεως Ἀργοστολίου.

ὑπὸ Α. Μ.

O nuit désastreuse! o nuit éffroyable! où retentit tout-a-coup, comme un éclat de tonnerre, cette étonnante nouvelle: Madame se meurt! Madame est morte!

(Bossuet. Orais. funeb.)

Ἄλγεινὰ μὲν μοι καὶ λέγειν ἔστι τάδε,

Ἄλγος δὲ σιγᾶν πανταχῇ δὲ δύσποτμα.

(Αἰσχυλ. Προμ. Δεσμ.)

And thou art dead, so young and fair?

(Byron)

Ὁ Κύριος ἔδωκεν ὁ Κύριος ἀρεῖλατο, ὅπως τὸ Κυρίω ἔδοξεν οὕτω
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ (ἰωδ)

Ἄθλιον ἔστιν ἡμεῖς ἰσχυροὺς ἄλλοτε, οὐδὲν ἔστι πατὴρ ἀθλιώτερον, τὰ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ἀπαρτίζονται, ὅταν νήπια ἐνθεν προπέμπωσι, μέ-
γα τὸ κέντρον ὅπερ ἔχουσι αἱ καρδίαι αὐτῶν διὰ τὰ παιδία μάλιστα ἐάν
ᾧσι ἐὺ λ α λ α, ἐνθυμούμενοι λόγους αὐτῶν μετ' ὁδῆς.

(Ἀχολ. ἀναπαυ. εἰς νήπια τελευτήσαντα.)

Οἴμοι τάλας! ὅποιαν ποιήτομαι
 Τὴν ἀρχὴν ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι!!...
 Τίσι λόγοις εἶπετέ μοι χρήσομαι
 Ἴν' ἐκφράσω τοῦ λόγου τ' ἀνεκφραστον!...
 Νὰ πῶ τρέμω... ὑπῆρξες κ' ἀπέθανες
 Τὸ χαρίεν μας τοῦτο θυγάτριον!
 Τριετὲς μᾶς τ' ἀρπάζει καὶ ἄωρον
 Σκληροῦ χάρου ἀνέκλητον θέσπισμα!
 Τίς δ' ὑμῶν στὰ δυσώδη καὶ ἀμορφοῦ
 Πελειδνά ἐκ νοσήματος λείψανα,
 Νὰ γνωρίσῃ τὴν Κόρην μας δύναται!
 Ἢ; τὰ ἄλλα πρῶτα λαλήματα
 ἤχουν τόσον στὸ οὖ; μας εὐάρεστα·
 Ἢς τὰ πρῶτα προσκόπτοντα βήματα
 ὠδηγοῦμεν μὲ φίλτρον καὶ αἴσθημα!
 Ὡ' ἀνάμνησις ἀσπλαγχνε τύρανε!
 Τί πικρὰν προκαλεῖς τὴν παράστασιν
 Παρελθόντος δι' ἡμᾶς ἀνεπίστρου;...
 Κυριακὰς μόλις τρεῖς σ' ἠεροάσθημεν
 Δημοσίως σιγὰ παιανίζουσαν.
 Τρεῖς φορές εἰς Φουζάτον καὶ Δράπανον,
 Πλὴν θρηνοῦσαν πολλάκις σ' ἠκούσαμεν,
 Ὡ! ὁ θρῆνος σ' ἐσὲν ἦτον ἔμφυτος
 Καὶ πρὸ πάντων σ' αὐτὸν διεκρίνεσο!
 Προηοθάνεσο ἴσως ὡ δίσποτμε
 Ὅτι ἄωρον τέλος σεῖ ἐπέπερωτο!
 Πότε, πότε καὶ πάλιν θ' ἀκούσωμεν
 Τὰ λαμπρὰ σου ἐκεῖνα Τεμάχια;
 Τὰ αὐτὰ ἦσαν πάντα, τὸ ζεύρωμεν,
 Πλὴν μᾶς ἤρσαν ὡς προερχόμενα
 Ἀπὸ στόματος σου τῆς φιλάτης μας!...
 Ἄγε δε, ὦ κλαρίον, τί ἄλλalon.
 Στέκεις τώρα ἐμπρὸς μας καὶ ἄφωνον;
 Ποῦ αἱ ἡμέτεροι κείνες σου κλίμακες
 Ποῦ αἱ τερπναὶ ζωηραὶ φαντασίαι σου;...
 Καὶ σὺ κόρνο εἶπέ μας τί ἔμεινες
 Τώρα πλέον ὡς κόρνο ἀνεμόμυλον,
 Τί ἀπέγειναν αἱ ἀρμονίαι σου
 Καὶ αἱ τόσον γλυκεῖς μονωδίαι σου;
 Ὡ Τρομπίνα ἐσὺ ὅπ' ἐξέσχίζεις
 Στήθη ἀνδρῶν γυναικῶντε σκληρότατα!
 Μὴν ἠχήσης εἰμὴ πρὸς ἀνάστασιν

Τῶν νεκρῶν εἰς τὸ τέλος τοῦ σύμπαντος!..
 Καὶ σεῖς ὅλα βαρύτενα ὄργανα,
 Τολμηρὰ θορυβόφωνα τύμπανα,
 Τὴν βροντάδη φωνὴν, τί δὲν σμίγητε
 Μετ' ἐμοῦ λυπηρῶς νὰ ἐνεργήσωμεν
 Ἐφ' ἐκάστου νευρώδους συστήματος!...
 . . . Πλὴν τί λέγω, τρελῶς παραφέρομαι...
 Ἐσὺ πλέον δὲν ὑπάρχεις ἀλοίμονον
 Κι' ὄργανοί σου πικρῶς ὀδυρόμεθα!
 Ὡ εἰς τί, εἰπέ κόρη, σοῦ ἐπταίσαμεν
 Κ' αἰφνιδίως τὴν γῆν ἐγκατέλειπας!..
 Μήπως ὄλοι μας δὲν σὲ ἐσυνδράμαμεν.
 Πτωχοὶ πλούσιοι, ὁ καθεὶς κατὰ δύναμιν;..
 Μὴ ὁ νῦν μεθ' ἡμῶν ὀδυρμένοις
 Καὶ ἐκ καρδίας θρηνῶν σὲ διδάσκαλος,
 Δὲν σ' ἠγάπησε ὡς θυγατέρατου,
 Καὶ ἂν τώρα ἐδόθη εἰς τὸ θεῖτρον
 Μόνον τό 'καμε πρὸς διασκέδασιν
 Μὴ τὸ ἄλγος ποῦ σὺ τοῦ προζένησας
 Τόνε σύρη ἀώρως στὰ Τάρταρα.
 Ὡς κ' αὐτὴ ἡ σεβαστὴ μας Κυβέρνησις.
 Δὲν σοῦ πλήρως τάχα τὰ δίδακτρα
 Τότ' εἰς λίρας, σελλήνια καὶ πένια;..
 Καὶ ἂν τὸ ἔπαυσε, ὦ! μὴν τὴν μέμφεσαι
 Ἐφοβήθη γιὰ σένα τὸ ὑπέρθρεμμα!...
 Γενοῦ ἴλεος κόρη ὅπως δήποτε,
 Καὶ ἄς μὴ μᾶς μορφοῦζῃ τὸ φάσμα σου
 Σ' ἠγαπῶμεν ὡς τέκνον μοναρχίον
 Ἀγαπάει πατὴρ ἐσχατογῆρος
 Καὶ ποτὲ, ὦ ποτὲ σ' ὀμνυόμεθα
 Δὲν θὰ γίνωμε σοῦ ἐπιλήσμονες!!!
 — Βλέπεις καὶ εἰς τὰ πέρα παράλια
 Ληξουριοῦ στὰς ἀκτὰς ἕνα λεύκωμα
 Σκιερὸν καὶ πλανήρες ὡς σύννεφον,
 Ποῦ ἀπ' ἀνέμων πνοὰς ταλαντεύεται;
 Μουσικῆς ἐταιρίας εἶν' εἰδωλον,
 Γεννηθεῖσα πρὸ σου καὶ θνητούσης; τε·
 Ἄλλα πόσον ἐπὶ τῆς ἀκτῆς
 Ἄφου ἀντίστη εἰς μαρτύρια καὶ βιάνα
 Ἀνεκδιήγητα, τέλος κατήνησεν
 Νὰ ὑποκύψῃ θῦμα ἀβοήθητον,
 Σκαρλατίνας κικῆς ὑπὸ δρέπανον! !

Δὲν ἀκούεις οἱ γόοι, οἱ θρήνοι τῆς
 Συμφωνοῦν μὲ τοῦ πόντου τὸν σάλαγον,
 Τὰς φωνὰς τῶν Χαρόντων βουβαίνοντες!
 Ἄε τί βλέμμα μᾶς ῥίπτει, ὁ Πολύδωρος,
 Ὅτ' ἐκ Θράκης τὸν ἔρριπτεν ἄταφον
 Ἡ φορὰ τῶν κυμάτων εἰς Ἴλιον
 Τέτοιο βλέμμα θεὸς νὰ στρέφει βέβαια
 Τῆς μητρός του, εἰς τ' ἄχαρι σκῆνωμα! . .
 Βλέμμα ὀργῆς πρὸς πατρίδα ἀγνώμονα
 ῥίπτει πάλιν, καὶ οὕτως τὰς Θήβας του,
 Μετ' ὀργῆς τ' ἀδελφοκτόνον σκέλεθρον
 Πολυνίκους ἐκύττα τοῦ δύστηνου! . .
 Ζήλου βλέμμα εἶν' ἐκεῖνο πῶς ἄκλαυστον
 Τὴν ἀφῆκαν, ἀφοῦ κι' ἀβοήθητον
 Ν' ἀποθάνῃ τὴν εἶδον ἀδάκρυτοι,
 Ἐνῶ μεις ἐκφορᾶς κ' ἐπικήδεα
 Διὰ σὲ κόρη τελοῦμεν κατάνυκτοι!
 Ματαιότης πλὴν ὄλα, ὡς λέγει τα,
 Ἄν δὲ σφάλω, ὁ μέγας Χρυσόστομος
 Κόνις, τέφρα, καὶ κείνην κ' ἐσέναμε
 Θὰ σκέπασεν καὶ ἴσαι θὰ γίνετο
 Ἴσω τῆς τῶν ἀπάντων ὁ θάνατος! . .
 Πλὴν ἡμεῖς σοῦ ποτὲ ἐπιλήθμονες
 Δὲν θὰ γίνωμεν κόρη, τ' ὀμνῶμεν
 Διδασκάλου ὁ ζῆλος ἐρώμενος
 Τὰς καλὰς κείνας λίρας καὶ πέμνα
 Ἴσως κι' ἄλλο μᾶς δώσουν θυγάτριον
 Πλὴν σ' ἐμᾶς δὲν θὰ εὔρει! ὦ, πιστευτο,
 Μητρικὴν πλέον στοργὴν ἢ ἀφοσίωσιν
 Γιατὶ ὄλην ἐσὺ μᾶς τὴν ρούριζες
 Ἀκριβὸν! ἀκριβὸν μας θυγάτριον.
 Δέξου οὖν ἀσπασμόν μας τὸν ὕστατον!
 Καὶ ἡ γῆ ποῦ θὰ κρύψῃ τὸ σῶμά σου,
 Ἐλαφρὰ ἔλαφρὰ ἔστ' ὡς ἄχουρα,
 Βάρος τέτοιο ἀξίζεις φιλότατη μας!

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΚΟΣ.

ΔΙΑΒΑΤΑ ΕΝΔΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ
 ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ,
 ΤΟΥ ΗΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΟΝΟΥ.
 ΑΝΗΧΩΣ ΚΑΙ ΑΤΟΝΩΣ
 ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ. }

Ἑκτατος εἰκονοπλαστικὴ παράστασις.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς 27 λήξαντος, ἡ καλὴ μας καὶ
 φιλόμουσος Ἐπιτροπὴ, μὴ δυναμένη ἄλλως πῶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν
 ἐξιδιασμένην τῆς συμπάθειαν ἢ ἀκραίωτην τῆς ὑπόληψιν πρὸς τὸ,
 κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας ἀπροσδοκίως συρραύσαν πλῆθος Ληξου-
 ραίων, ἐπενόησε προσθήκην εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάματος λίαν
 εὐστοχον καὶ κατάλληλον ἵνα δώσῃ εἰς τὴν ὑπὸ τῶν φιλελλήνων
 ἐπαρχιωτῶν μας τιμωμένην παράστασιν, χρῶμα ἐθνικὸν αὐτο-
 σχεδιάζε, μετὰ πλείστης ὄσης εὐφυΐας τὴν τρίμορφον συμβολι-
 κωτάτην καὶ ἐκφραστικωτάτην εἰκόνα τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κοραΐ
 καὶ τοῦ Ρήγα· ἐπειδὴ ὅμως ἔλλειπον τὰ πλαστικά πρόσωπα... ἄφ'
 ἐνὸς μὲν ἢ πρωταγωνιστριά μας, ἀσμένως προσεφέρετο (ὡς κάτο-
 χος μετρίας εἰκονοπλαστικῆς ἐμπειρίας) νὰ παραστήσῃ τὴν θε-
 λιμμένην καὶ δακρυρροοῦσαν Ἑλλάδα ἵνα εὐχαριστήσῃ, τοὺς ξένους
 μας· ἀλλὰ τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ, ὅτι τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἡ
 αὐταπάρνησις τῆς Κυρ: Τούρας, κατελάμβανον ὡς ἐκ γοητείας
 τὸ γηραιότερον καὶ σοβαρώτερον τῆς ἐπιτροπῆς μέλος, ὅστις ἄφ'
 ἑτέρου συγκατετίθετο ν' ἀντιπροσωπεύσῃ διὰ μίαν στιγμὴν τὸν
 αἰόδιμον Κοραῖν· καὶ ἐνθουσίαζον τόσο τὸ νεώτερον τῶν μελῶν
 ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ ὑποκριθῇ τὸν ἀτρόμητον Ρήγαν μας;
 Μόλις Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀνεφαίνετο τὸ συμπαθὲς ἐκεῖνο σύμπλεγ-
 μα, εἰς τὸ ὁποῖον τὰ πλαστικά δάκρυα, καὶ οἱ ὑποκρινόμενοι λυγμοὶ
 τῆς Κυρ. Τούρας, ἐπεριδομένη; ἐπὶ τοῦ γενναίου Ρήγα καὶ πα-
 ραμυθουμένης ὑπὸ τοῦ νέου τῆς νέας Ἑλλάδος Ἴπποκράτους ἔδι-
 δον ὑπαρξίν καὶ ζωὴν, μόλις λέγομεν ἀνεφάνησαν οἱ δύο ἐκεῖνοι
 ἐπιτίθειοι μῖμοι τῆς ἀειμνήστου δυάδος τῶν μαρτύρων τῆς πα-
 λιγγενεσίας τοῦ ἔθνους, ἀνεγείροντες ἀμφοτέροι μεθ' ὑποκριτικῆς
 ἀξιότητος καὶ πλαστικῆς τόλμης, εἰς πείσμα τῶν φουακτόνων βαρ-
 βάρων Ἀγαρηνῶν, τὸ φίλον ἐκεῖνο κᾶρα, αἱ χρηστότεροι ἀνεπιτε-
 ροῦντο ἐλπίδες, μέλλοντα ροδόχροα διορῶντο!!!

Τὰ δὲ εὐαίσθητα στήθη τῶν φίλων ἐπαρχιωτῶν ἔπαλλον ἀπὸ
 ἐνθουσιασμῶν καὶ ἀγανάκτησιν..

Πληροφοροῦμεθα μάλιστα ὅτι, κατὰ τὸ σῆνηθες, ἐτοιμάζουσι καὶ
 προσφώνημα εὐχαριστήριον, τὴν φορὰν ὅμως ταύτην πρὸς τὴν
 πρώτην γυναῖκα ἀπευθυνόμενον, καὶ ὅτι κυκλοφορεῖται ὑπὸ τοῦ
 ἑκτατοῦ ἐπιτροπῆς τοῦτο ὅμοιον χροῖε ἐπαληθεύσεως, δι' ὃ καὶ θε-
 λουσι ἐπισημῶς ἐπισημῶς ἐπισημῶς ἐπισημῶς ἐπισημῶς ἐπισημῶς
 ὁμοῦ εἰς τὴν καλὴν μας καὶ φιλόμουσον Ἐπιτροπὴν καθὼς καὶ
 εἰς τὴν πρώτην γυναῖκα, τὴν ἐπανάληψιν τοιούτων παρσιτάσεων,
 ἀφοῦ ἅπαξ τὰ πρῶτά των βήματα πρὸς τὴν εἰκονοπλαστικὴν
 τέχνην ἐστῆφσαν, διὰ τῶν ἀμαράντων δαφνῶν τῆς κοινῆς γνώμης.

55 συνδρομητοῦδῆσαις θυληκοῦς καὶ μίᾳ διακοσαστῶν λέω 200 οὐδετέρους ἔχουν neutri. Ἐτοῦτα ὄλα τζοῦ ἔγραψα ὅπως μοῦ τὰ ὑπαγορεύσανε, χωρὶς νὰ ἐγάλω οὔτε νὰ βάλω τίποτζη τοῦ κεφαλιού μου, καὶ ὡς καθὼς θέλει ἡ συνείδησι μιανοῦ καλοῦ Νοτάρου, τζοῦ τὰ ἐδιάβασα. σφικτὰ καθαρὰ καὶ ἕνα, ἕνα, καὶ εἶνε εὐχαριστημένοι καὶ τελείως εὐτυχησμένοι, μὴ μνέσκοντας εἰς αὐτοὺς τίποτζη ἄλλο παρὰ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φιλία.

ΑΠΟΘΗΚΗ. Η. Μ. δημόσιος μνήμονας
Ο ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Ντετὸρ Ἀναστάσιος Τζικόνιας Παρακαλεστὸς.

Σινιερ. Παναγῆ Κώκολος μάρτυρας.

Τὸ ἴδια μέρα ἐτραβίξανε μὲ ξένο χέρι τὴν ἀ κόπια.

(Γ. Σ.) Η. Μ.

Δῆλον ἔθην γίνεται, ὅτι ἡ ἀποθήκη μέλλουσα πλέον νὰ οἰκονομικῶς, καὶ σπανίζουσα ἀργυρίου, προστρέχει εἰς τοὺς φιλιτάτους τῆς συνδρομητῆς παντὸς γένους, ἡλικίας καὶ διαθέσεως ἵνα εὐμένως καὶ πρεπόντως ἀποδεχθῶσι τὴν παραλαβὴν τῆς ἀ. ἐξαμηνίας ληγούσης εἰς τὸν 12της ἀριθμὸν, διότι, ὡς εἰκόσ, ὀφείλει νὰ δόσῃ ἀκριβῆ λογαριασμὸν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἐνεοῖται, ὅτι ἀναδεχθεῖσα ἡ Ἀποθήκη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν νομῶν ὄλας τὰς ὀφειλάς τοῦ συζύγου τῆς Λύχνου, οἱ συνδρομηταὶ τοῦ δικαιοῦνται νὰ λάβωσι καὶ τοὺς προηγουμένους ἀριστούς τῆς Ἀποθήκης, ἀρκεῖ μόνον νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τοὺς λοιποὺς μας συνδρομητῆς, ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῆς παραλαβῆς τῆς ἀ. μας ἐξαμηνίας. Ο πέμπτος λοιπὸν ἀριθμὸς ἐξελεύσεται ὑπὸ τὸν διπλοῦν τίτλον ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΑΙ ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ. Συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς φιλιτάτους μας συνδρομητῆς, νὰ μὴ ἀφήτῳσι τὸ νέον τοῦτο ἀνδράγμυον ἔρημον καὶ ἀβοήθητον, ἐν τῷ μέσῳ τόσων κινδύνων καὶ τόσων ἐξόδων, ἅπερ ἡ δεινὴ καὶ νέα αὐτῆ του θέσις τῷ ἐπιβάλει.

Ἀκολούθως, θέλομεν προσκαλέσει ὄλους τοὺς φίλους τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Λύχνου, εἰς τὰς τελετὰς τοῦ γάμου, εἰς τὴν ἐκφώνησιν τοῦ ἐπιθαλαμίου, καὶ εἰς τὸ γαμικὸν μας συμπόσιον.

Ὁ Γραμμ. τοῦ Διαβόλου ΒΕΛΦΑΓΩΡ.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

Τιμητὰι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότημον.

ΑΡΙΘΜΟΣ 5ος

Κεφαλληνία, 2 Δεκεμβρίου 1859.

ΟΝΕΙΡΑΤΑ.

Somnia, quae mentes ludunt, volitantibus umbrarum,
Non delubra deum nec ab aethere numina mittunt,
Sed sibi quisque facit. (Petronius Arbitr. C. 404)

— 0 —

Θέλουμε νὰ ποῦνε ὀπως τὸ στομάχι, ὄντες γκώσῃ, γεννάει τὰ πουλιὰ φοβερὰ ὀνειράτα — ἄλλοι πάλε σοῦ λένε ὀπως τὸ χέρι ὀ τόπος ὀποῦ κοιμώμαστε, ποῦ τυγχίνει κ' εἶναι βραδὸς — ἄλλοι, πὼς εἶναι ἀνεξήγητο ἡθικὸ φαινόμενο, καὶ ζήτημα, ἀν ἔναι ὀ καθαυτὸ νοῦς μας ὀποῦ ἐργάζεται, ἐνῶ κοιμώμαστε, ἢ ἀ. ἦναι ἐκείνη ἡ τζουρδελα ἢ φαντασίμας (μῆνιγκες ἐλαστικοὶ καὶ ἠχηροὶ) ὀποῦ θέλει νὰ κἀνῃ τὴν νύχτα ὀ,τι ἡ κυρὰ τῆς κἀνει τὴν ἡμέρα, ἀπαράλλατα καθὼς ἡ μαθήτραις κἀνουνε τὸ βράδυ, ὄντες ἀσκολάσουνε, ὀ,τι βλέπου.ε πὼς κἀνει ἡ δασκάλτου; — εἶναι ὀμως πολλοὶ ὀποῦ ὀραζονται, πὼς στὸν ὕπνιο τους κἀνουνε πράγματα, καὶ τὸ ὀρκοῦνται ἰδέαις πολὺ καλῆτεραις παρὰ ὄντες εἶναι ἔξυπνοι, τέττοι ἀνθρώποι ἔπρεπε νὰ κοιμῶνται ὄλη τους τὴν ζωὴ, καὶ νὰ μὴ ξυπνάνε παρὰ γιὰ νὰ τρῶνε. Ὁ Γέρω Εὐριπίδης ὀμιλῶντας πρὸς τῆς Τρωάδης λέει

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΣΧΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΟΥ

Ἐπὶ τῆς νύκτι τῆς μελανοπτερόγων μῆτερ ὀνειρων!
Ἐτοῦτο μὰς ἀποδειγναι, ὀπως καὶ οἱ παλαιὸι Ἕλληγκες ἐσυλλάγιονταν, ἀπάνου κἀτου, σάν κ' ἐμας, καὶ πὼς ὄσο γιὰ τὰ ὀνειράτα, δὲν ἐκάμαμε μεγάλη πρόοδο.

Ὅπως δὴ ποτε δμως κ' ἂν γεννηῶνται τὰ οὐνεράτα, εἶναι πουλιὸν παρὰ βέβαιον, ὅπως τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον μας (δηλ. ἐλπίδας καὶ σχέδια) ἀντικατόνουνται μέσα σ' ἐδούτα, καθὼς ἡ κερδοσκοπία σ' οὐλαὶς σχεδὸν τῇ πράξαις τοῦν ἀνθρώπωνε τσ' ἐποχῆς μας καὶ κάθε ἐποχῆς. Ἐτοῦτο ἔκαμε τὸ Μεταστάσιο, ἀνθρώπου, ποῦ εἶπε τραγουδώντας πολλὰς ἀλήθειαις, νὰ πῆ ὅπως τὰ οὐνεράτα εἶνε: *immagini del di guaste e corrotte dall'ombra della notte*, ἐτοῦτο φυσικὰ ἐγέννησε καὶ τὴν παροιμίαν μας: Ὅπου πεινάει βλέπει στὸν ὕπνον του πῆταις. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, ποῦ με τὴ πνυθεῖτικῆτους μανίαν, δὲν σ' ἀφίνανε τίποτες ἀθεοποίητο, ἐπιστεύανε ὅπως εἶναι δύο λογῶνε οὐνεράτα: τὰ ἀληθινὰ καὶ τρομακτικὰ ὅπου ἐβγαίνανε ἀπὸ κάτι θύρες κεοατένιας καὶ τὰ ψεύτικα, εὐχάριστα ἢ ἀδιέφορα ὅπου ἐξεμουτρίζανε ἀπὸ θύρες ἐλφάντιναις: εἶναι περίεργον νὰ βρισκεται πάντα τὸ κέρατο καὶ τὸ ἐλεφαντοκόκαλον εἰς τοῦ ὕπνον καὶ εἰς τὰ οὐνεράτα τῶν παλαιῶνε! τὸ κέρατο φυσικὰ σὰ σύμβολον τῇ ἐρωτικῆς ἀπιστίας, γιατί πόσαις καὶ πόσοι δὲ γίνονται ἀπιστοὶ στὸν ὕπνον τους; . . . X καὶ τὸ ἐλεφαντοκόκαλον γὰ νὰ μᾶς δείξη τὰ πλοῦτη, ποῦ τόσο συχνὰ οἱ δύσχοι οὐνερευόμεστε — Ὁ Πάγκαλος Ἰωσήφ ἐγένικε ἀπὸ μαμοῦρι σχεδὸν βροχιῶδες γιατί ἤξερε καὶ ἐξήγαγε οὐνεράτα. Ὁ Προφήτης Δανιήλ ἤξερε, ὅτι μοναχὰ νὰν τὰ ἐξηγή, παρὰ ἐμάντεψε κηὶ δλαις ἔνα οὐνερον, ὅπου ὁ Ναβουχοδονόσορ εἶχε λησμονήσει, καὶ ἔτσι εὐτήχησε νὰ ἦνε εἰς τὴν αὐλήτου σὰν ἀφέντης, ὅσο γιὰ ταις δυστυχίαις του ἄλλος λογαρασμός. Στὸ μεσαιῶνα εὐρισκόντανε ἕνα σωρὶ μάστιδες καὶ μάϊταις, ποῦ ἐπουλούσανε ἀκριβούτσικα τῇ ἐξήγησις τοῦν οὐνεράτωνε — τώρα σὶν ἐποχῆμας, με μία κουπιὰ χρυαί, ἢ πρώτη χρυᾶ σου ἐξηγᾶ τ' οὐνερόσου καὶ πάντα σὲ καλὸ — Με μία χαψιὰ ψωμι ἢ με κανένα ζευγάρι παλιοπάπουσας, σου λέει τὴ μοίραν σου, ποῦνε ἐνοεῖτε πάντα χρυσῆ, γυναῖκα σὰν ἄστρο καὶ ἕκατὸ χρονῶνε ζωῆ! Ἡ ἀρκόντισαις μας κάνουνε πῶς δὲν τὰ πιστεύουνε, με πῶς ζοῦνε τόσαις καὶ τόσαις βρωμογορηταῖς π' ἄλλο δὲν κάνουνε πρὸ τῇ μάντισαις, τῇ οὐνεροκρίτριας, τῇ χαρτορίχτρας καὶ τῇ. πῶς ζοδεύονται ἕνα σωρὸ ἀναγούλογατα ποῦ μαντεύουνε καὶ ἐξηγῶνε οὐνεράτα;..

Γινωρίζω μίαν ἀρκόντισα, ποῦ πιστεύει τὰ οὐνεράτα, τῇ μάτισαις, στὰ χαρτιά καὶ τοῦ βροκολάκου, ἂν τσ' ἀφαιρέτης ἐτοῦνταις τῇ ἀδυναμίαις, εἶνε ἢ καλῆτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, γιατί ὅλη της τὴν ζωῆ, ὅπου ἐστάθηκε πολὺ μακριὰ, τὴν ἐπέραςε, ῤίχνοντας τὰ χαρτιά ἢ τὸ κορέλι καὶ κάνοντας προξενιαίς, μανία

καὶ τούτη σὰν κάθε ἄλλη, με ποῦ δὲν παραβλάθει τὸν Κόσμον. Εἶμαστε με δαύτηνε φίλοι ἄκροι γιατί πηγαίνω, κάπου κάπου, καὶ τῇ διηγῶμαι τὰ οὐνεράταμου, ὅπου ἐξηγᾶ με τὴ μεγαλύτερη εὐκολιὰ τοῦ Κόσμου.

Μίαν αὐγὴ πικρὰ καὶ τῇ λέω — εἶγα στὸν ὕπνον μου ἕνα περίεργον οὐνερον — Ὀρισέμουτο, γὰ ζῆς — ὑποχρεομένος λοιπὸν ἀρκινῶ τὴ διήγησι — Μοῦ ἐφαινότουνα — τῇ λέω — ὅπως ἤμουνα στὴ θάλασσα, καὶ ἤμουνα, λέει, καβελάρης, καὶ ἀμὰ, λέει, ἐπέταχ χωρίς ν' ἄχω οὔτε φτερά, οὔτε νὰ ἤμαι μέσα σὲ κλόμπο — Καλότυχεμου! δὲν ἤξερες πόσαις εὐτυχίαις βρίσκοντανε μέσα εἰς τ' οὐνερόσου! φωνάζει πηδώντας ἢ γρηᾶ μου γειτόνησι, καὶ ἐγάνοντανε μέσα ἀπὸ τὴ μπουσανάρηση ἕνα χαρτάκι λαδομένο καὶ ἐρώμιον — τώρα τώρα σου τὰ ἐξηγῶ οὔλα ἀπὸ νερὸ σ' ἀλάτι, — ἢ θάλασσα εἶνε χαρὰ — τὸ ἄλογο εἶνε εὐκολιὰ τῇ ἐπιχειρησαίς σου καὶ ἢ πεταξί, οὐ! τὸ ξέρω ἀπ' ὅσουθε, φανερώνει πῶς κάτι μεγάλο καλὸ θὰ σ' εὔρει ἐτούτη τὴν ἡμέραν.

Εὐχαρίστησα τὴν γειτόνητά μου καὶ τὴν ἐπεκάλεσα νὰ μοῦ δανείση, γιὰ μία στιγμὴ, ἐκεῖνο τὸ θαυμαστὸ βιβλίον — τὰ βιβλία τοῦν οὐνεράτωνε δὲν εἶνε γραμμένα σὲ ὕψον ὑψηλὸ, οὔτε ὅπ' ὄχουνε ιδέαις σοφίαις, με γιὰ κεί σου; ποῦ τὰ διαβάζουνε εἶνε καλῆτερα, γιατί δὲν ἤθελε τὰ καταλαβέουνε ἂν ἤτανε γραμμένα με γῶνσι, με αἰσθημα ἢ με ῤομαντισμό. Ἐκατσα, γιὰ περιέργια, καὶ ἐδιάβασα κομμάτι, εἶδα ὅπως ὄντες οὐνεριάζεται κανεὶς ἀρκουδαὶς παναπῆ ὅπως με κάτι ζῶ θὰ ἀπαντηθῇ τὴν ἡμέραν με ἀμεδᾶ ἀπερνάει μέρα, ὥρα, ἢ στιγμὴ χωρίς νὰ συναπαντιόμαστε με ζᾶ; — Ὅπως τὰ μύθολα εἶνε λόγια ἢ κηρναὶς — πρᾶμματα, ποῦ ποτὲ δὲν λείπουνε — Ὅπως ἢ πέρδικες εἶνε ὁμορφαὶς γυναικες, καὶ ἐπειδὴ εἶναι δύσκολον νὰ με βλέπη κανεὶς πάντα κηρμία ὁμορφη γυναικη, ἐθύμασα πῶς δὲν οὐνερευόμεθα πάντα πέρδικες! — Ἐδιάβασα τόσα καὶ τόσα ὁμορφα πρᾶγματα ὅπου ἐχόρτασα, ἐπέστρεψε λοιπὸν τὸ συναξάρι τῇ γειτονεισᾶς μου καὶ ἐκίνησα νὰ πάω στὴν ἐξοχή, ὅλος κορδομένος ὅπως ἐγνώριζα τὴν ἐξήγησι τῶν οὐνεράτωνε, καὶ χαρούμενος ὅπως ἐκείνη τὴν ἡμέραν κάτι καλὸ ἤθελε νὰ με εὔρη + Γυρίζουμενος ἀπὸ τὸ χοριό τοῦ ΚΑΒΑΤΕΛΙΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΔΕΥΤΕΡΟΥ

καὶ δντες τὴν εἶδα, δὲν ἐμπόρῃσα νὰ βαστάξω ἕνα πικρὸ χαμόγελον καὶ νὰ μουμουρίσω — Εἶδες τί καλὸ με εὔρικες; — Νὰ με συμπαθήσης ἀποκρίνεται ἢ γρηᾶ, ἔπρεπε νὰ ἦται πουλιὸν παρὰ εὐχα-

ριστιμένους, ἐμπορίε νάθελε μείνης 'στὸ ντόπο, καὶ τήνε σκτ-
πούλησες, μὲ δύο τρεῖς ζουλιτσιαις, καλὰ σ' ὄρισα πῶς κάτι με-
γάλο καλὸ θὰ σοῦ συμβῆ—Ἐχεις δίκην γειτόνησα, τ' ἀποκρίθηκα
δαγκόντας τὰ σκουτιά μου ἀπὸ τοῦς πόνους, μὰ τέτοια μεγάλα
καλὰ δὲν ἤθελα νὰ μ' εὐρίσκουνς πάρα πολὺ συχνά.

ΣΚΟΤΟΥΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ:

Μολονότι τὸ σκότος εἶναι σύνθησις εἰς τὸν Διάβολον, κάτοικον
τῶν Ταρτάρων, εἰς τὸν διάβολον ὅμως κάτοικον Κεφαλληνίας καὶ
τακτικὸν φοιτητὴν τοῦ θεάτρου Κεφάλου, εἶναι οὐχὶ μόνον ἀνε-
πόρορον ἀλλὰ καὶ δύναται νὰ τὸν περιπλέξῃ εἰς δυσάρεστα, ἐπι-
καλεῖται λοιπὸν ὅλην τὴν εὐμένειαν τῆς Ἐργολαβίας, ὅπως ἐν τῇ
ἀγαθότητι αὐτῆς, προνοήσῃ νὰ μὴ μένωμεν, καθ' ἑσπέρας, εἰς τὰ
στυγὰ, διὰ τῆς ἐπανειλημμένης ἀναλήψεως τῆς λυχνίας, καὶ ταῦ-
τα καθ' ἣν ἐποχὴν εἰ λυχνοὶ πᾶνε τρία ὄβολοι!!! καὶ διὰ νὰ μὴ
ἐκληρθῇ τοῦτο ὡς ἀυθαίρετος φαντασιοπληξία τοῦ Διαβόλου, ἐκ-
τίθεται εἰς φῶς διάφορα Qui pro quo συμβάντα εἰς τὸ θέ-
ατρον ἐν μέσῳ τοῦ ζοφωδεστέρου σκότους, τὰ ὅποια ὅμως δὲν
ἔλαθον τὸν Διάβολον:

— Χωροφύλαξ μὴ γνωρίζας τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ τὸν συνε-
λάμβανεν ὡς ταραξίαν!

— Κύριός τις, στοχαζόμενος ὅτι εἶδεν εἰς θεωρεῖον νέαν τινὰ
δεσποινίδα μόνην, καὶ θέλων νὰ ὠφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας ἐκείνης ἔ-
δραμε, καὶ ῥηθῆς γονυπετῆς ὅμιλες πίστιν ἀνώνιον καὶ ἔρωτα
ἀτελεύτητον... ἀλλ' ἔμεινεν ἐμβρόντητος, ὡς ἄλλος Ναβουχοδονό-
σορ. ὅτε εἰς τὰς τρυφεράς ἐκείνας του διακοινώσεις, ἀπῆντα γέλως,
σφοδρὸς μυκτικρισμοὶ καὶ καγχασμοὶ ὀλωσ' ἄρβύρες. Σφάλλων τὸν
ἀριθμὸν ὁ δυστυχὴς, ἔνεκεν τοῦ πυκνοῦ σκότους, εἶχεν εἰσελθεῖ εἰς
προσκείμενον θεωρεῖον καὶ ἔργολαβοῦσε μὲ τὸν πρεσβύτερον τῶν
ἐργολάβων!

— Ἄλλος πάλιν, παρατηρήσας ἕνα τοῦ χρεώτην εἰς τὴν πα-
ρίστασιν, θέλων νὰ λάβῃ δραστήσιον μέτρον κατ' αὐτοῦ, καὶ στο-
χαζόμενος ὅτι ὀμιλεῖ μὲ τὸν συνήγορόν του ἀπέβηκε σφάλμα ἐπί-
τινος ἄρθρου τῆς πολιτικῆς δικονομίας πρὸς ἕνα τῶν τετραχορ-
διστῶν!

— Ἄλλος πάλιν, ἐπικρακίλει τὸν δεύτερον βαθύφωνον νὰ τοῦ
κάμῃ ἀπόδεικτικὸν τοῦ ὑποθηκοφυλακείου.

— Κύριός τις, στοχαζόμενος ὅτι φορεῖ τὸ Ἐπανοφόριόν του
κατέβαιναν ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πλατείαν περιτετυλιγμένος εἰς τὴν
Borneuse τῆς Κυρίας του!

— Ἄλλος ἐχάιδευσεν τὴν Κυρίαν του, ἐλλαβὼν αὐτὴν διὰ τὴν
θυγατέρα του.

— Ἄλλος πάλιν, κύψας διὰ νὰ σώσῃ ἐν ἔγγραφον, ἔθετε μεθ'
ἱερᾶς εὐλαθείας εἰς τὸ θηλάκιόν του τεμάχιον μουσικῆς: Ἦτον τὸ
μέρος τοῦ τελευταίου τετραχόρδου, ὅστις πάλιν τὸ εἶχεν ἀνταλλά-
ξει μὲ τὸ μέρος τοῦ πρώτου πλαγιαύλου, ὅστις εἶχε λάβει εἰς τὸ
σκότος τὸ μέρος τοῦ πρώτου ἀρθαυλοῦ ὅστις ἀπωλέσας τὸ μέρος
του, καὶ συσταλλόμενος νὰ τὸ ὁμολογήσῃ, εἶχε ἐκθέσει ἐπὶ τοῦ
ἀναλογίου τὴν συμφωνίαν τῆς Σεμιράμιδος: ἐπειδὴ ὅμως ἐπρό-
κειτο νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ πολυθρύλλητος καταιγὶς τοῦ Ῥιγολέτου οὐ-
δεὶς τὰ συμβάντα ἐνόησε.

Τὶ πλέον; πολλοὶ διαβεβαιοῦσιν ὅτι κύριός τις, τοῦ ὁποίου ἡ
ἀξιοπρεπὴς εἰς τὴν κοινονίαν μὲς θέσις, πρὸ πάντων δὲ καὶ ὑπὲρ
πάντα αἱ πολιαὶ του καὶ ἀξιάγαστοὶ τρίχεις, ἔπρεπε νὰ ᾔῃαι τὰ
ἀσφαλέστερα ἐχέγγυα τῆς σωφρονός του διαγωγῆς, καὶ δὴ καὶ νὰ
τὸν προφυλάττωσι πάσης οἰασδήποτε σκανδαλώδους κακολογίας·
καὶ ὅμως ἐπαναλέγομεν, ὅτι πολὺ διαβεβαιοῦσι, καὶ βεβαίως κατ'
ὀπτικὴν, ἐκ τοῦ σκότους συμβάσαν, ἀπάτην, ὅτι ὁ ῥηθῆς Κύριος
διὰ τῶν συνεχῶν του μορρασμῶν, νευμάτων καὶ ἀνθοβολῶν πρὸς
τὴν πρώτην γυναῖκα, ἐγένετο πρόξενος σκανδάλων καὶ ἀντιζη-
λιῶν μεταξὺ τῶν ὑποκριτριῶν, μὴ ἐξαίρουμένης οὐδὲ τῆς τρίτης;
ἦτις διέσχίζε τὰ ἱμάτιά της ἀνακράζουσα ὅτι ἐχάιρετο δικαιο-
μάτων προτερόρητος ἐπ' αὐτοῦ!

Βλέπετε Κύριοι ἐργολάβοι εἰς τὸ ἐκτίθετε τοὺς θεατάς σας;
διὰ νὰ ὑποφέρητε τὴν χαμερπῆ ἐξοικονόμησιν τριῶν ἢ τεσσάρων
μετρῶν ἐλαιολάδου;

Ἄλλ' ὅτε ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία, ἡ δημοσία τάξις, ἡ εὐσχη-
μοσύνη καὶ τέλος ἡ ὑπόληψις τῶν θαμνῶν σας, καθ' ἑσπέραν δι-
αινιδυνεύουσαι δὲν σᾶ; κάμουν νὰ λάβητε ἐπανορθωτικὰ μέτρα.
Εἰς τὸν Διάβολον θὰ γενᾶται τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ ὅλα
τὰ εἰς τὸ σκότος συμβαίνοντα Qui pro quo.

ΚΑΤΑΒΑΤΕΙΣ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΕΘΕΩΡΗΣΕΩΣ
The Directorate has been informed. »
Δηλοποίησις τῆς Γερουσίας.
Μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ θελήσωμεν νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν μας

πρὸς ὑπεράσπειν πράξεων, ἀς ἀπαξάπαντες καὶ βδελυττόμεθα καὶ ἔλσεινολογοῦμεν, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ παρῆρσιάζομεθα συνήγοροι τῆς ἀμαθείας ἢ τῆς μοχθηρίας, καὶ συμφωνοῦντες μὲ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος Δηλοποιήσιν τῆς Ἐκλαμποτάτης Γερουσίας, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ὅτι, ἐὰν εἰς τὴν ῥηθείσαν Δηλοποιήσιν ἤθελε τρηθῆ μεθοδὸς λογικῆς ὀπωσοῦν ἀναλυτικωτέρα, τὸ συμπέρασμα, καθαρὸν ἀπαύγασμα ὀρθῆς σκέψεως, ἤθελεν ἴσως μετριάσει τὸ ὀριμὸν τῶν ἐκφράσεών της, καὶ κάμει περισσοτέραν τιμὴν εἰς τὴν εἰλικρινεῖαν τῆς δηλοποιούσης. Ἄν ὁ πολυπαθὴς τῆς Κεφαλληνίας λαὸς, ἔχη ἢ μὴ τὴν ἀζήλον τύχην, νὰ χαίρηται τὴν καλητέραν γνώμην τῆς Ἐκλαμποτάτης Γερουσίας, ὅπως ἀδιάφοροι καὶ ἀλλότριον τοῦ ἀντικειμένου, δὲν δύναται λοιπὸν νὰ τεθῆ ὡς ἀρχή, καθόσον μάλιστα μοναδικαὶ αἰσχροπραξίαι ἀτόμων δὲν δύνανται, reflect dishonour on the character ὀλοκλήρου λαοῦ, καθότι ἐὰν κατ' ἐπαγωγὴν συλλογίζομενοι, ἡδυνάμεθα, πρὸς στιγμὴν, νὰ εἴπωμεν ὅτι: ὅπου εὐρίσκονται ἄνθρωποι ἀποκεκτηνωμένοι ὥστε, εἴτε πρὸς ἀπλὴν τῆς ἀθλίας των ὀκνηρίας διασκεδάσιν, εἴτε πρὸς ἱκανοποιήσιν τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου πνεύματος τῆς καταστροφῆς, εἴτε ὀπωσθήποτε, θραύσει κοσμήματα Τάφων, ὡς θραύουσιν τὰ κοσμήματα τῶν ὀδῶν, καὶ φέρωνται πρὸς τὰ Κοιμητήρια ὡς πρὸς περιβόλους ὀπως ἀσημάντους, ἐὰν ἡδυνάμεθα, λέγω, λογικῶς νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὅπου τὰ τοιαῦτα κνώδαλα ὑπάρχουσι καὶ ὁ λαὸς τοῦ τόπου ἐκείνου εἶνε βάρβαρος, ἠθέλαμεν πολλῶ μᾶλλον ἀναγκασθῆ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι:

Ἐπειδὴ ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπῆρχον, ὑπάρχον καὶ θέλουσιν ὑπάρχει πολυπληθεῖς καὶ διοργανισμέναι νεκροβόροι συμμορίαί, αἵτινες πρὸς εὐφημισμὸν κλοῦνται ἐταιρίαί Νεκρογεγῶν (Resurrectionists), σκοπὸς τῶν ὀποίων ἢ βέβηλος καὶ ἱερόσυλος παραβίασις τῶν Νεκροταφείων, πρὸς ἐκταφιασμὸν καὶ ἐξεμπόλησιν ἀνθρωπίνων πτωμάτων (!!!) Καὶ ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ὀλα διαπράττονται οὐχὶ ἐν κρυπτῶ καὶ παραβύστῳ, ἀλλ' ἀναφανδόν, καὶ ὅμως διαφεύγουσι the Authority and the Severity of the Laws τοῦ τόπου ἐκείνου, καὶ ἐπειδὴ ὁ λαὸς τῆς Ἀγγλίας οὐδέποτε ὀμοθυμαδὸν καὶ παρῆρσιάζετο κατὰ τῶν τοιούτων δὲν ἐξεφράσθη by the expression of their sentiments, to garabtee their dignity, their civilisation, and the respect of their Religion, τὸλάχιστον for the opinion of others.

exposing those to shame, who reflect dishonour ou their character. Δι' ὀλα ταῦτα λέγομεν ἠθέλομεν φθάσει εἰς τὸ ἀλόκοτον συμπέρασμα, ὅτι ὁ λαὸς τῆς Ἀγγλίας ἦτο, εἶνε καὶ θὰ εἶνε ὁ λαὸς ὁ ἦττον πολιτισμένος, βαρβαρώτερος καὶ ἀγριώτερος αὐτῶν τῶν ἀγρίων, παρ' οἷς τὸλάχιστον βέβηλος χεῖρ δὲν ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ Τάφου, καὶ ὀπου τὸ πνεῦμα τοῦ ἐμπορίου δὲν ἀνεπτύχθη, ἀκόμη τόσον, ὥσε νὰ ζητῆ, αἰσχροπλήστως τὰ ἀντικείμενά του, ἐν μέσῳ τῆς ἐρημώσεως τοῦ θανάτου, καὶ ὑπὸ τὰ παγερά τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος πάματα !!!.

Ἐὰν ἀπεναντίας ἡ δηλοποιούσα ἀρχή, ὀρίμως σκεφθεῖσα, ἤθελε διακρίνει εἰς τὰς αἰσχροπραξίας: ἐκείνας, βδελυρὸν ἀποτέλεσμα ἀρχῆς: εἴτε βδελυροτέρας, καὶ ἂν, σοβαρῶς ἐπιλαμβανομένη τοῦ ζητήματος, ἤθελε καίσοβαρῶς ἐνασχοληθῆ εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς αἰτίας, ἤθελεν ἰδῆ ὅτι τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῶν Κοιμητηρίων ἐκείνων, τὰ ἐξεθετον ἔρμαια τοῦ βαρβάρου ἐκείνου κατατρεπτικοῦ πνεύματος ὀκνηρῶν ἢ καὶ κακωντρεχῶν ἀνθρωπαρίων — Ναι, ὅσον πικρά καὶ ἂν ἦνε ἡ ἀλήθεια αὕτη, καὶ δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὴν τοσοῦτον ὑποληπτομένην ἡμᾶς Γερουσίαν, δὲν δυνάμεθα εὐσυνειδήτως νὰ τὴν κρύψωμεν! ἀς μὴ μετριάσθῃ λοιπὸν τοῦ λόγου ἡ πικρία: Εἰς τὴν Κοινωνίαν μας εἶνε καὶ ὑπάρχον ἄνθρωποι βάρβαροι ἀλλ' ὁ βροβαρισμὸς οὗτος, ὅσον περιωρισμένος καὶ ἂν ἦνε, ἢ ἀνέκαθεν ὑπῆρξε ἢ ἀνευῆν εἰς τὸ ἄχαρι μας ἔδαφος, ἀφ' οὔ διατεταλοῦμεν ὑπὸ τὴν Αἰγίδα τῶν ἐξευγενισμένων Ἀγγλων, ἀπαρᾶλάντως ὡς ἀαφίουν ἀθαναί καὶ τρίβολοι εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ Γεωργοῦ τὴν φιλεργον καὶ πατρικὴν γείρα ἐγκαταλελειμένας γαίας!. Καὶ ἐὰν τὸ πρῶτον ὀποῖα ἐπανορθώσεως μέσα μεταχειρίσθη ἢ Προστασία ἢ τὰ στρατοδικεῖα; . . Ἐὰν τὸ δεύτερον, τότε ὀλη ἡ εὐθύνη καὶ τὸ αἶσχος ἐπὶ τίνοσ;

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Μᾶς γράφουσιν ἐκ Κερκύρας.

Πανικὸς φόβος καταλαβὼν ἄπασαν τὴν Φρουρὰν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν καὶ τὰ μέσα τοῦ Ἐγθροῦ, ἢ παντελῆς σχεδὸν ἔλλειψις πολεμικοῦν, προπάρτων δὲ καὶ ὑπὲρ πάντα ἢ πεῖνα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον συνθηκολόγησιν καὶ ταπεινωτικὴν παράδωσιν τοῦ Φρουροῦ μας: ἄλλως τε πῶς ἡδύνατο τὸ ἄχαρι ἐ-

κείμενο Παλλάδιον τῆς Ἐλευθερίας, ἡ ἀντισταθῆ εἰς τὴν ἐσκεμμένην τακτικὴν τοῦ ἰσχυροῦ καὶ πολυμηχάνου ἐχθροῦ· ἐνθὲς ἐκ τῶν 40 φρουρῶν του, πέντε μόνον ἦσαν ὠπλισμένοι μὲ β ο μ β ἄ ρ δ α ς, ἄςπερ καὶ γενναίως ἐξεκένωσαν, μολὶς δὲ πολέμιος ἐπλησίασεν·—16 μέσ α θ ρ ἄ ς κ α ρ α μ π ἰ ν α ς, πικρατοῦ μηχανισμοῦ, ἀχρηστοῦ διὰ τὴν στρατηγητικὴν τῆς ἡμέρας, καὶ δὴ καὶ κενός, τὰς ὁποίας ἀνεκίνουν μετὰ δονηζωτικῆς τόλμης, ὅτε δὲ ἐχθρὸς εὐρίσκειτο μακρὰν, καὶ τὰς ὁποίας τῷ ἐπαρρησίασεν μολὶς ἐπλησίασε, ψιθορίζοντες ὅτι ἐπεφιλῆσαντο νὰ τὰς μεταχειρισθῶσιν εἰς ἄλλην ἐποχὴν—18 ἄοπλοι, ἄφωνοι καὶ ἡμίθανοι ἐκ τῆς π ε ἰ ν η ς, οἵτινες δὲν ἐβλεπον τὴν ὥραν νὰ παραδοθῆ τὸ φρούριον, ὅπως τὰ πράγματα ἐπανεθῶσιν in statu quo, καὶ τακτοποιηθῆ ἡ διανομὴ τῶν τροφίμων. — Οἱ λοιποὶ τῶν προμάχων, μὴ ὄντες συνειθισμένοι εἰς τὴν βαρεῖαν τῆς πυρρῆδος ἀποφορὰν, καὶ προνοήσαντες ὅτι ἡ παρουσία των εἰς τὸ φρούριον ἔθελε φέρει μᾶλλον ἔμποδον παρ' ἄλλο τι· ὁρθῶς συλλογισζόμενοι ἐπροτίμησαν νὰ μείνωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἵνα ἐν ἀνάσει τηλεσκοπῶσι τὴν μάχην, ἔτοιμοι νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰς θέσεις των, τοῦ κινδύνου ἀπελθόντος.

— Ἀγγλικὸν πνεῦμα, κατελθὼν ἐπὶ τοῦ Ἀγιοτάτου μας Ἀρχιεπισκόπου Κερκύρας, τῷ ἐνέπνευσε διγλωσσον ἀρχιερατικὸν γράμμα, ὅπερ τὸ στενὸν τοῦ φύλλου μας δὲν μᾶς ἐπιτρέπει, ἐπὶ τοῦ παρόντος, πρεπόντως ν' ἀναλύσωμεν.

Κατ' αὐτὰς, Δικαστὴς τις ἀπόβλεπει, ἐξ ἀπροσεξίας, τὴν συνειδήσειν του. Προσκαλοῦμεν τὸν εὐδία αὐτῆν, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον μας, ὅπου θελεῖ λάβει πρὸς ἀνταλλαγὴν, μίαν πολὺ εὐρεῖαν συνειδήσειν τοκογλύφου, ὅστις μὴ ἤξεύρων τι νὰ τὴν κάμῃ τὴν ἐστειλε, πρὸ πολλοῦ, κ α ν ἰ σ κ ι εἰς τὸν Διάβολον.

— Ἐν Ἀθήναις καταδιώκεται ἡ Εὐφύτη, καὶ δὴ καὶ ἡ Ἐλευθερωτυπία (ὄρ. Ἀριστοφάνους δίκαι) ! .. ἐπανερχόμεθα.

— Αἱ συνδρομαὶ μας γίνονται εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τοῦ Κυρ. Πέτρου Πολλάνη.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΛΗΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 6ος

Τιμηται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσὸτιμον.

Κεφαλληνία, 15 Δεκεμβρίου 1859.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Duplex libelli dos est, quod risum movet,
Et quod prudenti vitam consilio monet.

-- Phaedrus --

A.

ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΑΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΑΝΑΘΡΕΜΜΕΝΑΙΣ.

Obbliò che il mondo vieta
Alla donna un' alta meta
Di Scienza nel cammin;
Che geloso-disdognoso
Tiene in ceppi il suo desitin.
(Caterina Bon Brenzoni).

Ἡ ἀνατροφή τοῦν κοπελῶνε εἶνε ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ αἰνίγματα, ὅπου ἡ Κοινωνία μας ἀκόμα δὲν ἐμάντεψε, καὶ πρὶος ἤξερε πόσος καιρὸς θὰ περάσει ἵσα νὰν τὸ μαντέψῃ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ συνφορὰ τοῦν παραπάνω μας, ὅπου ἐστοχαζόντανε τὴ γυναῖκα σὺν ἕνα ἀπὸ τὰ συγγενῶν, ὅπου προσέζονται σ' ἕνα σπῆτι ἢ καμμία καλλιπικῆ, ὁμοῦ φιλῶνδρας ἐπλερονότουνε γιὰ νὰ πέρησ' τὴ δούλειψι του, ἐκαταντήσαμε σ' τ' ἄλλο ἄερο· ἡ κλίσι καὶ ἡ τῶσι τῶν νεῶν μας ἐποχῆς εἰς τὴν πρόοδο, πάει νὰ γεννήσῃ ἄλλο μεγαλῆτερο κακὸ, τῶρα οἱ γονεῖς ἐδοθήκανε μὲ τὰ σωστά τους νὰ

μάς, τῆς σπουδάζουσε, καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος μᾶς καὶ ἡ μέθοδος ὅπου ἀκολουθοῦσα δὲν ἠμπορεῖ νὰ τῶν δόσῃ, παρὰ μίαν πολλὰ φτενὴν παλαμυσιὰ σπουδῆς, ποῦ ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νὰν τοὺς γιομῶζῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ ἰδέαις ἐλαφραῖς καὶ κούφιας, καὶ ἀπὸ δοκνησοσοφίας, ἀντὶ γιὰ γυναῖκας, ἐτοιμάζουσε σχολαστικῶς Ὀηλικούς! καὶ ὅπου εἶνε καλοὶ ἄς ζήσουν μὲ τέτοιον βράτζα!..

Ἐλαβα τὴν τύχη νὰ γνωρίσω δύο ἀρκόντισσας, ὀπόχουσε καθ' ἑμιάτους μία θυγατέρα, τὴν Κυρία Μεγνωρίζη καὶ τὴν Κυρία Νιτανάλλη.

Ἡ Κυρία Μεγνωρίζη, πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τῆς προνόνας τῆς, καὶ ἔχοντας ἄρθρον πίστεως τὸ « ἔ τ ζ ι τ α ὑ ρ ῆ κ α με ἔ τ ζ ι τ ᾽ ἀ φ ί ν ο υ μ ε » ἀνάθεψε τὴ θυγατέρα τῆς ὅπως καὶ ἐκείνη ἀναθράφηκε ἀπὸ τὴ Μάνα τῆς, πρῶτα ἀπούλα γραμματα τίποτις, γιὰτὶ τὰ γραμματα εἶνε ὀργικὰ καὶ μάλιστα εἰς τ' ἀδύνατα μέρη—Ἄς ἀρχίσουμε τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ ἄλφα τῆς.

Ἡ Κυρία Μεγνωρίζη, ὄντες ἀπόκοψε τὴ θυγατέρα τῆς, τὴν ἔβαλε σκολὸν σὲ μία Δασκάλαν ὅπου εἶχε καὶ ἐκράτειε καὶ ἐσυγύριζε κάμμια σαρανταριᾶ λεχονούδιε, μὲ οὐλὴν ἐκείνην τὴ προσοχὴ καὶ τὴν πάστρα ὅπου μία γυναῖκα γορᾶ, στραβὴ, καὶ μοναχὴ τῆς, μπορεῖ νὰ ἔχη γιὰ σαράντα παιδοβόλια, ἐκεῖ ἔμεινε ἡ Νιζόγια (ἔτζει τὴ λέγανε) ἕως πῶπις 9 χρονῶν, καὶ εἰς ὄλο ἐτοῦτο τὸ διάστημα, ἔκαμε πενήντα ζευγάρια τζουράπια τοῦ τατά τῆς, σαράντα ζευγάρια σκαρτζούνια, πολὺ μακριὰ, γιὰ τὴ μάνα τῆς, καὶ μίαν δεκαριὰ φαοκιάς, γιὰ κάτι δράκους σερνικούς, ὅπου ἡ σιόρα μᾶρετῆ ἐδιασκεδάζε νὰ βγάη στὸν Κόσμον κάθε ἐνιαὶ μῆνες. — Ῥάψιμο, δὲν ἤθελε ἡ μάνα νάντηνε ἀρχίνιτῃ παρὰ ἀπουκάτου ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, γιὰτὶ τοῦ σκολιοῦ τὸ Ῥάψιμο, δὲν εἶνε ποτὲ (ἔλεγε) σὰν ἐκεῖνο ὅπου μίαν κοπελοῦλα ἠμπορεῖ νὰ μάθῃ στὸ σπῆτι, καὶ διαφέρειε τῶνα ἀπὸ τᾶλλο καθὼς τὸ ψωμὶ τὸ σπητάτο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ φόρου.

Ὀντες ἡ Κυρία Μεγνωρίζη ἔλαβε τὴ θυγατέρα τῆς στὰ χέρια τῆς, ἀρκίνησε μὲ τὰ σωττὰ τῆς νὰ γνοιάζεται τὴν ἀνατροφὴ τῆς, καὶ ἐπειδὴ, σ' τὴν ιδέα τῆς, τὸ μαγερεῖο πρέπει νὰ ἦνε ἡ πρώτη καὶ πουλιὸ οὐσιώδης ἔγτοια μιανῆς καλῆς νοικοκυρᾶς, ἤθελε, πάσα μέρα ἀπὸ τῆς 10 ἕως μὲ τῆς 12 νὰ κάθεται ἡ σιόρα Νιζόγια εἰς τὴν κουζίαν μὲ τὴν δοσλιτῆ, γιὰ νὰ πέρη τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς μαγειρευτικῆς, ἀπὸ μίαν χοντρή θηλιάτσασσα, πούτανε κόγια, καμαριέρα καὶ δούλα τοῦ σπητιοῦ, καὶ γιὰ νάντηνε προσέγγῃ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ νὰ μὴν ξεκουταλεῖ τὰ φαειτὰ —

ἐλάττωμα ὀπόχουσε ὄλαις ἢ δούλαις ὄλου τοῦ Κόσμου. — Στὴν ἀρχὴ ἡ Νιζόγια, κάθε ὅπου ὁ τατά τῆς ἤθελε εἶρει, τὸ ζουμι ἀχαμνὸ, ἐπειτίτουσε σὰν κόκορος καὶ τοῦ ἔλεγε ψευδᾶ, ψευδᾶ ὡς καθὼς μιλῶνε σχεδὸν οὐλα τὰ παιδιὰ ἐνιαὶ χρονῶν καὶ καμμία φορὰ καὶ μεγάλοι τριάντα — Ἡ Αντώννα (ἔτζει ἔλεγαν τὴν κόγια) ἔβαλε μείχια χένα κουτέλι καὶ ἔλεγε ὁ ξάδερφο τῆς ποῦ τὸ ἔπει πούτανε καλὸ.—Ἡ μαμούραις ἐν γένει ἔχοντε ἕνα σωρὸ δικού, ἀρσενικού, ὅπου δέχονται κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἀφεντάδες τοὺς στὸ καμαρὸ τοῦ μαγεριοῦ, καὶ ὅπου τοὺς κάνουνε καὶ εὐχάριστὰ τραταμέντα, μάλιστα ὄντες εἶνε νέοι καὶ ξάδερφοι στὰ δώδεκα.

Ἡ Αντώννα μᾶς ὄμως ὄντες εἶγθε πῶς ἐξ αἰτίας τῆς Νιζόγιας, ἔτρωε κάθε λίγο βουκατζίναις καὶ γκρίναις ἀπὸ τὴν κυρά τῆς, ἐστοχάστηκε νὰ βουλόσῃ τὸ στόμα τῆς μικρῆς, κάνοντάς τῃ νὰ δοκιμάζῃ τὰ πρωτολούβια τῆς γωνιάς, καὶ ἔτζει ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅπου ἡ Νιζόγια ἐμέτεχε ἀπὸ τὰ ξεκουταλέματα, ἡ ἡσυχίη τοῦ σπητιοῦ ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐματαγύρισε εἰς τὸν τόπον τῆς. Ἡ σιόρα μᾶρε δὲν ἀνανογιότουσε ὅπως γιὰ νὰ κάμῃ τὴ θυγατέρα τῆς νοικοκυρά τῆς, τῆς ἔδινε ἀφορμὴ νὰ γένεται μὲ τὴ συναναστροφὴ τῆς δούλας, κορκοσουρα, λειγούτζα καὶ ψεύτρα!.. καὶ πῶς τὰ ἄθῶα τῆς ματάκια ἐβλέπανε πρᾶγματα ποῦ μίαν κοπέλα, καλὰ ἀναθρεμμένη δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ ποτὲ ὅσο εἶνε ἀνύπαντρη, καὶ πῶς τ' αὐτάκι τῆς ἐδεχόντανε οὐλα ἐκεῖνα τὰ ὄμορφα λόγια ποῦ ἐξεφεύγανε ἀπὸ τὸ πλατὺ στόμα τῆς Αντώννας.
(Ἀκολουθεῖ)

Τὰ ἐπόμενα μᾶς ἐστάλησαν ἐκ Κερκύρας.

Χαῖρε Διάβολε, διὰ νὰ χαιρόνται καὶ οἱ ὀπαδοί σου!!

Κάθε ἐκτακτον εἶναι νόστιμον. Καὶ τῶντι ὁ κόσμος εἶχε βαρεθῆ νὰ πρρακαλῇ πάντοτε, πότε τὸν Κύριον Συντάκτην τῆς « Νέας Ἐποχῆς », τῆς « Φωνῆς τοῦ Ἰονίου » καὶ πότε ἐκείνους τοῦ « Παρατηρητοῦ » καὶ πότε ἄλλους, ἵνα καταχωρίζουν ἄρθρα τινὰ, εἰς τὰς ἀξιοτίμους Ἐθνικὰς, Φιλολογικὰς, καὶ Μεταρρυθμιστικὰς Ἐφημερίδας των. Καὶ ἂν ἦτον χρεῖα νὰ λαμβάνη καὶ κάτι ἐπισημαστικὰς γιομάτες φωτιᾶς, τῶρα τοῦλάχιστον, ποῦ καὶ ὁ Διαβόλος βγάνει ἐφημερίδα, ὄλοι ὁὐ τρέχουσε ὑπὸ τὴν ἄσπιδά του, γιὰτὶ εἶδνε ποῦ ἔπειτα ἀπὸ τόσας καὶ τόσας ἐκ-

δόσεις διαφόρων ἐφημερίδων δὲν ἤκουσαν τίποτε ἄλλο παρὰ φωναῖς καὶ σουσουρα, τώρα ὅλοι ἀτενίζουν εἰς τὸν Διάβολο νὰ ἰδοῦν καὶ αὐτὸς τί θὰ κάμει.

Τὸ κακὸ εἶναι ποῦ χέρι χέρι ἔγινε καὶ γαμπρὸς καὶ δὲν θὰ ἔχει τὸ μυαλότου εἰς τὰ πολιτικὰ, σὰν τοὺς Διασκόλους, ποῦ ὅταν πανδρευθοῦνε ἀμελοῦν τοὺς μαθητάδες, γιατί ἔχουν τὴν κοκῶνα κοντάτους. Ἐλπίζομε τοῦτο νὰ μὴ τὸ παθῇ ὁ Κ. Διάσολος.

Μὰ τοῦτο τὸ συνοικέσιο, τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Λύχνου τοῦ Διογένους, εἶναι πολὺ παράξενο καὶ ἔκτακτον ἐνταυτῷ καὶ ἀσύμφωνον, καὶ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια δὲν ἤμπορῶ νὰ τοὺς εὐχηθῶ.

Α'. Γιατί ὁ Διάσολος φεύγει ἀπὸ τὴν φωτιά, καθὼς ξέρομε, καὶ Β'. ὁ συγχωρεμένος ὁ Διογένης ἐπροδότησε τόσον καιρὸ γιὰ νὰ θρῆ ἄνθρωπον καὶ ἀπέθανε εὖτως εἰπεῖν, μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι καὶ τώρα χέρι χέρι οἱ ἀπόγονοιτοῦ νὰ κάμουνε φίλιχ καὶ γάμον μὲ τὸν Διάσολο!! Ἄν λοιπὸν στοχάζονται ὅτι ὁ Διάσολος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Διογένους, ἃς σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅτι α ὁ Διογένης εὗρηκε τὸν ἄνθρωπὸν του εἰς τὰ 1859 Μ. Χ. καὶ ὀνομάζεται Διάσολος, »

Ἄν ἀγαπᾷ; ἀποθήκευσον τὸ ἀκόλουθον.

Α'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

MENEΓA KAI NENE.

NENE — Καλῶς τὴν σιόρα Μένεγα—καὶ ποῦ τόσον καιρὸ ;

MENEΓ.—Κακοστομαχιά ὑπόφερα, δὲν χώνευα νερὸ !

NENE — Σὲ βλέπω ἀπ' τὴν ὄψι, πούσουν ἴλιγο καλὰ !

Κελότυχη δὲν μ' ἐκρτζες, νὰ σοῦ πῶ τὴν γιαιτριά !

Ζουμί τσῆ κότας τό πινεις; εἶναι πολὺ καλὸ,

Τὸ μασιστὸ ρομπάρμπαρα, τὸ βόδινο μυαλὸ,

Καὶ τὴν αὐγὴ ἂν ἐπινεις, ὀλίγην ἀψηθιά

Σοῦ τάζω σιόρα Μένεγα, ποῦ ἦσουνε καλὰ.

MENEΓ.—Τί ἀψηθιές, ρομπάρμπαρα, τὸ τί ἔχω πιεῖ γυρεῖς ;

NENE — Τὸ ξέρω ἀναθεμάτα, νὰ μὴ παραδουλεύης,

Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴ παραπολαῖς μπουγάδες !

MENEΓ.—Μ' ἐφάγαν τὴν καυμένη, αὐταί, κ' ἡ σαπουνάδες,

Ἐνὸς Θεοῦ τὸ ξέρει, ποῦ στοῦ λέω σὰν ἀδελφῇ

Ὅλη μέρα βασιζομαι, ὅλα τὰ κἄνω μοναχῇ

Τὰ νεφρῶ, τὰ κόκκαλάμου, νὰ τὰ πιάσω δὲν ἤμπορῶ

Στὸ κρεβάτι ὁποῦ-πέφτω, δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ,
Ὅλη νύκτα ξενυκτάω, καὶ ἡ πλάτες μὲ πονοῦν
Τὰ μυρὸ . . . τρίζουν, καὶ τὰ μάτια μου θὰ βγοῦν,
Τὰ γόνατά μου τρέμουνε, ἄ νᾶμουν κρατημένη
Ὅλη εἶμαι ἄρρωστη, ὅλη σακατεμένη! . .

NENE—Νὰ πάρης σιόρα Μένεγα, ἴλιγο νερβὸ χαλαστικὸ,

Γιὰ νὰ σοῦ φύγη εὐθύς, εὐθύς αὐτὸ τὸ τρεμουλιῶ

MENEΓ.—Μὰ βαρέθηκα ἡ καυμένη, ὅλη μέρα καθιστὸ

Στῆ λειτρουγιὰ χθὲς ἐπῆγα, ἴλιγο γιὰ νὰ κουνηθῶ.

NENE—Ἐγὼ ἔχω πέντε μῆνες, γιὰ νὰ πατήσω ρούγα,

Τόσο, ποῦ ὅτι ἴλιγο βγῶ, μοῦ ἔρχεται σκοτούρα

Καὶ ποῦ κόπιασες ἔχτες, εἰσὲ ποῖα ἐκκλησία

MENEΓ.—'Α ! ἐπῆγα εἰς τὸν Ἅγιο, γιατί εἶμαι κει κοντά,

Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ δὲν μ' ἀρέσουνε ἡ φονταίνες,

Σὰν καμπόσαις ποῦ λυσιάζουν, καὶ ποῦ τρέχουνε εἰς ὄλες,

Καὶ πᾶνε ἀπὸτι φέξει, καὶ τὰ στασίδια πιάνουνε

Καὶ τσῆ βλέπεις στιβασμένες, τί φαστίντιο μοῦ κάνουνε !

Καὶ τσοῦ τσοῦ τσοῦ τσ' ἀκούς 'σ ὅλη τὴν λειτρουγιὰ,

Κ' οὔτε ἀπόστολο οὔτε βαγγέλιο, ν' ἀκούσης, 'σ ἀφίνουνε καλὰ

Ποῖα βλέπει τὰ τουρικάτση, μὴ τάχει ἴλιγο στραβά

Ἢ νὰ ἔβλεπες καμπόσαις, μὲ μία πετεναδοῦρα

Μὲ θελούδιὰ στὸ κεφάλι, ποῖα κόκκινα ποῖα σκούρα,

Μὲ τουρικὰ πλατιὰ μεγάλα, ποῦ πιάνουν τὰ στασίδια

Κεφαλάρια μὲ ἐκώλησε, ἀπὸ τσῆ μυρωδιαῖς, πιῶχουνε σὰ μαντίλια

Μὰ τί μουσχιχ τί κολόνιες, τί μαντέκες στὰ κεφάλια

Καὶ τί κάπες φουσκοτὲς, τί κορδέλες καὶ γαλάνια !

Ἄσπρες πένες, τριτσοπούλες, καὶ κορδόνια κορδονέττα

Καὶ τὰ κάνουν ὅλα τοῦτα, νὰ γελοῦν τὰ σακαρτοσέττα (α)

« Καλὲς ἀντάμωσες »

Κερυύρα τῇ 4,ῃ Δεκεμβρίου 1859 Ε. Ε.

Γ. Μ

Σ. Σ.—Παρατηροῦμεν εἰς τὸν Κύρ. Γ. Μ. ὅτι ἔσφαλε τὸ ὄνομα τῆς νύμφης· δὲν ἐνυμφεύθη ὁ Λύχνος τὸν Διάβολον ἀλλὰ τὴν ἀποθήκην του, λυπούμεθα ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἡ εὐφυῆς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

(α) Τὰ λέγουσ καὶ (glavinotta)

καὶ εὐστοχος ἀλληγορία τοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ. . . . ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ; . . . Ἄλλως τε ἡ σχέσις, ἡ ἀνοφορά, ἡ ἀνολογία καὶ ἡ συμπάθεια παραβλέπονται καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀνθρώπινα συναισθήσια καὶ μολοντοῦτο ὑπάρχει ἡ ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει ἡ ὁμόνοια ἢ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ὁ Κύρ. Γ. Μ. δὲν ἀποτολμᾷ νὰ μᾶς εὐχθῇ. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ὅμως νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὀλίγοις τὰ περὶ τούτου, καὶ νὰ ὑποδείξωμεν συγχρόνως καὶ τὸν κοινωνικὸν σκοπὸν τοῦ ζεύγους μας: Καθὼς ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Κυρ. Γ. Μ. ὁ Διογένης διεξελοῦν, ἀν οὐχὶ ὄλον τὸν τότε ἐγνωσμένον Κόσμον, τοῦλάχιστον ὅλην τὴν γειτονεῖαν του, μὲ τὸν σατυρικόν του Λύχνον ἀνά χειρας, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐρῇ ἕνα ἀνθρώπων καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν ὄρεξιν τοιοῦτου εὐρήματος, ἀλλ' ἐὰν ἀντὶ νὰ ὀνειρευθῆται τὴν εὐρῆσιν ἀνθρώπου τελείου καὶ ἀμέμπτου, (ζώου ἀνυπάρκτου καὶ φανταστικωτέρου αὐτῆς τῆς Χιμαίρας) ἤθελε δοθῆναι τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων ἅπερ διεσπρῆμένα εὐρίσκονται ἐφ' ὅλου τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ τὰ βίπτει εἰς μίαν Ἀποθήκην διγρημένην εἰς δύο, εἰς τὸ ἓν μέρος, τοῦτέστι ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ἢ προσκειμένη αὐτῇ ἀντίθεσις καὶ σύγκρισις τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ κακόν, ἤθελεν ἴσως σχηματίσει κανένα ἀνθρώπων, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παραπλήσιον μὲ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ζητούμενον, στοχαζόμεθα δὲ ὅτι ὁ Κυνικός ἀναλογιζόμενος τὰς ἀδυναμίας τοῦ γένους μας, καὶ ἐνθυμούμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Ἀντισθένης, εἶχε κάμει τὸν κηβδηλονομισματοποιὸν, καὶ ὅτι ἐφοῦ ἐξώθη τῆς πατρίδος του καὶ δὲν εἶχε πλέον ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, τότε καὶ τότε μόνον κατόκοισε τὸν πῖθον καὶ ἐδόθη εἰς ὅλας τὰς σκληραγωγίας τοῦ κινισμοῦ, συλλογίζόμενος, λέγομεν ὅλα ταῦτα, ἤθελεν εὐχαριστηθῆ μὲ τὸ παραπλήσιον μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοῦντι μὲ τὸ φαντασιῶδες του ἀρχαίου πον. ἌΙ σπέψεις αὐταὶ μᾶς πειθναγάγκασαν νὰ ἐνώσωμεν εἰς γάμον τὴν Ἀποθήκην τοῦ Διαβόλου μὲ τὸν Λύχνον τοῦ Διογένης· κατὰ πόσον δὲ ἡ ἐκβασίς θ' ἀνταποκριθῆ μὲ τὴν πρόθεσιν μας, εἶνε ζήτημα τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν, πλήρεις θάρρους, ἀναθέτομεν εἰς τοὺς φιλομούσους μας συνδρομητάς.

Τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ Διαβαλοδικεῖον.

Κατ' αἴτησιν τῆς Δεσποσύνης, Καλλιόπης, κατοικοῦ Ὀλύμπου καὶ θυγατρὸς τοῦ Κυρ. Διδ. Αἰγιόχοιο καὶ τῆς Κυρίας Μνημοσύ-

νης, κλητεύει τὸν Κυρ. Ἀριστοτέλῃν Βαλαωρίτην Λευκάδιον, ἐνα παρουσιασθῆ εἰς τοῦτο τὸ Ἀρχεῖον διὰ νὰ ἀποφασισθῆ νὰ ἐκδραρῆ ζῶν, ὡς ἄλλος Μαρσύας ἢ νὰ τυφλωθῆ ὡς ἄλλος Θάμυρις, διότι χωρὶς νὰ ἦεν ἐντολοδόχος ἢ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐναγούσης ἐβ' ἀπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς, τὴν θυγατέρα τῆς φαντασίας τοῦ α Κυρὰ Φροσύνην » ποίημα Ἐπικόν· ἐνῶ δὲν εἶνε, καθὼς θέλει ἀποδειχθῆ διὰ τῶν κάτωθεν μαρτύρων, οὔτε Ἀπόλογοσ.

Μὴ παρουσιαζόμενος ἐγκαίρως, δικασθῆσεται ἐρήμην. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν Μῶμον ὡς καταλληλότερον.

Ἀντίγραφον τῆς παρουσίας θέλει ἐπιδοθῆ εἰς τὸν κλητευόμενον καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐνδιαφερομένων.

Μάρτυρες.

Ὀμηρος—Ἀριστοτέλης—Βυργίλιος—Στάτιος—Ὀράτιος—Ἀριστοτῆς—Βολταῖρος—Βολῶ—Βογιάρδος—Γάσσοσ—Ὀσιανός—Μίλτων—Δάντης—Κλόποστο—Βλαίαρ—Φενελών—Γλόβερος—Γουίλκιος—Κομόνης.

Ἐξεδόθη τῇ 1 Δεκεμβρίου 1859.

ΜΟΔΟΧ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. ΕΡΜΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Εὐαγγελίζου Ἰσραὴλ χάριν μεγάλην, αἰνεῖται Ὁ Θεὸς πατὴρ Θεοῦ τὴν δόξαν· ὁ ἐπὶ τοσοῦτον παραδοκούμενος Μεσσίας σὰς ὅσον οὐπω ὄψεται τὰς πρώτας τοῦ φωτὸς ἀκτῖνας ἐκ τῶν συδηρῶν κηκλίδων τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Σωφρονιστηρίου. — Γυνὴ πρὸς δύο ἐτῶν δεσμία συνέλαβε, Κοτσιρία χαρῆτι, τὸν προφήτην σὰς, ἔχει δὲ ὁ Ἀντίχριστος εὐτος δι' Εὐαγγελιστάς του τοὺς τέσσαρους ἀποβλήτους ἀντιπροσώπους μας, οἱ ἀπόστολοι πρέπει νὰ ᾄωσι πτωχοὶ τῷ πνεύματι!

— Κατ' αὐτάς ἐλάβομεν ἐκ Βαβυλώνης μέσον Ζακύνθου, ἀνώνου μόν ἀποστολῆν ἀνωμόου ἐπιστολῆς πρὸς καταχώρισιν, τὸ μοναδικὸν τοῦτο καὶ ἀλλόλοστον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς δημοσιογραφικῆς ἀλληλογραφίας, συμβῆν μᾶς ἀνεκάλεσε, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμεν, εἰς τὸν Νῆον τῆς Ἐπιστολῆς καὶ ἐπομένως τὸν Λύχνον καὶ ἐπομένως τὸν Κ. Λασκαράτον, πρὸς ὃν φιλικῶς παρατηροῦμεν ὅτι δὲν ἀρμύζει παντάπασι εἰς τὸν Ἐγδότη τοῦ φωτοβόλου Λύχνου νὰ κρύπτηται ὑπὸ τὴν χαμερπῆ σκιά τῆς ἀνωμότητος. — Ὁπωτῆ—

ποτε εἰς τὸν ἐπόμενον μας ἀριθμὸν θέλομεν καταχωρίσει τὴν ἐπι-
στολὴν του πρὸς ἀπλὴν τῶν συνδρομητῶν μας διασκέδασιν.

— 0 —

TEATRO CEFALO.

Gli ultimi giorni di Suli.

Per non esser tacciati di spirito di partito, d' incompetenza, di malignità e d' altre siffatte graziosità, che gratuitamente da certuni della compagnia ci vengono ad' ogni istante elargite, ed ai quali converrebbe rispondere: « non ragioniam di loro, ma guarda e passa », non facciamo che tradurre a d l i t e r a m ciò che l' onorevole nostro confratello dell' « Epoca Nuova » giornale di Corfu, inseri nel suo 80. numero sulla compagnia Teatrale di Cefalonia, avendo egli avuto l' vantaggio d' assistere alle prime recite dell' opera in questione.

« Il Baritono Si, r F. Sutter, mentre canta a meraviglia, » s' accende tanto nel atto che innalza il vessilo Greco e » quando risponde ad Ali Bascià, che dimostra non solo ch' egli » sia uno de' migliori, o per meglio dire, il migliore » della compagnia, ma eziandio un vero figlio dell' Italia » combattente per la sua libertà. — La prima donna fa la » sua parte machinalmente. — Il Tenore una sola sera can- » tò bene » Sin qui l' Epoca Nuova — a noi però cade in acconcio d' aggiungere che il S, r A. Ortolani eseguisce la parte d' Ali da vero artista, e non d' artista dei cavoli, come sconsideratamente sfuggi di bocca ad' una feminuccia)

Ο Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

ΛΙΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΔΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1^{ον}

ΑΡΙΘΜΟΣ 7^{ος}

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 5 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

B. (1)

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

Les longs ouvrages me font peur.
Loin d' épuiser une matière,
On n' en doit prendre que la fleur.
(La Fontaine.)

Ὁ ἄϊς Βασίλης εἶναι Ἅγιος μεγάλος καὶ φοβερὸς, εἶναι Ἄγιος
δπου θά λατρεύεται καὶ θά πνυγρηρίζεται πάντα καὶ περισσότερο
ἀπὸ ἄλλους τοὺς ἄλλους Ἁγίους, γιατί ἔλαβε τὴν τύχην νὰ πέφτῃ
τὸ πανυγῆρι του τὴν πρώτη του χρόνου, μέρα ποὺ μικροὶ μεγάλοι
περιμένουνε σὰν τὸ Μεσσία.

Τὸ παιδί ποὺ ἀκόμα δὲν ἤξερει τί πᾶ νὰ πῆ ὁ παρῆς μὰ ποὺ
ἀρκινάει νὰ συλλογίζεται πὼς κάτι μεγάλο πρᾶγμα εἶναι ἀφοῦ
βλέπει πὼς εἰς ὅλα μπένει καὶ μὲ οὐλα ἀλλάζεται, ἀκαρτερεῖ ν'

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

(Ἡ ἀπόφωσις κεντρικῶν ἡλικιωσῶν ἀ. σκιαγραφίας ἀναγκασθέντες
νὰ καταγράψωμεν τὴν ὡ τὴν τοῦ χρόνου.)

ἀρτη τ' αἰ Βασιλεῖ, γὰρ νὰ λάβῃ τὴ φτώχῃ εὐχαρίστησι νὰ παίξῃ μὲ κανένα τάλλαρο, ποῦ ὁ πατέρας του τοῦ δίνει καὶ ποῦ ἔπειτα ἀπὸ λίγο τοῦ ἀσπκῶνει γιὰ δύο ἢ τρία μίθβολα ἢ κανένα παιγνίδι ἢ γιὰ καμμιά λιχουδιά· (2) Καλότιχόμου πόση μεγαλήτερη φιλοσοφία δείχνεις ἀπὸ μᾶς τζοῦ μεγάλου, ὅπου λατρεύομε καὶ κάνουμε φιλαχτὸ ἐκεῖνο τὸ μέταλλο!.

Ὅντες εἶναι κομμάτι μεγαλύτερο, ἀρκινάει καὶ καταλαβένει πῶς τὸ τάλλαρο δὲν εἶναι στρογγυλὸ γιὰ νὰ χρησιμεύῃ σὰ παιγνίδι, οὔτε ὅπ' ὄχει ἐκοιά τὰ σημάδια γιὰ τὰ μαῦρα μάτια, ἐτότες τὸ βασταίει πουλιὸ σφικτὰ καὶ δὲν τὸ δαίνει πουλιὸ, οὔτε γιὰ μίθβολα, οὔτε γιὰ λιχουδιάς, ἀρκινάει καὶ ἐμπορεύεται καὶ τὸ πουλεῖ τοῦ μάννας του γι' ἓνα ἐξάρη, γι' ἓνα μισοσέλληνο, γι' ἓνα σελλῆνη κατὰ τὴν νόσησιν ὅπ' ὄχει καὶ κατὰ τὴ διάκρισι τοῦ μάννας· ὄντες ὁμοῦ φθάσῃ στὴν ἡλικία ἐκεῖνη ὅπου νογαίει ὁ πῶς τὸ τάλλαρο ἀξίζει ἑκατὸν τέσσαρα ὄβολα καὶ ἡ ριγγίνα ἑκατὸ καὶ ποῦ ἔχει τοῦ πρώταις ἀρχαῖς τοῦ πολυπλασιασμοῦ· τρέχει σὲ κανένα κατάστημα, καὶ τοῦ περισσότεραις φοραῖς γυρίζει στὸ σπῆτι καταθωμωμένος ἐναντίον στὸν αἰ Βασίλῃ, ὅπου, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν τοῦ φταίει τίποτις, καὶ τοῦ ψάλλει κάτι κοντάκια πλαγίῳ τετάρτου ὅπου ἀνατριχιάζουν τὴ πέτρεα κάθε καλοῦ χριστιανῶ!

Μὴ στοχαστῆς ὁμοῦ ὅπως καὶ ἡ ἀρκόντισσαι; δὲν περιμένουμε μὲ ἀνυπομονυσία νάρτη τ' αἰ Βασιλεῖ, ποιά γιὰ νὰ πρωτοφορέσῃ κανένα καινούριο φόρμα—ποιά γιὰ νὰ δεχτῆ ἐπίσκεψες,—ποιά γιὰ νὰ παίξῃ τὸ Φαραῶ—ποιά γιὰ νὰ ξεραθυμίσῃ τὸ μαντολάτο, σὰν ψόνι τοῦ ἀντρός τζῆ — καὶ οὔλες γιὰ νὰ λάβουνε ἐκίον τὸ βλοῦμένο ὑποναμαῖ, ὄχι τόσο γιὰ τὴν ἀξία του ὅσο γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου.

Μερικαῖς κοπέλαις βλέπουνε τὸν αἰ Βασίλῃ στὸν ὕπνο τους πάντα νέονε κι' ὁμορφονε καὶ καμμιά φορὰ ξανθόνε, ὅπου τζοῦ κάνει ὁ ἴδιος τὸ ὑποναμαῖ τζοῦ. Μιά φορὰ μιά κοπέλα ἔλεγε ὅπως τὸν εἶδε στὸν ὕπνο τζῆ ὡς εἰκοσιπέντε χρονῶνε, ψιλῶνε λυχνῶνε, μὲ μαῦρα μάτια, μικρὴ μύτη (εἶναι κοπέλαις ποῦ βουρλίζονται γιὰ μικραῖς μύταις) μαλλιὰ μαῦρα καὶ μακροιά, μ' ἓνα σουρτοῦκο

(2) Τὰ λεγόμενα ἀφορῶσι τὰ ἀρχὸν τὸ πλοῦλο, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἔτους εἶναι ὡς καὶ ἡ τελευταία.

à la Pelissier, μ' ἓνα καπέλο ἄ σουστα, καὶ μ' ἓνα τζιγάρο τζαβάνας στὸ στόμα του· ἐρώτησε λοιπὸν τὸ πνευματικὸ της ἂν ὁ αἰς Βασίλης ὅπου εἶδε στὸ νύπιο τζῆ ἔμοιαζε μὲ τὸναληθινὸ αἰ Βασίλῃ· ὁ παππᾶς ἀποῦ ἀνοίξε ἓνα ζευγάρι μάτια σὰ φώτολα καὶ ἔκαμε ἐφτὰ φοραῖς τὸ σταυρὸ του, τζῆπε ὅπως κάτι παγανὸ ἠθέλησε νὰ ντῆ πειράξῃ κι' ἔλαβε τὴν ἀδικαντροπία νὰ ξοδέψῃ τ' ὄνομα τοῦ μεγάλου Βασιλεῖ· ὅπως δὲν ἤξερε ἂν στὸν καιρὸ του ἐφορούσανε σουρτοῦκα à la Pelissier, καπέλα ἄ σουστα καὶ ἂν ἐφομάρανε τζιγάρα τζ' ἀβάνας, μὰ πῶς ἤξερε πῶς ὁ αἰς Βασίλης δὲν ἐντύθηκε ποτέ του φραντζέλικα καὶ πῶς ἂ δὲν τὸ πίστευε νὰ πᾶν τὰ καμμίαν Ἐκκλησιὰ καὶ νὰ κυττάξῃ σὲ καμμία ἀπὸ τζῆ θύραις ὅπου ἤθελε τὸν ἰδῆ μὲ τὴν Ἀρχιερατικὴ του στολῆ, μὰ νὰ μὴν πάρῃ τὸ κονδίλι ὅπου βασταίει στὸ χέρι του γιὰ τζιγάρο τζ' ἀβάνας — ἡ κοπέλα ἐπίστεψε τοῦ παπᾶ ἀλλ' ἔμεινε μὲ τὴ πεποιθησι ὅπως ὁ δικότῃ αἰς Βασίλης ἦτανε καλῆτερος ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Καισαρίας, τέτοια μυαλὰ ἔχουνε ἡ κοπέλαις!.

Κοντολογῆς ἡ ἡμέρα τ' αἰ Βασιλεῖ εἶναι γιὰ ὄλους μιὰ μέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, εἶναι μέρα ὅπου πιστεύουμε πῶς ὁ Θεὸς μᾶς στέρνει σὰ δαῖγμα τοῦ νέου χρόνου· ὅτι κάμης τ' αἰ Βασιλεῖ τὸ κάνε οὔλον τὸ χρόνο, ὅτι δῆς τ' αἰ Βασιλεῖ τὸ βλέπεις οὔλον τὸ χρόνο, ἀγλοῖα ἀπὸ ἐκίῶνε ὅπου ζυπνῆσαι τ' αἰ Βασιλεῖ μὲ κόψμο γιὰ τὴ θὰ ποιθεύεται μὲ μένταις καὶ μὲ χαμομήλια οὔλο τὸ χρόνο—καὶ τὸν παρὰ ὅπου μικροὶ μεγαλοὶ μαλάζουνε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶναι φυσικὰ γιὰ ν' ἄχουνε οὔλο τὸ χρόνο γι' οματές τοῦ σακκούλαις—τ' αἰ Βασιλεῖ οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς ἐπισκέφονται, γιὰ νὰ ἐπισκέφονται οὔλο τὸ χρόνο—κάνουνε ἓνα σωρὸ κομπλιμέντα, τζῆ περισσότεραις φοραῖς ψύτικα, γιὰ νὰ τὰ κάνουνε τέτοια οὔλο τὸ χρόνο—ἡ φιλονάδες ἐνόουνται καὶ ξετιμώνουνε τὴν μία καὶ τὴν ἄλλη, ἀμὰ ὄντες πάνε σπῆτι τζοῦ ξετιμώνονται ἀνάμεσὸ τζοῦ, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ τὸ κάνουνε οὔλον τὸ χρόνο.

Ἐνα βρόδου ἡμωνα κλεισμένος τὸ σπῆτι, ἐξ αἰτίας μιανῆς δυνατῆς ἀεκαῖας καὶ ἐπὶ ἄλλο μὲν νὰ γίνω μὲ τρεῖς δόσαις τζιγάρον, καὶ πάλιν ἄλλο μὲν νὰ γίνω μὲ δύο δόσαις ἀνάπαυσι μὲ μίαν ἀγρικαῖαν ἓνα σὰφίθρη ἀπὸ φωναῖς, κτυπιαῖς, κουδούνια, καμπανέλια, περιστῆλαις, καὶ βιολιά, ἐστοχάστηκα εὐθὺς ὅπως οἱ φίλοι

μου, βγαίνοντες από το Θέατρο, ήθελήσανε να μου κάμουνε εκείνη την άκροντιά, προβαίνω στο παρεθύρι και τι να γδῶ ένα σωρό παιδιά όπου με μία φωνή μου έζητούσανε το θέλημα να μου ποῦνε τὸν αἶ Βασίλη—τί να πῆς; ὑποχρεώθηκα με οὔλη μου τὴν ἀρρώστια να ὑποφέω εκείνο τὸ ταρνανάι, και ἐπειδὴ ἕνας διάλογος διώχνει τὸν ἄλλον τὴν αὐγὴ ἐξόπνησα θεργιό — ἦταν ἡ πρώτη τοῦ χρόνου—ἤξερα τὸ συνήθειο τοῦ τόπου, — ἄλλ' ἐπροτίμησα να μείνω σπῆτι μοναχός μου και ναρχινήσω τὰ εὐλογημένα 1860 διαβάζοντας τὸ Δύχνο τοῦ Λασκαράτου γιὰ να περάσω ἠθικά οὔλον τὸ χρόνο, εἶχα τὴν πόρτα μου κλεισμένη γιὰ να ἀποφύγω τζου μποναμάδες· ἐστοχαζόμουνα πῶς θὰ περάσω τὴν ἡμέρα μου ἤτυχα και ἀναπαμένα· μὰ μία δυνατὴ κτυπιὰ στὴν πόρτα μου, χτυπιὰ όπου ἐγνώρισα, μου ἀναποδογύρισε οὔλα μου τ' ἀναπαυτικά σχέδια, ἦτανε ἐνός φίλου όπου τοῦ εἶχα ὑποσχεθῆ να περάσω τὴν πρώτην τοῦ χρόνου στὸ σπῆτί του και ποῦ ἐρχότανε να μου ἐνθυμήση τὴν ὑπόσχεσίν μου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

Ἐπάντησις εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Λασκαράτου καταχωρισθεῖσαν εἰς τὸν Ἐωσφόρον και ἀναγγεληθεῖσαν εἰς τὸν 6.ον μας ἀριθμόν.

Ἀκριβέμου Ἀντρία

Ἀργοστόλι τῆ 20 Δεκεμβρίου 1859

Nous allons messieurs et dames, vous donner une représentation de la lanterne magique, pièce curieuse ! . . .

Ch. Paul de Kock.

Ἐλαβα τὸ γραμμασοῦ 16 Δεκεμβρίου ἀρπάζω μιὰν στιγμὴν ποῦ ἡ πολλὰς ἐνασχολήσεσ μου ἀφίουνε ἀδειανὴ γιὰ να σοῦ ἀπαντήσω :

Σοῦ παραξοραίνεται πῶς ἄλλαξα ἀπ' ὅτι ἤμουνα, πῶς ἀντίς ν' ἄμαι τὸ φοβερό ὄργανο τοῦν καλογῆρως, ὁ μπαμπάσοῦλας τοῦ

Βασιλιάδωνε, και τὸ σκιαχτῆρὸ τοῦ κόσμου· ἐκατήνητσα να γέω μπαίγιο Ἀντρίαμου, καταμασκι και ἐφημερίδα σε χέρια παιδιῶνε ! . . . Δέν ἐπρεπεν ὁμως ἐτούτημου ἡ ταπεινωτικὴ ἀλλαξιὰ να σε λαμπάξη τόσο, πρώτο ἀπ' οὔλα γιὰτι ἀν ἐδιάβασες τὸ πρόγραμμαμόμου, θε να εἶδες πῶς ἦρτα στὸν Κόσμο γιὰ να σώσω τὴ ψυχῆμου και νὰν τὰ κάμω καλὰ με τὸν ἄνθρωπο όπου τόσαις και τόσαις φοραῖς ἀδίκησα· και ἐπειδὴ ἡ ὑπερηφάνιαμου μ' ἐγκρέμισε και μ' ἐβούλιαξε, ἤλπισα πῶς ἡ ταπεινώσῆμου και ὁ θεληματικός· μου ἐξευτελισμός ἤθελε με ματασηκῶσει και με θάλει πάλε στὴ θέσι όπου μιὰ φορὰ ἐκάτεχα. Να λοιπὸν γιὰτι ἐγίνηκα μπαίγιο Ἀντρίαμου, να γιὰτι ἐγίνηκα καταμασκη, και ἐφημερίδα παιδιῶνε, να γιὰτι τέλος πάντων εὑρίσκομαι σ' ἀλληλογραφία μ' ἐσένα!

Κακὰ ἤθελε μου στέκει τὸ φόρεμα τοῦ δημοκόπου ἡ ἐκείνο τοῦ ἀγύρτου, Ἀντρίαμου, και σε εὐχαρισῶ γιὰ τὸ χάρισμα, γιὰτι ἡ εἰρήνη ποῦ πολεμῶ να στερεῶσω με τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔχει σκοπὸ πολὺ ὑψηλότερο και ἐλπίζω πῶς θὰ βαστάξει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν δημαγωγικὴ ἐπιβρῶη ποῦ πιτυχαίνεται, ρίχοντες στάχτη στὰ μάτια τοῦ ὄχλου γιὰ σκοποῦς χαμερπεῖς και όπου βαστάει ὅσο βαστάει ἡ τύφλα τῆ στάχτης· ἄλλ' ἄς μ' ἀτάρτουμε εἰς τὸ προκειμένο μας και ἄς ἐξετάσομε τὸ ζήτημα τῆ μεταμόρφωσις ἐπὶ τὸ πρακτικότερον :

Δέν ἐπρεπε, Ἀντρίαμου, να σοῦ παραξορανη ἡ μεταμόρφωσί μου γιὰτι ὅπου και ἀ στρίψης τὸ βλέμμασοῦ βλέπεις κάθε στιγμὴ μεταμόρφωσες, ἀκόμα πουλιὸ περιεργες ἀπὸ ἐκείναις ποῦ ψάλλει ὁ Ὄβιδιος και όπου τῆ συνήθισε τόσο ὁ Κόσμος ὥστε δὲ προξοῦνε ἄλλο παρὰ γέλοια . . . Σέυσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λυχνάρισου και ἀκολούθαμε . . . Ὁ δρόμος εἶναι κομμάτι δύσβατος μὰ δὲ σοῦ εἶναι νέος, πολλὰς φοραῖς ἠθέλησες νὰν τοῖε κάμης και ἔμεινες πάντα μισοστρατῆς . . . Τόνε λένε δρόμο τοῦ ὀρθοῦ λόγου, εἶναι γιομάτες ἀπὸ κάθεσ λοῆς πῶσοκῶματα ποῦ τὰ λένε ἀπάταις, πρόληψες, μικροπρίπειαις, και πάθη· ἄς μὴ σε τρομάξη κανένα, μὴ σκιαχτῆς ἐκὶ τὸ θεργιό ποῦ τὸ λένε Ἐγαῖρο Βασιλῆα οὔλα· ἔτσι γιάσοῦ, ἐφθάσαμε τέλος πάντων σποῦ ὄφθαλμοσ κῆς ἐρημοσ, εἶναι τόπος ποῦ δέν ἀνέβηκες ποτέσοῦ τὸ λένε ὄφθαλμοσ τῆ ἀμεροληψίας!.. κῆτταξε τί ὁμορφα φαίνεται κόσμος και οὔλοιοῦ εἰ κάτοικοι! ἐδῶ ἀπάνου ἔχομε τὸ

ὄντας, κιά δὲν ἦταν ὁ τόπος ἐκτεθειμένος πάρα πολὺ στὸν ἀγέρα τῆς κακολογίας σὲ συμβούλευα νὰ φέρης και ν' ἀνάβης ἐδ' ἀπάνου τὸ λυχνό σου... μὰ καμμία σβυλάδα ἐμπόριε νὰ στὸ νὲ σβύση και τότες πῶς ἤθελε τὴ κάμουε δίχως λυχνό;

Ἦξε ἓνα βλέμμα ἠλότριγιράσου και ἀρχίνησε ὅθε θέλεις κύτταζε τὸ ἀνθρώπους κ' ἐγὼ σοῦ ξιγάω τὴ μεταμόρφωση. Γδὲς πρῶτ' ἀπ' οὐλα ἐκείνον τὸν μικρόμέγα πολιτικό, εἶναι εὐκολο νὰν τότε διακρίνης ἀπὸ τὴ χειρονομίας ὅπου κάνει και ἀπὸ τὴν καράφλατου ἐγεννήθηκε ριζοσπάστης, φθάνει ὁ πρόδρομος Γλάδ-σταν και τὸν βαφτίζει εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἀπάτης, τῆς ἐλπίδος και τῆς προδοσίας εἰς τὸν Ἰουρδάνη τῶν μεταρρύθμισῶν, τὸν βγά-νει Δόλο και τοῦ χαρίζει γιὰ φῶτι ἓνα πολὺ μακρι κομπολοῖ ὑποσχέ-σεων καθὼς ὅλοι οἱ ἀποστᾶται φέρνεται και αὐτὸς γιὰ τὴν νεάτου αἵρεσι, μὲ ὄλον ἐκείνον τὸ ζῆλο ὅπου εἶχαν οἱ μάρτυρες τοῦ Χρι-ανισμοῦ ὄντες οἱ Χριστιανοὶ ἐκαταδιοκόντανε' ἐπειδὴ ὁμοως ἡ ζωὴ δὲ θυσιάζεται πουλιὸ τόσο εὐκολα, και ἐπειδὴ τὰ βεσανιστήρια δὲν εἶναι πουλιὸ τοῦ συρμοῦ, ἔκαμε ὁ φτωχὸς γιὰ τὴ μπίση του θυσιάζει τῆς ἐποχῆς, τιμῆς δηλ. ὑπολήψεως και πάει λέοντες. Ἄν τὸν ἀκούς ὁμοως τώρα νὰ σκούζη πῶς ὅσοι θέλουμε μεταρρύθμισαι εἶναι Ἀγγλόφρονες και πῶς τὸ μοναχὸ τοῦ μπορεῖ νὰ γλυττώση τὸν τόπο ἀπὸ τὴ μπεινα εἶναι ἡ ἔνωσί του μὲ τὴν Ἑλλάδα, γέ-λασε ὅσο θέλεις γιὰ τὴ μεταμόρφωσι, μὰ μὴ μπῆς πῶς στὸ νε πῆρε και ὁ Διάολος! — Γδὲς ἐκείνη τὴν ἀρκόντισσα κ' ἐκείν τὸν ἄρ-χοντα, ὅπου ὑποχρεωμένοι νὰ συναπαντηθῶνε, γυρίζει ὁ ἕνας τ' ἀλλοῦνοῦ τζῆ πλάτες μὲ τὸ μπουλιὸ ἀχρίονε τρόπο, ἐκείνοι οἱ δύο ἦτανε ἐδῶ και λίγο καιρὸ, τὸ πουλιὸ εὐτυχισμένο ἀντρόγενο' ἡ ὁμόνοιά τους και ἡ εὐτυχία τους εἶχε περάσει σὲ παροιμία, ὄντες ἤθελε κανεὶς νὰ καλοριζικιάση κανένα γάμο ἡ μεγαλύτερη εὐχὴ πὸ μπόργιε νὰν τοῦ πῆ, ἦτανε ὁ Θεὸς νὰ κάμη νὰ τοὺς μοιάσεται! και ἂν τώρα τὰ Ἐπισκοπεῖα, τὰ Δικαστήρια και ἡ Εὐσχαγγελίας εἶναι ἄνου κάτου μὲ τὴ χωρισιά τους, ζήτησε νὰ μάθης τὴν αἰτία και ἀφοῦ τὴ μάθης γέλασε ἄ θέλης, μὰ μὴ πῆς πῶς τὸν ἐπῆρ και ὁ διάολος. — Ἐκείνονε που βλέπεις ἐκεῖ πρὸ κ' ἓνα δεμάτι χαρτιά ἀπουκάτου στὴν ἀμοσκάλη του, και ὅπου πολεμάει νὰ σῆση τὸ πλῆθος τοῦ Δικανικῶνε γιὰ νὰ ἐμπῆ εἰς τὰ Δικαστήρια, εἶναι ἓνας κάλλιστος ἀνθρωπος και πολὺ καλά ἀναθρεμμένος, ἀλλὰ κατὰ δυ-στυχίαν ἐγένηκε ἐμποροῦ· ἐδῶ και λίγον καιρὸ ἦτανε τὸ παρά-

δειγμα τοῦν ἐμπόρου και τοῦν κηηματῶνε, ἓνας negociant modèle ἓνας proprietaire modèle, ἂν μὲ μίας ἐπαψε ταῖς πληρωμῆς του ἂν ὑποχρεώθηκε νὰ ἐξασκῆ παλαιὰ πιστώματα γιὰ νὰ πληρῶνη νέα· ζήτησε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθης τὴν αἰτία, μὰ μὴν μπῆς εὐθὺς εὐθὺς πῶς τὸν ἐπῆρ ὁ Διάολος!

(ἀκολουθεῖ.)

Κύριε Διάολε.

Ἀργαστόλι ταῖς 31 Δεκεμβρίου 1859.

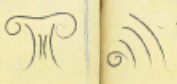
Εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου δὲν ἐμπόρεσα νὰ σοῦ στείλω τίποτες γιὰ τὴ ἔγνωταις τοῦ σπητιοῦ δὲν μ' ἀφίνουε μιά στιγμὴ ἀδειανὴ ἀρπάζω μίαν ὥρα που μοῦ παρῆρσιάστηκε γιὰ νὰ κάμω και νὰ σοῦ στείλω ἐτούτους τζοῦ στίχους, ἄμποτες νὰ χρησιμεύσουνε σὰν μπουμαῖς εἰς ταῖς εὐαισθηταῖς σου συνδρομητοῦδισαῖς!.. σοῦ εὐχο-μαὶ τὸν καλὸ χρόνο και εἶμαι

Ἡ συνδρομητίσά σου
Α. Μ.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΤΣΟΥΝΑ.

A tout age on a sa poupée
Panard.

Εἰς ἐκὴν ἡλικίαν ἡ γυναῖκα παιδιρίζει,
Κι' ἔχει χρεῖα ν' ἄχη πάντα καὶ γιὰ νὰ παιγιδιζῆ.
ὄντες εἶναι κοπελοῦλα, στὴν κουτζοῦνα ξεθυμαίνει
Τὴ μιλεῖ, τὴν ἐστολίζει τὴ χτενίζει και τὴν μπλένει·
ὄντες κομματάκι ἄξινει και γνωρίζει τὴ μορφή της
Ἐἶδομ' ἄχει τὸν καθρέχτη και κουτζοῦνα τὸ κορμὴ της·
ὄντες φθᾶσ' ἐκείνη ὥρα που γεννάει τζῆ τρελαμάδες,
Ἐἶδομ' ἔχει τὴν ἀγάπη και κουτζοῦνα τζ' ἐραστάδες
Φθάνει ἡ στιγμὴ τοῦ γάμου; ὡ στιγμὴ χαριτωμένη!
Ἀνυπόμον' ἡ κοπέλα πάντα τῆνε περιμένει,
Ἐἶδομα τὰ νυφικὰτα της στολίδια ἔχει πάντα,
Καὶ κουτζοῦνα γιὰ νὰ παίζη ἔχει τὸν καῦμένον ἄντρα.
Μάνα γένεται ὡ χαρὰ της ἓνα παχουλό παιδάκι
Ἦδομ' ὅσο κ' ἔχω τὸν Πίπι ἡ Νιόλιο ἡ Παναγάκη,
Ἐάν κορσ' ἄν' ἔβηρε βήκατα σὰν βεσαστᾶει στὴν ἀγκαλιά της
ΜΟΥ ΕἶΔ' ὅσο κ' ἔχω τὸν Πίπι ἡ Νιόλιο ἡ Παναγάκη,
Ἐάν κορσ' ἄν' ἔβηρε βήκατα σὰν βεσαστᾶει στὴν ἀγκαλιά της

Εἶν τὰ μάτια της τὸ φῶς τῆς ἡ ζωῆ της ἡ ψυχὴ της,
 Τότε ξέδομα εἶν' ὁ ἄντρας καὶ κουτζούνα τὸ παιδί της·
 Ἐφαιμέλεψ' ἡ καυμένη τὴν ὠμάσανε οἱ χρόνοι,
 Ἐγνοίε βάσανα καὶ πύκραις καὶ σκοντάματα καὶ πόνοι.
 Ὄχ' τὸ σπῆτι τῆς δὲ βγένη τὸ παστρεύει τὸ στολιζει,
 Ζηνοιάζεται τὸ γέροντά της, τὰ παιδιὰ της συγυρίζει,
 Διασκέδασέ τῆς ἔγνοιαις καὶ παιγνίδι· ὁ γέροντάς τῆς.
 Φθάνει ὦρα νὰ παντρέψη καὶ καμμιά της θυγατέρα,
 Ἴσια νὰν τὴν ἐτοιμάση δὲ σιγάει νύχτα μέρα,
 Ξέδομά της εἶν' ὁ γάμος καὶ παιγνίδι· οἱ συμπεθέροι
 Καὶ στὰ μάτια της κουτζούνα εἶν' τὸ εὐτυχημένο ταῖρι.
 Ἄν χηρέψη ἡ γυναίκα τὴν ἐνθίμψι τ' ἀνδρός τῆς
 ἔχει ξέδομα ἡ καυμένη καὶ κουτζούνα τὸ μυαλό τῆς,
 Ἐφθασεν σὲ ἡλικία ποῦ δὲ δύναται ἀμαρτίαις,
 Ἀκλουθαίει, κόντι, κόντι, ὄλαις ταῖς ἀκολουθίαις,
 Ὄχ' τὴν Ἐκκλησία δὲ λείπει ταῖς παρχμικραῖς γιορτάδες
 Κάνει ὄλες τῆς νηστειαῖς κανισκεύει τοὺς παππάδες,
 Ἡ συνείδησίς της πλεόν βάστα βάοτα δὲ βαστάει
 Οὐτ' ἀθώαις ἀμαρτίαις, καὶ στὰ μούτρα τῆς ξερνάει
 Τοῦ Παππᾶ της κάθε λίγο, ποῦ τῆς ὑπόσχηται μίαν ὦρα
 Ὄλοτζούτζουρη νὰ πάη στῶν Ὀσίωες τῆς χώρα
 Ἡ Ἐκκλησία εἶν' τὸ ξέδομά τῆς
 Κι' ὁ Παππᾶς ὁ κούτζουνάς τῆς.
 Φθάνει τοῦ θανάτου ἡ ὦρα τρομερὴ γιὰ τὸν καθένα ;
 Ἡ γρηὰ τὴν περιμένει μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα,
 Ἄρρησε γιὰ τὴν ψυχὴν της ψυχικὰ καὶ σαραντάργια,
 Βλέπει ἀπάνουθὲ τῆς Ἀγγέλου ποῦ τῆς ψάλλουνε θροπάργια!
 *Ὁ χαρὰ της δὲν ἀκούει στὴν ψυχὴ κανένα βάρος
 Εἶν' παιγνίδι ἡ ἀγωγή καὶ κουτζούνα εἶν' ὁ Χάρος!

A. M.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΒΑΙΤΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »

τοῦ 7.ου ἀριθμοῦ τῆς Ἀποθήκης τοῦ Διαβόλου.

LA BACCHETTA MAGICA.

O s s i a

La Meravigliossima Metamorfofi della nostra
 Compagnia Teatrale, operata dal celeberrimo
 M. Brunet, per la rappresentazione
 dell' opera

LA SONNAMBULA.

Sull' albeggiare dell' anno di grazia 1860.

Giorni fa, ebbimo l'avantaggio di posseder tra noi il Sig.
 A. Brunet, celebre-professore di fisica sperimentale, ele-
 trico—magnetizzatore, esimio prestiggiatore, i n i t i è nei più
 ascosi misteri della Magia bianca e nera, e Gran Saltinbanco
 della casa Imperiale di Francia, presso di Sua Maestà
 Britannica; titoli tutti fedelmente trascritti del suo autografo
 Manifesto, e sui quali non è permesso d' aver il benchè mi-
 nimo dubbio, per la sola e convincentissima ragione che ven-
 nero da lui stesso asseriti, nonchè stampati ed affissi a sue
 spese per tutte le facciate della nostra Città; donde possia-
 ms trarre la massima seguente, che invitiamo i nostri mo-
 dèrni giuristi, daggiungere al corpo del loro j u s g e n t i u m.
 « Ogni qual si voglia avventuriere, che dalla sua tempe-
 stosa sorte viene gettato su questi nostri herbari scogli d' O-
 riente, ove non ha chi possa celebrare le sue straordinarie
 qualità, ed attribuzioni, ha l'incontestabile dritto di procla-
 marsele da se medesimo. »

L' impressione, che i suoi molteplici e svariati giuochi,
 produsse sul nostro pubblico non fu, a vero dire, adegnata al
 merito del celebre operatore, ma in tutto questo non abbiamo
 apigliarcela che col nostro carattere un po' positivo ed inda-
 gatore, che non si lascia troppo facilmente abbagliare da co-
 sette, che fanno fermicolare di sfancendata curiosità le piaz-
 ze delle Capitali dell' Europa
 Giuocando, saremmo colpevoli della più grande in-

giustizia, che a publicista possa esser mai apposta, se lasciassimo passare inosservata ed incommadata la sola esperienza che onori sommamente il Sig. Brunet e la sua scuola fisico-magnetico-elettrico-prestigiatrice, ed alla quale scorgesi che il dotto francese può benissimo aggiungere, alle sue tante attribuzioni e titoli di cartello, quello di *M e t a m o r f o t a*, titolo che, al certo per modestia, non fece apparire nel suo magniloquente Manifesto, (prova evvidente che i saltinbanchi hanno essi pure la loro modestia) ciò preposto, passar possiamo all' esposizione di questa curiosissima e singolare esperienza, esperienza che farebbe la fortuna agli impressarij del Levante, ed a molti artisti, ritirati per troppo modestia. Lo creda chi vuole, noi non facciamo che narrare:

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la prima donna Sig. A. Turchi fu cangiata, come per incanto, in Usigniuolo! ed il pubblico stenta a riconoscere la smorfiosa ed insipida Gilda, la sguajata e rauca Violetta, la stonata e buffoneggiante Caido, nells semplice ed ingenua Amina piena di voce, d' intelligenza, di azioni drammatica e di decenza di scena! Evviva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, che in un attimo potè operare, un sì felice cangiamento!

Il tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet cangiò il Sig. Scalamenti e la sua orchestra, in una frotta di cardellini, irreprensibilmente armonica che ci fa dimenticare per sempre la tempesta del Rigoletto, il bacchanale della Traviata e la sinfonia di Suli. Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta, senza la sua intervensione chi sa come avrebbero lacerato il nostro Bellini!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, la fresca e vispa contessa Diceprano trasformossi in Stridula Cigogna! Viva il Sig. Brunet e la sua portentosa bacchetta!

Al tocco della bacchetta magica del Sig. Brunet, di Samuelle il tetto, che disgraziatamente poi servi di ricetto all' Ottomana rabbia, trasformossi in selva folta ed ombrosa, piena di pioppi, d' aheti e di faggi, irrigato il tutto dall' onda limpida d' un mormoreggiante rio! Viva il Sig. Brunet e la sua bacchetta! chè senza il suo miracolo l' impresa avrebbe

avuto forse il coraggio, di presentarci per selva folta ed ombrosa in camera da letto cogli accessori!

Insomma la bacchetta magica del Sig. Brunet rese servizj, che il nostro generoso pubblico, speriamo, non vorrà disconoscere, ciò però di cui, secondo la nostra limitata intelligenza, non possiamo renderci conto si è, la parzialità che l' esperto *Taumaturgo* mostrò, escludendo dalla sua esperienza il Tenore, il Basso, la Comprimaria a l i a s Contralto, e finalmente il nostro buon Pittor-machinista! Confortiamoci però, poichè di tutti questi che rimasero in *s t a t o q u o*, non è da compiangersi che il povero Tenore, che più di tutti aveva bisogno d' esser mutato in qualche cosa!

ΠΡΟΟΔΟΣ ΕΙΣ ΚΙΝΑΝ.

Πρὸς διάψευσιν τῶν ἐθγρῶν τοῦ Κινεζικοῦ ἔθνους, τῶν συκοφαντούτων αὐτὸ ἐπὶ στασιμότητι, καὶ προληπτικῆ ἀποσιώσει εἰς τὰ καθέσῳτα, ἀποθηκούμεν τὸ ἀκλόουθον ἀνέκδοτον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1800 ἐπὶ τῆς μακροῦς βσιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Τάο Κάγκ, Ἰαπωνίς τις χήρα ἡμοῦ μὲ τὸ ὄρφανόν της τέκνον κατέφυγεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Οὐρανίου Κράτους· οὗτα δὲ νέα δὲν ἔλλειψε νὰ εὑρη μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Πεκίνου δεύτερον σύζυγον, παρήγαρον τῆς χηρείας της καὶ προστάτην τοῦ τέκνου της, νυμφευθεῖσα δὲ μόλις τὸν Κινέζον, κατὰ παναρχαίαν τινὰ ἐθιμοταξίαν τοῦ Κράτους, κατεγράφετο, μετὰ πολυπλόκου τεκτὰ σχολινοῦνοῦς πομποτελετῆς, μεταξὺ τῶν ὑπηκόων τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Σελήνης.

Προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ φθάσαντος τοῦ υἱοῦ της εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ἠτήτατο νὰ συμπεριληφθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ὁμάδα τῶν εὐδαίμωνων ἐκείνων θνητῶν τῶν διατελούντων ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ μεγάλου Τάο Κάγκ· συγκαλεσθέντος δὲ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τοῦ Δικαίου, καὶ καθυποβληθείσης τῆς αἰτήσεως τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος εἰς τὰς διασκέψεις τοῦ νομομαθοῦς ἐκείνου Συμβουλίου, τὸ σὺν ὁμοθυμαδὸν ἐξέθεσαν· ὅτι μολοντίε κατὰ γράμμα ἐμνηστευμένον τὸ Γ'. ψήφισμα τοῦ 7ου Συμβουλίου, τὸ περὶ πολιτογραφητέως διαλαμπάνου, καὶ τελεῖν κατὰ τὸ

ἔτος 1795 ἐπὶ τῆς τῆς βασιλείας τοῦ Αὐτοκράτορος Κια-Κάγκ, δὲν παρέσχεν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς ἐμοὶ μετὰ τὴν ἐπι τούτου δῆλων, ἤθελον διαμείνει εἰς τὸ Κράτος διὰ πέντε ἔτη κατὰ συνέχειαν (ὅπερ ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος δὲν εἶχε πράξει.) ἀλλ' ἐπειδὴ νῆπιον σχεδὸν ἐφέρετο παρὰ τῆς Μητρὸς του ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεώς του, ἐπειδὴ εἰς τὸ περι πολιτογραφήσεως ψήφισμα, σὺν τοῖς ἄλλοις, εἴρηται οὖν τὸ συνοικέσιον μετὰ τοῦ ὑπηκόου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἡλίου ἔδιδε δικαίωμα εἰς τὸν ξένον ὡς πρὸς τὰ ἀστυκὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα τοῦ Κράτους, καὶ τοιοῦτον δικαίωμα ἀπολαύσασα ἡ Μητήρ, ἠδύνατο νὰ τὸ μεταδῶσιν εἰς τὸ παρ' αὐτῆς ἐπιτροπεύμενον ἀνήλικον τέκνον, ἐπειδὴ οἰκογένειάν του ἀνέκαθεν ἐθώρησεν ὁ υἱὸς τῆς Ἰαπωνίδος τὴν τῆς Μητρὸς του καὶ Πατριούτου, ἐπειδὴ θέλημα καὶ ἀνάθεμα τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τοιοῦτος ὑπὸ τῆς κοινῆς γνώμης ἐθεωρεῖτο, ἐπειδὴ ὡς τοιοῦτος ἤχισε ἀνεμπροστίως νὰ ἐξέλκῃ, σχεδὸν ὅλα, τὰ πολιτικὰ δικαιώματα τῶν γνησίων υἱῶν τῆς Κίνας, ἐπειδὴ τέλος ἡ ἀποβολὴ τῆς αἰτήσεως ταύτης ἠδύνατο νὰ δώσῃ γέννησιν εἰς τὸ ἀλλόκοτον πολιτικὸν τέρας ἀτόμου ἀπάτριδος καὶ τοι διαμεινάντος ἐφ' ὁλόκληρον εἰκοσάετιαν παρὰ τῷ μάλλον πεπολιτισμένῳ ἔθνει τοῦ Κόσμου· δι' ὅλα ταῦτα παρεδέχοντο κατ' ἔκτασιν τὴν αἴτησιν τοῦ υἱοῦ τῆς Ἰαπωνίδος.

Ἐκτίσαντες τὸ γεγονός τοῦτο, δὲν δυνάμεθα εἰμὴ νὰ θαυμάσωμεν τὸν ὀρθὸν λόγον, τὴν φρόνησιν, καὶ τὴν περὶ τὸ δικαίον ἐπιστημονικὴν ἐμπειρίαν τοῦ ἐν Κίνα Ἀνωτάτου Συμβουλίου τοῦ Δικαίου, τοῦ ἐπὶ τοσοῦτον καλῶς ἐπισταμένου νὰ συμπληρῇ τὰ ἐλλείματα τοῦ θετικοῦ Δικαίου, καὶ νὰ συναρμολογῇ ἀδυστάκτως τὰς ἀρχὰς του πρὸς τὰς ἀμεταβλήτους ἀρχὰς τῆς φιланθρωπίας καὶ τῆς φύσεως!..

Ἐκ καρδίας εἰς τὴν Κυβέρνησιν μας εὐχόμεθα, νὰ μὴ ἤθελε δειχθῆ ποτέ κατωτέρα τῆς Κινεζικῆς, παρυσιαζομένης εἰς αὐτὴν τοιαύτης ἢ παραπλησοῦ περιστάσεως...

Ὁ ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Π ΚΕΦΑΛΑΗΝΙΑ. »

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 8ος

Τιμηται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια βλέπε ἀριθ. 7.)

— Μπα διάολε! φωνάζει μπένοντας ὁ φίλος μου, ἐκὸ θά ν' ἀποφάσις νὰ γένῃς καλόγερος!

— Γιατί Νικολή μου; τὸν ἐρώτησα χαμογελώντας, καὶ τρίβοντας τὰ μάτια μου.

— Γιατί; καὶ ῥωτᾷς τὸ γιατί, σήμερα τέτο'α μέρα ποῦ ὁ κόσμος χαίρεται, ποῦ τ' ἀσπροκόκκινα γυρίζουνε σὰ ῥοδέλες, τὰ κεφάλια τοῦν ἀνθρώπωνε σὰν ἀσπροκόκκινα, τέτοια μέρα ν' ἄσαι κλεισμένος μοναχός σου εἶναι ζουρλαμάδα νὰ μὴ μῶν ἄλλο, ἀνάμεσα στ' ἄλλα μοῦ ὑποσχέθηκες νὰν τὴ περάσουμε μαζῇ!

— Ἐχεις δίκιο μὰ δὲν εἶναι παρὰ δέκα ὥραις,

— Καὶ τζῆ ἐπίσκεψες;

— Ἐρεῖς ποῦ δὲν κάνω ποτέ μου.

— Ἐλα μωρ' ἀδελφὲ στὸ νοῦ σου, δὲ θυμᾶσαι τ' εἶπαμε δὲ

μοῦ ὑποσχέθηκες νὰ παῖς στοῦ σιδῆρ Μένεγου;

Καλὰ λές ἐκείνη τὴν ἐπίσκεψιν τὴν κάνω μ' εὐχαρίστησι
Μόδιελο ἄλλο γὰρ νὰ γελάω οὐλον τὸ χρόνο. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως

Ένα λόγο, στο λέω από τατώρα, άλλη έπίσκεψη δὲ κἀνω, στοῦ σιὸρ Μένεγου ἀμὰ σπῆτί σου.

— Ὅπως θέλεις.

Έσυγυρίστικα λοιπὸν ὅπως ἐμποροῦσα καλλίτερα, γιὰ νὰ μὴ ντροπιᾶσω τὸ φίλο μου π' οὕτανε στολισμένος σὰ λείψανο, καὶ ἐκινήσαμε νὰ πᾶμε στοῦ σιὸρ Μένεγου.

Ὁ σιὸρ Μένεγος εἶναι ἕνας ἀπὸ κιοῦς τσ' ἀνθρώπους τοῦ σοῦ φαίνονται γεννημένοι γιὰ τσῆ γιορτᾶδες, καὶ γιὰ τσῆ ἐθυμοταξίαις· ἡ μοναχὴ του εὐχαρίστησι ἦναι νὰ πληρῶνῃ καλὰ γιὰ νὰν τοῦ λένε τὰ Χριστόγενα, τὸν αἰ Βασίλη καὶ τὰ Φῶτα μὲ τὸ βιολί, — νὰ κἀνῃ τσοῦ μπουναμᾶδες του, νὰ κόβῃ τὴν κουλοῦρα μὲ τὰ παιδιὰ του, νὰ φερῆρ τὸ κόκκινο αὐγὸ μὲ τὴν γυναικουλά του, νὰ πανηγυρίζει οὐλα τὰ ὄνοματα τοῦ παιδιῶνε του, τ' ὄνομα τσῆ γυναικός του, τὸ δικό του, καὶ καμμιανῆς πιστῆς δοῦλας, μὲ τηγανίταις καὶ τηγανοψώματα, νὰ κἀνῃ βύζιτες σ' ὄσους ἐγνώριζε καὶ ὄσους δὲν ἐγνώριζε, νὰ πηγαίνῃ σφάμελα στὰ κούλουμα, καὶ νὰ χαιρετᾷ μ' ἕνα χαμύγελο οὐλον τὸ κόσμολ' ἀμποτε νὰν τοῦ μοιάζαν' κ' ἄλλη ὁποῦ... μὰ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ ἠθικολογήσουμε γιὰ τὴν ὥρα. Ἡ γυναῖκα του εἶναι ἡ καλλίτερη γυναῖκα τοῦ κόσμου, καὶ ἄλλο ἐλάττωμα δὲν ἔχει παρὰ νὰ ρεσέβῃ τὰ παιδιὰ της καὶ νὰ ἦναι ζουλαργιὰ στὸν ἄντρα τσῆ, μὰ ἐπειδὴ ἐτοῦτα τὰ ἐλαττώματα προέρχουντε ἀπὸ τὴν ἀγάπη ὁποῦ ἔχει γιὰ τὰ κουτρομπέλια τσῆ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγάπη ὁποῦ ἔχει γιὰ τὸ μπρέτση πρέπει νὰ τσῆ τὰ συχαιρέσουμε· εἶναι μία σαρανταργιὰ χρονῶνε χοντρή καὶ μπαστελάμενη σὰ μάνια δέκα παιδιῶνε, διότι μὲ οὐλη τὴ μανία του γιὰ τσῆ γιορτᾶδες, ἔλαβε καιρὸ ἐκὶδὸ τὸ εὐτυχισμένο ἀντρώγενο νὰ γενῆσῃ δέκα παιδιὰ τρία σερνικὰ καὶ ἑφτὰ θηλικὰ, ἡ δυστυχία του ὅμως ἢ ἡ εὐτυχία του δὲν τ' ἄφησε ζωντανὰ παρὰ τρία, δύο θηλικὰ κ' ἕνα σερνικό.

Τὰ δύο θηλικὰ ἦταν' ὡς δεκαπέντε καὶ δεκοχτὼ χρονῶνε καὶ τὸ σερνικό δέκα.

Φθάνουμε στοῦ σιὸρ Μένεγου, καὶ σὰ φίλοι τοῦ σπητιοῦ μπένοουμε μὲ τὸ θάρρος στοῦ καμαρὸ τοῦ καμαρὸ τοῦ σιὸρ Μένεγου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα καμαρὰ ποῦ νὰ ἔχουμε, ἀξίζει λοιπὸν νὰ περιγραφθῆ μὲ κομματὶ προσοχῆ: Οἱ τοῖχοι του πρώτ' ἀπ' οὐλα εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ κουάδρα — ἔδῳ βλέπεις τὸ Μπουναπάρτε ὁποῦ ζεσταίνῃ τὰ χέρια του στῆ φωτιά τσῆ Μόσχας

— ἀπάνουθε τὸ χωρισμὸ τοῦ Ἐκτωρος καὶ τῆς Ἄνδρομάχης — καὶ ἀπουκάτουθε τὸ Ντὸν Κισιῶτ, ποῦ πέρνει τσοῦ μίλουσ γιὰ γίγαντας — Στῆ μέση, βλέπεις τὸν Ἀλέξανδρον τσῆ Ρουσιᾶς (ἐλησμόνησα νὰ σᾶς πῶ πῶς ὁ σιὸρ Μένεγος ρουσιᾶζει σὰν ὑπουργός), ἀπάνουθε τὸν Ἀλῆ Πασᾶ καὶ ἀπουκάτουθε τὸ φρεδεरिकὸ τσῆ Προυσιᾶς μὲ οὐλα του τὰ σιβίλια καὶ τὸ τρικαντό του καπέλο — Στὴν ἄλλην μεριά εἶναι τὸ κουάδρὸ τοῦ σπιτονοικοκύρη, ὄντες ἦτανε στὴν Ἰταλία, καὶ ἔχει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὸ μακαρίτη Νικόλαο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ Μετερνίχο — Ἀπουκάτουθε βρῖσκεται ὁ ὄρκος τοῦ Παπᾶρων — καὶ ἀπάνου ἀπάνου τὸ κουάδρὸ τσῆ σπιτονοικοκυρᾶς, ἀνάμεσα σὲ κεῖνο τσῆ Βασίλισσας τσῆ Ἀγγλίας καὶ τσῆ Βασίλισσας τσ' Ἑλλάδος. Τί καλὰ ποῦ ἤξερε νὰ στολιζῆ τὸ σπῆτί του μὲ κουάδρα ὁ σιὸρ Μένεγος! — δύο μεγάλα! καναπέδες, ἀξιοσέβαστοι γιὰ τὴν ἡλικίαν τσοῦ καὶ γιὰ τὸ σχῆμα τσοῦ, ἦτανε ἔτοιμοι νὰ δέχωνται τσοῦ φίλους τοῦ σπιτιοῦ, εἶχανε καὶ τὸ προτέρημα νὰ κινιῶνται ἐδόθενε κ' ἐκείθενε χωρὶς ῥόδες, ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦν κορβέανε εἰς τὸ ὁποῖο εἰδῖνανε καταφύγιο.

Τὸ ὠραιότερον ὅμως καὶ περιεργότερο, ὁποῦ εὗρισκε κανεὶς μέσα σὲ κὶδ τὸ καμαρὸ, ἦτανε ἡ ῥοτόντα, ὄχι τόσο γιὰ τὸ μέγεθός τσῆ, γιὰ τὸ ξύλο τσῆ ἢ γιὰ τὸ σχῆμα τσῆ, παρὰ γιὰ κεινὲς τσῆ ὠραιῆς μπαγατελοῦλες ποῦ ἐβάσταζ ἀπάνου της, σοῦ ἐφαινότανε καθαυτὸ πῶς δὲν ἐπερίμενε παρὰ κανένα ἄξιο μπουσουλοτιέρη γιὰ νὰ βάλῃ σὲ κύνῃσι ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιγνιδάκια! ὄ, τι ἤθελε λαλήση τοῦ πουλιοῦ ἢ γλώσσα τ' ὄβρισκες ἀπάνου στῆ ῥοτόντα τοῦ σιὸρ Μένεγου, ἦτανε ἕνα μικρὸ Μουσεῖο, ἕνας μικρὸς κόσμος μέσα στὸν κόσμολ' μας... Προϊόντα τσῆ φύσις καὶ στῆ τέχνης ντόπια καὶ ἔξωτικά, ζῶα, φυτὰ καὶ μέταλα, νοβιταῖς καὶ ἀντικιταῖς· ἐδῶ ἔβλεπες ἕνα ἀνθρωπάκι ποῦ σ' ὄδειχνε τὴ γλώσσα του! σὰ γιὰ νὰ σὲ κογιονάρῃ καὶ ἔχυνε μιρουδιά! Ἐκεῖ καὶ μία κοπελοῦλα π' ὄλεγε πῶς κάνει πρὸς... καὶ ἔχυνε κολόνια! — ἔδῳ ἕνα τσοῦφλιο ἀπὸ στρῖδι, ὅπ' ἔλεγεν ὁ σιὸρ Μένεγος πῶς ἦτανε ἀπὸ κείνα ὁποῦ ὁ Ἀδάμ κ' ἡ Εὐᾶ ἐμεταχειριστίκανε στὸ κολατσιόσους, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, καὶ ὅμως ἀπαράλλακτο σὰν ἐκεῖνα ὁποῦ βγαίνουνε στὸν πλατὺ γιαιλὸ καὶ στὸν κόκκινο βράχο — ἐκεῖ ἔβλεπες ἕνα δόντι ποῦ στὴν ἀρχὴ τ' ὄπερνε γιὰ δόντι σπῆλο κεινοῦ — μὰ ὁ σιὸρ Μένεγος σ' ἔβγαν' εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀπάτην καὶ σ' ὄλεγε πῶς ἦτανε τὸ δόντι τοῦ σπῆλο τοῦ Τωβία —

εδῶν ἔβλεπες παιγνιδάκια, λεμονάκια, σουκαδάκια, κανένα βέν-
 τουλο τσακισμένο, βουρτσούλες, μπιομπᾶ, τσιγαρούλες, βυζιά
 τσῆ παναγίας, κέρατα περιέργα, καὶ ἂν ἤθελ' ἔχεις τὴν ὑπομο-
 νῆ τοῦ Ἰδῶ ἄκουες ἀπὸ τὸ σιδρ Μένεγο τὴν ἱστορίαν κάθε μιανοῦ
 κατ' ἔκτασιν—Θυμῶμαι μίαν ἡμέραν ποῦ, βλέποντες ἕνα τσοῦφλιο
 ἀπὸ κάστανο ἀπάνου στὴν βοτόντα του, ἠθέλησα νὰν τὸν ἐρω-
 τήσω τί ἦτανε—ὦ ν' ἄξερεις, μ' ἀποκριθῆκε, τί τσοῦφλιο εἶναι τοῦ-
 το! εἶναι τίποτσι λιγώτερο παρὰ ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ τσοῦφλια ποῦ
 ἐμείνανε τοῦ Μποναπάρτε ὄντας ἔφρουγεν ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἔφρουγε
 βλέπεις τρώοντες, τὰ τσοῦφλια τοῦ ἐπέτρωνε καὶ ἐτοῦτο ποῦ
 βλέπεις ἐδῶ εὐρέθηκε ξεπαγιασμένο ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ἕνα
 χωριάτη Ρούσο, ποῦ τὸ πούλησε μιανοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ἀξι-
 ματικός τὸ ἐχάρισε μιανοῦ πλούσιου πραγματευτῆ Ἄγγλου ποῦ
 ἐπαίθανε ἐδῶ, καὶ ὄντες ἐβάνανε εἰς τὸ ἰνκάντο τσῆ μομπίλιας
 του, ἔλαβα τὴν τύχην νὰ πιτύχω γιὰ δύο λίρες μιὰ ὠραία ταμ-
 πακιερούλα καὶ μέσα σὲ κείνη τὴ ταμπακιερούλα εὑρῖκα τὸ τσοῦ-
 φλιο μὲ τὴν ἱστορίαν του. (ἀκολουθεῖ.)

Ἀπάντησις εἰς Ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Λασκαράτου κτλ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθμὸς 7, ος)

Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν καταξοχισμένον καὶ λερομένον γερωνοῦ-
 λι, ὁποῦ ἀμφίβολος, καὶ σκιασμένος σταματένει στὸ κατόφλι,
 ἐδὸς καφρνεῖου γιὰτὶ δὲν ἤξερει ἂν ἔχη ἀπάνουτου ἕξη λεπτά
 νὰ πάρη ὁ κακομοῖρης ἕναν καφρῆ; Ἐκεῖνος ἦτανε ἕνας ἀπὸ τοὺς
 πλουσιοτέρους Ἄρχοντας τοῦ τόπου του, ἂν τὴν ἑκατάντησε νὰ
 μὴν ποτάζῃ ἕξη λεπτά, ζέτασε μὲ ὑπομονὴ νὰ μάθῃς τὸ γιὰτὶ,
 μὰ μὴν εἰπῆς πῶς τὸν ἐπῆρε ὁ διάλογος.

Κύτταξε ἐκεῖνην τὴν κοπέλα πόσο ἀχαμνὴ ὁποῦ εἶναι ἡ μαῦρη,
 πόσο ἀχνὴ ὁποῦ φαίνεται, κύτταξε τὰ μάτια της πῶς εἶναι μπκ-
 σμένα, πόσο ἐμάκρινε ἡ μύτη της!!! πῶς ἐψόθηκε καὶ ἐμαρά-
 θηκε τ' ἀχειλάκι της, ἐκατάντησε τὸ δύστυχο, μὲ πολὺ συγχώ-
 ρηση σὰν σκιάκτρο, καὶ ὅμως ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἦτανε παχειλῆ,
 ῥοδοκόκκινη, εἶχε μάτια γερὰ καὶ ὠραία, μάτια ποῦ δὲν ἐχαμ-
 πῖλονε κατὰ δυστυχίαν τση, ἔπει εὐχολα! τί νὰ τὴν ἔφερε σὲ
 τέτοια κατάστασι! ζέταξε καὶ μαθαίνης, μὰ μὴν πῆς, τὸ κακο-
 ρίζικο, πῶς τὸ ἐπῆρε καὶ ὁ διάλογος!—Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν νέον

καθισμένον ἀποκάτω εἰς ἕνα δενδρι, μὲ τὸ κεφάλι ζίσκοπο
 μὲ τὰ μαλλιά ἀναφουφουλιασμένα, μὲ τὰ μάτια ξεπαταχτὰ, καὶ
 ὁποῦ βαστάει μὲ τὰ δύο του χεῖρα τὴν καρδιά του, μὴν κάμη
 φτερὰ καὶ τοῦ φύγη; θαυμάζει εἰς τὰ κάλλει τῆς φύσεως, συγκι-
 νιέται εἰς τὸ καλαΐδιμα τοῦ Σπουργίτου καὶ ἀνατριαιχιάζῃ ἡ πέ-
 τσα του μὲ εὐχαρίστησε εἰς τὴν συμφωνία τοῦ μπουρακλάδωνε!
 Ἐκεῖνος ἦτανε μία φορὰ ὁ πούλιδ εὐθυμος καὶ ὕλικος ἄνθρωπος,
 δὲν ἦτανε ζούκη ποῦ νὰ μὴν τὸν εἶχε, δὲν ἦτανε πανηγύρι ποῦ νὰ
 νὰ μὴν ἀκλόουθαι, οἱ φίλοι του τὸν ἐσέρνανε ἀπὸ τὴν μύτη καὶ οἱ
 φίλοι ἦτανε μία φορὰ γιὰ δαύτονε τὸ πᾶν, τί νὰν τὸν ἔκαμε τό-
 σον μονότονον; τί νὰ τοῦ ἐμπνευσε αἰσθήματα τόσον ῥομαντικά;
 ζέτσοε καὶ μαθαίνης μὰ μὴν εἰπῆς γιὰ τὸ Θεὸ, πῶς τὸν ἐπῆρε
 καὶ ὁ διάλογος!..

Βλέπεις ἐκεῖνη τὴν γρηοῦλα ποῦ τὴν ἐκλουθᾶνε δύο τρία παι-
 δάκια; Εἶνε μία Νόνα, στὰ νεατάτης ἐδῶκεν ἀφορμὴ νὰ μι-
 λήσουνε πολλαῖς κακαῖς γλώσσασι, τώρα ὅμως εἰς τὰ γεράμα-
 τᾶτης ἐδόθηκε μὲ ὄλην της τὴν ψυχὴ, εἰς τὴν ἀνατροφή τοῦν
 ἀγκωνίωνετης, ὁποῦ ἀπὸ μικρὰ πολεμάει νὰ βάλῃ στὸν ἴσι ο
 δ ρ ὁ μ ο, τὰ πάσι εἰς τὴν ἐκκλησιὰ γιὰ νὰν τὰ μαθαίνῃ νὰ
 προσεύχονται, καὶ ἐπειδὴ ἡ καὶμένη ἐκάυκε καὶ ἐψόθηκε στὸν
 καιρότης ἀπὸ τὸν πειρασμὸ, τὰ κάνει καὶ ἐπαναλαμβάνουσε
 χίλιας φοραῖς τὸ « μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν! » Νὰ
 μίαν ἀληθεῖνὴν μεταμόρφωσι, μιὰ εἰλικρινῆς μολοντί ἀργεῖνὴ
 ἐπιστροφή στὴν ἀρετῆ. Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἡ γρηοῦλα εἰς ἕνα
 μὲ τὸ ὕστερο βέβαια δὲν ἔχει χρεῖα νὰν τὴν πάρη ὁ διάλογος.

—Κύτταξε ἐκεῖνον τὸν πατέρα ὁποῦ διασκοδαίζει μὲ τὰ παι-
 δάκια του, τὰ διαβάζῃ, τὰ βγάνει στὸν περίπατο, τὰ κουβεντι-
 ἀζει καὶ τοὺς ἐξηγᾶει μὲ ὄλην τὴν ὑπομονὴ καὶ μὲ ὄλην τὴν πα-
 τρικήν τρυφερότητα ὅ,τι κάνει ἐντύπωσει εἰς τὸ νοῦ τους τὸν παι-
 διαρίστικον, εἶναι τὸ παράδειγμα τοῦν πατερῶδωνε, εἶναι ἄν-
 θρωπος ποῦ ναντουμοιάζαν καὶ ἄλλοι... καὶ ὅμως γυρίζοντας
 ὀπίσω δύο ἢ τρία φύλλα τῆς ἱστορίας του, τότε βλέπομε ὄλων
 δι' ὄλου διαφορετικόνε, ἀπὸ μιὰ ὄλον πάντα, γιὰτὶ ἡ καρδιά του
 ἐστάθηκε πάντα ἡ ἴδια.—ὄντες εὐρισκότουσε εἰς τὴν Ἰταλία, γιὰ

ΙΑΚΩΒΟΣ ΔΕΛΦΙΝΟΣ, ἔχει μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ σταυρόνη τὸν Κ6-
 ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΙΑΝ ΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΤΗΣ
 ΜΟΝΑΧΙΑΣ, ὅταν τὸν ἴδῃ, ἔχει μεγάλη εὐχαρίστησι νὰ σταυροῖ καὶ μὲ σάτυρας,
 φράσι, ἐστὶν ὁ τὸν του καὶ ἀπὸ μὲ τὴ σατυρική του μᾶστιγα

δὲν ἄφησε τίποτες ἀγχιγτο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ Θεὸ ποῦ τότε ἔπλασε καὶ τελειόνοντας εἰς τὴ Μάννα ποῦτον ἐγένεσε, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν κακομοῖρα τὴ Μοῦσα του νὰ μιλήσῃ χειρότερα ἀπὸ τὸν ἀναιδέστερη Κίρκη, τοῦρτε ἡ δύστυχη ἰδέα νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τῶν Σοῦε καὶ τῶν Φεβᾶλ καὶ νὰ συντάξῃ τὰ ἀπόκρυφα τοῦ τόπου του, ὁ καρπὸς ἦτανε καλὸς μὰ πάρα πολὺ ἀγουρος καὶ ξυνὸς γιὰ τὰ περισσότερα στομάχια, καὶ μάλιστα γιὰ κείνα τοῦν Παπαδάωνε οἱ ὁποῖοι ἐσυναχθήκανε εἰς ἑκτακτη σύνοδον γιὰ ν' ἀποφασίσουνε τί ἔπρεπε νὰ γένη ἕνας ἄνθρωπος ὁποῦ ἔλαβε τὴν τόλμην νὰ τρυπώσῃ ἀκάλεστος εἰς τὰ ἄγια τῶν ἁγίων! Ὁ ἕνας ἐπρότεινε νὰν τότε στείλουνε, δι' ἐξόδων τοῦ ἱεροκομείου, εἰς τὸ Φρονοκομεῖον τοῦ Σαν-Ρόκου— Ἄλλος ἔλεγέ πῶς ἔπρεπε νὰ γένη μία γενικὴ προσευχὴ ἀπὸ τὸν Κλήρο γιὰ νὰ πιτύχῃ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ ματακάμῃ τὸ θαῦμα τοῦ Ἀρείου— Ἄλλος (καὶ ὀρθότητα) πῶς δὲν ἦτανε ἀξιοπρεπὲς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νὰν τοῦ δότῃ ἀπάντησι ἴσια ὁποῦ ἀσηκόνεται ὁ πούλιδ προεστῶς καὶ νέος Τορκουεμάδας τῆς Συνόδου, καὶ λέει πῶς, ἐπειδὴ κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐμποροῦσανε νὰ κάψουνε τὸν συγγραφέα, ὁποῦ τοῦ ἔπρεπε νὰ καὶ ὀλοζόντανος ὡς αἰρεσιάρχης, ἀποφασίζε νὰ ψηφισθῇ ἕνα *Auto de fe* εἰς τὸ ὁποῖο νὰ κάψουνε τὸ σύγγραμμα καὶ νὰ ἀφορέσουνε τὸ συγγραφέα— Ὁ ἱερὸς σύλλογος ἐπαρεδόχθησε κατὰ πλειονοψηφίαν τὴ γνώμη τοῦ Τορκουεμάδα, ἔκαψε ὅσα ἀντίτυπα ἐμπόρεσε, ἀφόρεσε τὸ σύγγραμμα καὶ τὸ συγγραφέα καὶ ὅσους ἤθελε τόχουνε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς μπακάλιδες, ὁποῦχουναι τὸ προνόμιον νὰν τὸ μεταχειρίζονται εἰς κἀθετους χρεῖα. Ὁ μαῦρος Συγγραφεὺς ἔχασε τὰ ἐξοδὰ του καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ φύγῃ σφάμελα ἀπὸ τὸν τόπον του, κλαίοντας τοὺς συμπατριώτας του ποῦ δὲν ἦτονε ἄξιοι νὰν τὸν ἔχουνε μεταξὺ τους, καὶ μουρμουρίζοντας το κα ν ε ἰ ς δ ἔ ν ε ἴ ν ε π ρ ο φ ῆ τ η ς σ τ ὸ ν τ ὄ π ο ν τ ο υ, τ ὴ ρ α τ ὴ ν ε β λ ἔ π ε ρ ε ε ἔ υ τ υ χ ῆ μ ἔ σ α σ τ ῆ φ α μ ε λ ῖ ᾱ τ ο ὗ ὁ π ο ὗ δ ι ᾶ σ κ ε ἰ μ ἔ τ ῆ ν π ο υ λ ῖ δ α ὑ σ τ ῆ ρ ᾱ ἠ θ ι κ ῆ, α υ σ χ ε τ ι σ μ ἔ ν ο ν ε μ ἔ τ ᾶ π ρ ὠ τ ᾶ καὶ μ ἔ τ ᾶ ὕ σ τ ε ρ α ὑ π ο κ ε ἰ μ ἔ ν α τ ο ὗ Κ λ ῆ ρ ο υ, Ἐ γ δ ὴ τ ῆ μ ἱ ᾶ ς ἔ φ η μ ε ρ ῖ δ ο ς Ο ἰ κ ο γ ε ν ε ἰ α κ ῆ ς, ὁ π ὄ χ ε ἰ σ κ ο π ὸ ν ᾶ μ ο ρ φ ὸ ν ῆ τ ᾶ ν ῆ π ι α, ὦ τ ῖ ἔ υ τ υ χ ῆ μ ἔ ν ῆ μ ε τ α μ ὄ ρ φ ο ς ἰ! Ο *quantum mutatus ab illo!* μ ἔ μ ἱ ᾶ τ ῆ τ ὴ α διαγωγὴ μ πο ρ ε ἰ π ο τ ἔ ν ᾶν τ ὴ ν ε π ᾶ ρ ῆ ὁ Δ ι ᾶ λ ο λ ο ς;

Ἄγκλὰ καὶ ἐπέρασεν ἡ πρώτη τοῦ χρόνου ἐλπίζομεν ὅτε ἡ εὐχὴ μας δὲν θέλει δυσαρεστήσουν τὸ κοινόν. Ἡ εὐχὴς ποτὲ δὲν εἶναι κακὴς καὶ πάντα ἔχουνε τὸν τόπο τους.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ Ἡ ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΜΑΣ.

Κατὰ τὴν 1, νῆν Ἰανουαρίου 1 8 6 0.

Ἦρτανε καὶ τὰ ἐξήντα! καὶ μὲ γέλια καὶ παιγιδιὰ ἀδελφοὶ ἄς τὰ δεχθοῦμε.
 Κι' ἐπειδὴ ὅλοι εὐκινῶνται, γιὰ νὰ κάμουμε τὰ ἰδία, καὶ ἡμεῖς ἄς εὐκηθοῦμε
 Καὶ ἄς ψάλλουμε ἀπῶνα, καθενὸς, καλὸ τροπάρι,
 σὰν ὁ τόπος μας τὸ ζ ᾶ ρ ε ἰ.
 Καὶ λοιπὸν στὸν Ἀρμοστή μας εὐχομάστε νᾶν καλὰ, καὶ ὅσους ἐρίσκει ἀνοήτους, σὰν μπορεῖ, νὰ τοὺς γελαῖ, Στὴν Κυράτσα Γερουσία ἐλαφρότερα νὰ βήχῃ καὶ τοῦ παλατιοῦ τὰ πιάτα ὀλιγώτερο νὰ λείχῃ. Εὐχομάστε στὴ Βουλὴ μας νὰ χωνέψῃ τὸ φαίτης καὶ ἀκριβώτερα τοῦ χρόνου νὰ πουλήσῃ τὴν τιμὴ της. Εὐχομάστε στὸν Πρωτέα Παδοβᾶν μας νὰ μᾶς ζήσῃ καὶ τοῦ χρόνου νὰ μᾶς στείλῃ τὴ μουτσοῦνα ποῦ θὰ φῆσῃ. Εἰς τὸ φίλον τοῦ Λομβάρδο νὰ μᾶς λέγει χίλια δύο καὶ νὰ τρέχῃ κἀθε πρώτη τοῦ μηνὸς εἰς τὸ ταμεῖον. Εἰς τὴν «Νέαν Ἐποχὴν μας» εὐχομάστε καὶ ἔς ἐκείνη νὰ μὴ δῆ ποτὲ κακὸ,
 Καὶ τῶν ἰατρῶν τὸ σμῆνος στοὺς ἀρρώστους νὰ τὴν δίνῃ σὰν καλὸ ξερατικόν.
 Εἰς τοὺς μεταβρῦμιστάς μας, σὰν πολιτικούς μεγάλους, εὐχομάστε, γιὰ καλὸ τους, νὰ χωνέψουνε τοὺς γάλλους, καὶ νὰ μείνουνε γιὰ πάντα εἰς τοῦ Γλάδστονα τὴ μνήμη, ἢ εὐρίσκεται στὴν π λ ὶ ρ η, ἢ εὐρίσκεται στὴν π ρ ὺ μ η. Εἰς ἐκείνους π' ἀναβαίνουν—καταβαίνουν γιὰ μὴ θῆαι σ τοῦ μεγάλωνε τ ἔ ς σ κ ᾶ λ ε ς.
 Εὐχομάστε, πῶς κανένας ἀποδαύτους νὰ μὴν πῆσῃ καὶ νὰ γλύψουνε κουνάλες.
 Καὶ εἰς ὅσους προσωπίδα ἐθνισμοῦ: φιλοπατρίας φέρουν τὴν ἐξοχίαν εὐχομάστε πιτυχιὰ τῆς ἀγυρτείας. (α)
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ Παιδείας ἐν Πρωτεύουσῃ τῆς ἀστυνόμεν, ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΩΤΗΡΙΟΥ
 (α) Ἐνοοῦμεν ἐκείνους ὁποῦ βασταίνουνε τὴ σημαία τοῦ ῥιζοσπάξ

ἢ βουλή μας νὰ ξεντώσῃ τὸν περὶ προστίμων νόμον.

Καὶ εἰς ἓνα Ἐπαρχεῖον,
λῆστευσιν μοναστηρίων.

Στὸ λαὸ μας εὐχομάστε ὀλιγώτατον φαῖ
καὶ καθάλλα τοὺς ἀγύρτας, εἰς τὴ ράχη του, νὰ φέρνῃ,
Καὶ εἰς ὄλη του—γὰ τὸ ἄλλους—νὰ δουλεύῃ τὴ ζωὴ
κίβσο γὰ τὴν πληρωμὴ του—ἀν τοῦ δίνουσι—νὰ πέρνῃ.

Στὸ Δεσπότη: στοὺς παπαδες
θάνατο καὶ μπωναμάδες.

Στοὺς ἐμπόρους σκάρσα μέτρα*
στοὺς δασκάλους μαθητάδες καμωμένους ἀπὸ πέτρα.
Στοὺς συζύγους (τοὺς καϊμένους!!!) θάλασσαν ὑπομονῆς*
στάς συζύγους ὅσο θέλουσι,—μ' ὅποιους θέλουσι,—νὰ γελοῦνε.
Εἰς τοὺς ἰατροὺς, νὰ ἔχουσι πάντα πλούσιους ἀσθενεῖς
καὶ εἰς τοὺς φαρμακοπῶλας, νὰ μὴ φθάνουσι νὰ πουλοῦνε.

Στοὺς καλοὺς μας δικηγόρους,
ὡς πελάτας φιλοδίκους νὰ πιτύχουσι ἐμπόρους.
Εἰς τοὺς νέους, πῶλη μέρα περιτρέχουσι στὰ καντοῦνια,
ἔρωτες μὲ τὰ κουδούνια.

Εἰς τὲς νέες, ἓνα θαῦμα! τῆς πατρίδος μας τὰμπέλλα,
νὰ ξημερωθοῦν ἐξαίφνης, τοῦ μαλακοφίανος τέλλα.

Καὶ τοῦ Αἴνου μας τὸ χιόνι,
νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄσπρο καθαρὸ σὲ μιὰ ματιά.

Τῶν δὲ δρόμων μας ἡ σκόνη,
νὰ γενῆ, ὡς ἐκ μαγείας, ποῦδρα σὲ χρυσὰ κουτιά.
Καὶ ἐπὶ τέλους τὰ σοκ ὅλα νὰ γενοῦνε μαρουτσέλλα, (β)
νὰ τὰ βάνουσι στὰ τσουρούφλια, ὅπου νᾶναι μία τρέλλα.
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

ετισμοῦ θηλυκωμένη. Καὶ τοῦτο γὰρ νὰ μὴ φαίνεται ὅπως ἐβόσανε ἀπο-
δαύτηνε τὴν λέξιν ΚΑΘΗΚΟΝ καὶ ἀντικαταστήσανε τὴν λέξιν ΣΥΜ-
ΦΕΡΟΝ.

(β) Μαρουτσέλλα ἢ τὰ ἄλλως λεγόμενα μπόμπολα,
εἶναι κάτι παντὶ παραγομισμένα σὰν λουκάνικα, ὅπου τώρα λίγον καιρὸ
ἀρχινῆσανε, ἢ Κυρίες μας καὶ θηλυκώγουσι μέσα στὰ μαλλιά τους, γὰρ
νὰ στέκουσι φουντωμένα.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΛΑΓΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ »

ΑΠΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ
ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 9ος

Τιμηταί εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 30 Ἰανουαρίου 1860.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΗΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθ. 7 καὶ 8.)

Τώρα ὅπου καλὰ ἢ κακὰ ἐγνωρίσαμε τὸ καμαρὸ τοῦ σιῶρ Μένεγο, ἀς προχωρήσωμε εἰς τὴ διήγησί μας.

Ἡ σιῶρα Μενεγιῖνα ἤρτε, μόλις μᾶς ἄκουσε, νὰ μᾶς μπάσῃ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, μὲ οὐλοὺς ἐκιοὺς τζοῦ κλοῦς τρόπους π' ὄχουσι ἢ ἀρκόντησαι κάθε πρῶτη τοῦ χρόνου, καὶ ἀρκινήσαμε τὴν κουβέντα.

— Τί μοῦ κακοφαίνεται ὅπου δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Νιόνιος! (τὸν σιῶρ Μένεγο τὸν ἐλέγανε Διούση καὶ ἡ γυναϊκά του τὸν ἔλεγε χαιδευτὰ Νιόνιο).

— Δὲ βλάβει ἀρκόντησσα, εἶσαι ἡ ἀφεντιὰ σου ὅπου τὸν ἀντι-
κατασταίνεις ἐξαίρετα.

— Οὐμμ! κάνει ἡ σιῶρα Μενεγιῖνα, πρὸς ἀπάντησιν τοῦ κομ-
πιμέντου μου ὅπου δὲ θε νὰ κατάλαβε, καὶ γὰρ ν' ἀλλάξῃ τὴν
κουβέντα, ῥωτάει χαμογελῶντες καὶ σουφρόνοντες τὸ στόμα, τὸ
Φῆλα μου—τὴν γὰρ εἶπεν ἡ Κυρία σας;

Ἀπὸ Κιόλα ἐπὶ τὴν ἀποκρίσιν, ἀποκρίνεται ὁ Νικολῆ; τοῦ
δὲν ἐμπόρε νὰ φαστῆξῃ τὰ γέλοια, γιὰτὶ εἶχε παρατηρήσει πῶς

ἡ σιόρα Μενεγίνα εἶχε θαμμένα τὰ φριδία τῆν σὲ τρόπο ὅπου ἐφαινότανε σὰ μασκαράδα.

— Ὁ Νίνιος προβατεῖ ἀπὸ τὰ χερᾶματα γιὰ νὰ προφτάσῃ τῆν ἐπίσκεψίν σου, καὶ μ' ἄφησε μοναχὴ νὰ δέχωμαι ! καὶ σὰς βεβαιώνω πῶς ἐβαρέθηκα κίβλες !

Σ' ἄλλο στόμα ἐτοῦτο δὲν ἦθελ' εἶναι ἕνα κομπλιμέντο γιὰ μὰς, ἀλλὰ στὸ στόμα τῆν σιόρας Μενεγίνας δὲν ἦτανε τίποτ' ἄλλο, εἶχε λίγο νὰν τὸν πῆ καὶ τὸν εἶπε.

— Ἡ ἀρκοντοπούλαις σὰς τί κάνουνε;

— Καλὰ εἶναι τὰ δύστυχα ἢ Φροσύνη διαβάζει τὸ μυθιστόρημά τῆν καὶ ἡ Θέκλα τὴν Παλαιὰ Διαθήκην.

— Εἶναι περίεργο ν' ἄχουνε γούστα τόσο διαφορετικὰ!

— Εἶναι βλέπετε ἡ διαφορετικὴ ἀνατροφή ὅπου ἐλάβανε, ἡ Θέκλα ἀνατράφηκε ἀπὸ τὸν μπάρμπα τῆν τὸν παπᾶ ὅπου τὴν ἔκαμε σχεδὸν Θεολόγο, καὶ ἡ Φροσύνη δὲν ἠθέλησε νὰ δοθῆ ποτὲ νὰ σπουδάξῃ τίποτε τῆν προκοπῆς παρὰ οὐλᾶ τὴν ἡμέρα στὰ μυθιστορήματα.

Μὲς τὴν ὥρα ἔμπαινε ἡ Φρόσω, ἦτανε ὡς δεκάξην γρονῶνε ἄσπρη, ροδοκόκκινη, ξανθὴ καὶ μὲ ἕνα ζευγάρι μάτια ποῦ δὲν ἔχαμπήλωνε παρὰ ὄντες ἦθελε τῆν πῆσῃ τίποτ' ἄλλο, μὰς ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι μὲ μεγάλη χάρη, μὰς ἐρώτησε γιὰ τὰ σπῆτια μὰς καὶ ἐπῆγε καὶ ἔκατ' ἐκοντὰ στὴ μάνα τῆν σὰ νάθελε πάει νὰ κάτ' ἐκοντὰ σὲ μία τῆν φιλονάδα.

— Καὶ τί καλὰ ἐδιαβάζετε Κυρ. Φρόσω;

— Τὰ ἀπόκριφα τῶν Παρησιῶν, καὶ μ' ἀρέσουνε πολὺ.

— Τὰ διαβάζετε γαλλικὰ φυσικὰ;

— Οἴτις, κατὰ δυστυχίαν δὲν ἤξερω γαλλικὰ, γιὰτὶ ὁ σιορπάρες μου ἐτ' ἐζιγουνεύτηκε νὰ μοῦ πάρῃ δάσκαλο, καὶ μοῦ λέει πῶς μιανῆς κοπελὸς φθάνει ἡ γλῶσσά τῆν.

— Ὁ σιορπάρες σου μπορῆ νὰ ἔχῃ τὰ δίκην του, ἐκεῖνο ὁμῶς ὅπου εἶναι βέβαιον εἶναι πῶς ἦθελε διασκεδάσετε πολὺ περισσότερο ἂν τὰ διαβάζετε ὅπως ἐγραφήκανε.

— Μοῦ τὸ λέει καὶ ἡ Νένη Τζαρουχᾶ, ποῦ κείνη ξέρει τὰ γαλλικὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴν γλῶσσά τῆν.

— Ὡ βέβαιον πρέπει νὰν τὰ ξέρῃ καλλίτερα, πετιέται ἡ μάνα, γιὰτὶ ἡ μαυρὴ ἑλληνικὰ δὲν ἤξερει οὔτε νὰ διαβάσῃ!

— Μῆτερ δὲν κράζεις τὸν Πίπτην ποῦ θέλει νὰ μὲ φανακίσῃ!

ἦτανε ἡ φωνὴ τῆν σιόρα Θέκλας, ποῦ στοχοζόμενη πῶς δὲν εἶναι κανεὶς, ἐρχότανε νὰ μολοῖσῃ τὸν Πίπτην, ὁ Πίπτης ἦτανε τὸ παιδί τὸ μονάκριβον τοῦ σιόρ Μένεγου. Ὁ σιόρ Πίπτης κατακόκκινος, ὅλος βρώμιος ἀπὸ καφῆς, κομφέτο καὶ παμπουλέδες, βασιτώντες εἰς τ' ὄνα του χέρι ἕναν τζαριλάτο ποῦ τ' ὄλλειπε τὸνα ποδάρι, καὶ στ' ἄλλο ἕνα κομμάτι μαντολάτο καὶ μὲ τὴν μποδιά του γιομάτη ἀπὸ παστάλλα ἐπαρῆσιαζότανε γιὰ ν' ἀπολογηθῆ.

— Δούλη σὰς Κύριοι! κάνει ἡ Κυρ. Θέκλα μόλις μὰς εἶδε, καὶ χωρὶς νὰ ταραχθῆ ξακολουθεῖ τὰ παράπονά της.

— Θεέ μου, δὲν ἤξερω ὅποια ἀνατροπὴν δίδεται αὐτοῦ τοῦ παιδαρίου, εἶμαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ὅπου ἀναγινώσκω ἕνα πολλὸν δευτῆρον τῆς Γενέσεως, καὶ τίς θὰ τὸ πιστεῦσαι αὐτὸς ὁ τρελὸς ἐρχεται κάθε στιγμὴν καὶ μὲ ζαλίζει!

— Οὐ ἢ ψευτρίνα! φωνάζει ὁ Πίπτης, ἦτανε μάνα, μὰ τὸ Θεὸ στὸ παρεθύρι καὶ ἐπέταε τ' ἀδελφοῦ τοῦ Παγῆ, ἐκιοῦ μὲ τῆν μπαρμπέταις ἕνα κοντζά μου κομμάτι κομφέτο θηλικωμένο σ' ἕνα γράμμα, καὶ γιὰτὶ τὴν εἶδα καὶ τζ' εἶπα πῶς θὰ στ' ὀρίσω ἦστε τώρα νὰ μὲ μολοῖσῃ. χι! χι! χι! χι!

Ἡ κατηγορία ἦτανε πέρα πολλὸν ξάστερη γιὰ ν' ἀντικρουσθῆ, ἔλεγα λοιπὸν πῶς ἡ σιόρα Θέκλα, μὲ οὐλο τῆν τὸ Sang froid καὶ τὰ ἑλληνικὰ τῆν ἦθελε τὰ χάσει! μὰ τὴν ἐσφαλα...

— Ἀδιάνθρωπον, ζωάριον ὀλίγον θέλω νὰ ἔλθω νὰ σοῦ σπάσω ἐκεῖνο τὸ λερωμένον προσωπάριον, δὲν πταίεις ὁμῶς ἐσὺ, πταίου οἱ γεννήτορές σου διότι φέρονται πρὸς ἐσὲ μὲ μεγάλην ἀδυναμίαν! ἄλλ' ἄς τρέμουμν μὴ τὴν πάθουν ὡς τὸν Ἀρχιερέα Ἡλ!

— Δούλη σὰς Κύριοι! καὶ μὲ τοῦτο φεύγει.

— Ναϊσκε! ναϊσκε! ἐμουρμουρίζε ὁ Πίπτης γιὰτὶ δὲν τὴν μολογᾶ ποτὲ σ' ὅτι κάνει, καὶ ἐπροχθὲς τὸ βράδυ ὅπου ἐκουβέντιαζε ἀπὸ τὸ παρεθύρι μὲ τὸ μπάρμπα τοῦ Στεφανῆ ἐκεῖνὸ τὸ μεγάλο...

— Σκασμὸς! φωνάζει ἡ σιόρα Μενεγίνα, μὴ μπένης ποτὲ τῆν κουβέντες τοῦ μεγαλυτέρων.

Ἡ Φρόσω ἦτανε ξερὴ ἀπὸ τὰ γέλινα.—Τέλος πάντων ἡ ἡσυχία ἐπέστρεψε, ὁ Πίπτης ἐπῆγε καὶ ἔκατ' ἐκοντὰ σὲ μιαν ἄκρη τοῦ καμαροῦ μὲ τὰ παιγνιδιά του, καὶ ἐμεῖς ἐπήραμε τὰ καπέλα μὰς

ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
ἀπὸ τὰ γέλινα μὲ τὸν σιόρ Μένεγο π' ὀρροβᾶτε πρωτοῦ χαραξῆ
ΜΟΥΝΑ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ Τῆν ἐπίσκεψίν σου, μὲ τὸ καμρό του, μὲ τὰ

φρούδια τζή γυναικός του καιμέτην θυγατέρα του όπ' όκανε την ά-
γάπη με την Αγίαν Γραφή στο χέρι και πού έχάριζε μαντολάτα
μες τα γράμματα του αγαπητικόνε τζη.

Έπήαμε στο σπῆτι του φίλου μου όπου εύρήκαμε έτοιμο ένα
καλό γύμνα, τ' άπόγομα έβγήκαμε και έπροβατήσαμε, τó βράδυ
έπαιξαμε και τή νύκτα έκοιμηθήκαμε. Έτζι έπεράσαμε τήν πρώτη
μας μέρα του χρόνου.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΛΙΝΩΔΙΑ.

Άφου τó Θεάτρον κατέστη τó μόνον άντικείμενον τó άρχον και
έπικρατούν εις τās συναναστροφάς μας, τó συνεντευκτήριον τής
κομφής μας γερωντονεολαίας, τó Άλφα και τó Ίμεγα
τών καθημερινών μας ένασχολήσεων, τó κέντρον και ή περιφέρεια
του κοινωνικου μας κυκλικου, ουδέ στιγμήν και ήμεις δυστάζο-
μεν νά διακυνδινεύσωμεν τήν δημοσιογραφικήν μας έλαχίστην ά-
ξιοπρέπειαν, χοριγούντες εις αυτό τó μοναρχικόν σκήπτρον των
μικροσκοπικών μας σελίδων. Έσπέραι εις όφελος του δεινος ή
τής δεινος, καθ' έσπέραν διαδέχονται, έσπέρας εις όφελος τής
δεινος ή του δεινος, και πόσαι επίζημιοι ήμέραι ανατέλλουσι τει-
ουτοτρόπως διά τó φιλόμουσόν μας και γενναίον κοινόν! Είς τόν
γενικόν τουτον κατακλυσμόν των θεατρικών προσκλητηρίων,
σών και ασφαλές μόνον έπιπλέει, ως άλλη κιβώτος, τó ταμειον
των εργολάβων, ό Πρεσβύτερος δ' αυτών ως άλλος Νώε, ρίπτει
μετά του Σήμ, Χαμ, και Ιάφεθ, εκ του ύψους τής ασφαλείας του,
βλέμμα οίκτου επί των πνιγομένων και βλέμμα φιλαρσεκείας
εις τó τετράκλειδον κιβώτιον δυνάμει του όποίου δύναται νά
έπιζήση εις τήν γενικήν ταύτην μας καταστροφήν!. Τά προσκλη-
τήρια ταύτα συνοδεύονται ως εικός πάντοτε εκ των εμφάντικων
συστάσεων των σχετικων πατρόνων και έφθρων των ώραιων
τεχ(ήτρι)ών, προς δε θεατρικαι αντιπολιτεύσεις — κόμματα —
έφοδοι — πολιορκίαι, στρατηγήματα — σιμθήκαι — προπαρασκευαι
γελοίως πομπώδεις, προς έμψύχωσιν θεατρικών τινων άδυναμιών
— θεατροραθ.οργίαι και θεα-ροαντιζήλια μεταξύ των
μελών του Θιάσου — έγκαταλείψεις πατρόνων — άποσχιρίσεις
προστατευομένων και επί πάντων όλων έπέμβασεις του εύλογημένου

έκείνου έπαρχιωτικου πνεύματος !!!... Τίς θά τó πιστεύση;
ύπάρχουσι και Κυρίαι αίτινες εις τήν γενικήν ταύτην θεατρομα-
νίαν, εις τόν πάνδημον τουτον όργασμόν δέν μένουσι άπλοι θεαται,
δὲ πολλού γε και δε! μάλιστα ίνα μη φανώσι των άνδρών
κατώτεραι, έξελεξαν και αυται τους προτέγές των, ήτοι καλλιαισ-
θητικας συμπαθείας, έπομένως, ή μὲν έμψυχώνει δι' ένθαρρυν-
τικων νευμάτων τόν Βαρύτονον, ή δε χειροκρατεί τόν Βαθύφθογγ-
γον, και άλλη τέλος εξακοντίζει περιπαθέστατα και φλογερότατα
βλέμματα προς τόν Οξύφθογγον, ΔΑΚΝΟΥΣΑ ΚΑΙ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ
ΔΑΚΤΥΛΑ !!!... Ούτως των πραγμάτων έχόντων, άσμενοι προμαν-
τεύομεν εις όλους και εις ένα έκαστον του εύτυχους τουτου Θιάσου
εύτυχεις έσπέρας, άφου και τó ώραιον μας φύλον τοσουτον ύπερ
αυτών ένδιαφέρεται.

Έν τούτοις ή εργολαβία μας κλαίει και οδύρεται ότι των
εξόδων υπερβάντων τα έσοδα, τó εξαγόμενον τής έπιχειρήσεως
της θ' άποβή προς αυτην ζημιωδέστατον, διό και ήναγκάσθη
έναντιον των ύπαγορεύσεων τής τετραπλής της συνειδήσεως
νά άπολογίση εις τήν Κυρίαν Βουρατήνην (τήν άλλην πρώτην
γυναίκα) όλα τα έξοδα της έσπεριδος της, αντί του ήμισσεως, καθά
φέρει τó συμβόλαιόν της, ή διαφορά αυτη συνίστατο εις πέντε
δίστηλα, ποσόν ναί μὲν ουτιδανόν αλλά τó όποιον δύναται νά
συντελέση εις τήν εξίσωσιν των λογαριασμών τής εργολαβίας, ή
τουλάχιστον νά έλαττώση τó deficit του ταμείου της! Συνα-
σθανόμενοι και ήμεις τήν δυσάρεσόν της θέσιν, τήν επιβάλλουσαν εις
αυτην και μέτρα και μέσα όλως άπάδοντα εις τά γενναίατης φρονή-
ματα, τολμώμεν νά τή συμβουλευσωμεν νά προσδιορίση έσπέραν
και αυτη προς όφελός της, εκδίδουσα τó έπόμενον προσκλητήριον:

ΘΕΑΤΡΟΝ Ο ΚΕΦΑΛΟΣ.

ΑΛΛΟΚΟΤΟΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΤΗΣ

ΚΑΘΑΡΑΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Προς άποζημίωσιν των εργολάβων του Θεατρικου έτους 59-60.

Πρόγραμμα του Θεάματος

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΕΟΥΡΙΟΥ

Μέρος Α'.
Τετραψόδια « Είμασθε ή δέν είμασθε » εκ του άνεκδóτου

Μελωδράματος, «Οί Έργολάβοι» εκτελεσθησομένη εν πλήρει δραχίστρα υπό τών άποζημιωθησομένων.

Μέρος Β΄.

Διωδία με σχολιότητος επί του θέματος « Τράει, τράει, τράει τήν πήρανε και πάει, » εκτελεσθησομένη διά Κλαρίνου και Σάλπιγγος υπό του Κ. Γ. Μολφέτη του και βιολαντζή λεγομένου, και του Κυρ. Α. Προκόπη, οτινις φιλοφρόνως προσφέρονται.

Μέρος Γ΄.

Διωδία « Άς λογαριαστούμε » εκ του μνησθέντος Μελωδράματος, εκτελεσθησομένη εκ τών δύο μάλλον διαφωνούντων Έργολάβων.

Μέρος Δ΄.

Κωμωδία γελοιωδεστάτη εις τέσσαρας πράξεις « Τήν Έπαθαν οι Νικολάκιδες » υπό τών Φιλοδραματικών Νέων, οτινις συνήθως προσφέρονται.

Μέρος Ε΄.

Πλαστικά Εικῶνες : Τά Βασανιστήρια του Προκρούστου, — Ο Πύργος της Πείνης, — Η Πυργοποιία, υπό τών Έργολάβων, της Μελωδραματικής Έταιρίας, και της Ισοβίου Εϋγενους Έπιτροπής.

—ο—

Ίδου, φιλόμουσοι και γενναίοι Συμπολίται, τί προσφέρομεν εις Έγμᾶς πεποιθότες οτι η τρυφερά Σας καρδιά, η περιοδικῶς συγκινουμένη εις τας προσκλήσεις ζένων, δέν θέλει φανῆ ἤττον πρόθυμος, οὐχι νά ευεργετίση ἀλλά νά αποζημιώση τέσσαρας Συμπολίτας, οτινις επιδιώκοντες μόνον και μόνον τὸ Συμφέρον, τήν διανοητικὴν ἀνάπλασιν, και τήν μόρφωσιν της καλλιαισθησίας Σας, ποσῶς δέν ἐδύσταξαν νά φορτωθῶσι τὸ ἀτλάντειον βάρος της Θεατρικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως.

Τὸ Θέατρον εν πλήρει σκοταψία.

Άρχεται εις τὰς ὥρας 7 1[2

Ο ΒΑΡΥΤΟΝΟΣ Κ. ΣΟΥΤΕΡ.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας της παρελθούσης Πέμπτης 28 Ἰανουαρίου ἔτ. ἑλλ. ἐλάμβανε χώραν ἡ πρὸς ὄφελος του Α. Βαρυτόνου πα-

ράστασις, τοῦ θεάτρον φωταγαγομένου και ἐξωθεν και ἐσωθεν Ἡ δημοτικότης και ἡ ἱκανότης τοῦ Καλλιτέχνου τούτου τῷ παπαρήγαγεν φίλους, προστάτας και θειαστάς εις ὄλας της Κοινωνίας μας τὰς τάξεις πρὸ πάντων δὲ μεταξὺ τοῦ Αλοῦ ἀναριθμητόν ὄθεν συνέρευσε τὸ πλῆθος κατὰ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο, ἡ Πλατεία ἐκινδύνευε νά καταχωσθῆ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν συμπιεζομένων ἀνθρωπείων στιβάδων—ἅπαντα τὰ θεωρεῖα Κυριοστόλιστα και τὸ ὑπερῶν παρίστα, καθ' ὄλην του τήν ἔκτασιν, πυριμίδας εὐθύμως νεουσῶν κεφαλῶν. Ἡ παράστασις δ' ὄλη ἤτο συνεχῆς και θοριβώδης θρίαμβος διὰ τὸν ευεργετούμενον, ὅστις μικροῦ ἐδέησε νά ταφῆ ζῶν ὑπὸ τὰς βολὰς τῶν ἀνθέων, τῶν στεφάνων, τῶν περιστερῶν και τῶν χρυσογραμμάτων στιχαρίων ὅτε δὲ εις τήν γ'. Πράξιν τοῦ Σουλίου ἐπορουσιάζετο με τήν Σημαίαν μας, τότε δὲ τότε ὁ ἐνθουσιασμός ἔφθανε εις τὸ μὴ περαιτέρω, τριχρωμος δὲ Σημαία τῷ ἐρρίπτετο ἐπὶ της σκηνῆς, τήν ὁποίαν δραζάμενος ἦγωνε μετὰ της Ἑλληνικῆς, ἤτο ἐκεῖνη ἑκφρασις εὐχῆς ψυχῆς ἐλευθερίας!. Σύσσωμον τὸ θέατρον και ἀπὸ ἐν και μόνον αἶσθημα ἐμπνεόμενον ἀπεκρίνετο διὰ ἐπευφημιῶν και ζητοκραυγῶν εις τήν ὑψηλὴν ἰδέαν τοῦ υἱοῦ της Αύσωνίας, ἠθελεν εἰπεῖ τις ὅτι Θεόμυστος Προφήτης, ἀναγινώσκων τήν βίβλον τῶν ἐσομένων, ἦγωνε τὰ σύμβολα τῶν δύο ἀδελφῶν ἐθνῶν— Ἄριστος ὁ οἰωνός, ὦ Σοῦτερ! και τὸν δεχόμεθα, ἀν οἱ συμπαθεῖς της κοινῆς δυστυχίας δεσμοὶ μᾶς προσπελάζωσιν ἄς μᾶς ἐνώση και κοινὴ ἀποκατάστασις!

Διεκρίνετο τὰ μέγιστα κατὸ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο και ἡ πρωταγωνιστρία Κ. Τούρκη, ἥτις μετὰ πλειστήτητος ἐπιτυχίας διετραγῶδει τήν Χαΐδω.

Τὸ ποσὸν τοῦ ευεργετήματος, ἀνάλογον μάλλον εις τὰς οικονομίας μας δυσχερείας ἢ εις τήν καλήν μας πρόθεσιν, ἔφθασεν μολαταῦτα εις δίστυλα 260 ἐπὶ τοῦ δίσκου, πληροφοροῦμεθα ὅμως ὅτι πολλοὶ Κύριοι μελετῶσι νά κάμωσι ἰδιαιτέρας ἀποστολάς.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΔΙΑΛΟΓΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΠΗ ΠΡΟΗΓΗΣ Ένας φίλος μου—διατί, μόλις ἐδημοσιεύθηκα τὰ ἑλλ. ἐλάμβανε εἰς τὸν προηγούμενον ἀριθμὸν

τῆς α' Αποθήκης, » μερικὰ ἀρχοντόπωλα ἐταραχθήκανε τόσο, ὥστε ὁποῦ ἀπὸ τὸν πολὺ τους θυμὸ ἐκαταντήσανε μανιακοὶ καὶ σοῦ ἐδίνανε μέσα ἕνα σπετσαρὶὸ τόσες βρισιές, ὁποῦ οὔτε νῆτανε χαμάλιδες; . . .

— Αἴ! φίλε μου, — τοῦ ἀποκρίθηκα — μίαν φορὰ ἕνα παιδάκι ἐγύριζε σὶδὸ φόρο καὶ ἐφώναζε: « μὰ τὴ πετροῦλα θεὸ νὰ ρίξω, πομπωμένον θὰ κτυπήσω » καὶ μέσα ἀπὸ περισσότερους ἀπὸ χίλιους ἀνθρώπους ὁποῦ ἦτανε ἕνας ἐπετάχτικε καὶ τοῦ εἶπε: αἰδὲς καλὰ μὴ μὲ πάρης ἐμὲ γιὰτὶ σοῦ σπᾶω τὰ μούτρα. » Ἔτσι τὸπάθανε καὶ τὰ ἀρχοντόπωλα ἐκείνα· εἶπα γιὰ ἐκείνους τοὺς ἀγύρτας, ὁποῦ βασταίνουνε τὴ σημαία τοῦ ριζοσπαστισμοῦ θηλυκωμένη κτλ. καὶ ἐκείνοι τόπειραν ἐπάνου τους, καὶ διὰ τοῦτο ἐθυμώσανε.

— Ἄλλ' ἀφ' οὗ καὶ ἐοῦ δὲν τοὺς ἐμελετοῦσες κατ' ὄνομα; ποῖδς σοῦ τόπε πῶς ἔγραψες γιὰ δαύτους;

Ἰ Ποῖδς σοῦ τόπε; Ὡμορφη ἐρώτησι! Ὁ κόσμος, πῶρριξε μὲ μίας τὰ μάτια του ἀπάνου τους, καὶ ἡ συνείδησί τους, ὁποῦ ἀμέσως τοὺς ἐκέντησε.

— Ὅσο γιὰ τὸ πρῶτο τὸ πιστεύω, ἀλλὰ τὸ δεῦτερο συχώρεσέ με νὰ μὴν τὸ παραδεχθῶ.

— Καὶ διατί;

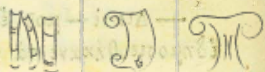
— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον: ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙ.

Εἰς τὴ παρατήρησι ἐτούτη τοῦ φίλου μου μὴν ἤξευρώντας τί νὰ ἀποκριθῶ, ἐσιώπησα. Ἐσυλλογίσθηκα μόνον πῶς, σὰν ὁποῦ ἔχει περισσότερη ἡλικία, ἔχει καὶ περισσότερη πείρα καὶ γνωρίζει τοὺς ἀνθρώπους καλλίτερα ἀπ' οἷ τοὺς γνωρίζω ἐγώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

Ἰ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ».

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΔΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΪΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 10ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λεπτά 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸ προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 14 Φεβρουαρίου 1860.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΙΚΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ
ΚΑΤΑΚΛΕΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΚΕΦΑΛΟΥ.

Mais à quoi bon prendre des masques?

Déjà nos figures fantasques

Semblent faites pour les jours gras

Ne nous déguisons pas!

(Almanach Chantant 1860)

Αἱ θύραι τοῦ Βουκεφάλου μας, τοῦ νέου τούτου Νεοῦ τοῦ ἴανου, αὖριον κλείονται καὶ ἄσμενοι εἰσαγγέλλομεν εἰρήνην εἰς ἔλην τὴν κομφοεργολαβοβουκεφαλικὴν σφαίραν!.. Οἱ Βουκεφαλίζοντες ἔχουσι ἐξάμηνον ἀνικωχὴν ὅπλων τῆς ὁποίας θέλοντες δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν τὰ μέγιστα. — Τί δὲ νὰ εἴπωμεν πρὸς τὴν εὐαίσθητον ἐκείνην μερίδα τῆς Κοινοῦ Νεολαίας μας εἰς ἣν ὁ Βουκεφαλός προσείνεγενεν εὐρὸ τὸ στάδιον πρὸς ἐξωτερικευσιν τῶν Παλμῶν τῆς Καρδίας της; Τῇ εὐχόμεθα ἐξάμηνον ὑπομονὴν καὶ ἰσόχρονον ἐπιμονὴν patientia omnia vincit!. Ἄλλως τε ἤγγικεν ἡ Τεσσαρακοστὴ, ἡ νηστεία τοῦ ΚΟΡΑΤΙΟΥ Ἡλίου καὶ νηστεία καρδίας καὶ ἐνὸς τρέφουμεν ἐπιμονὴν καὶ ἐπιμονὴν ἐν Βουκεφαλῷ, ἴαχανά, καὶ τὰ τοιαῦτα ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ξηρόφραγα διατί νά μή καταδικάσωμεν καί τήν καρδίαν εἰς ξηρᾶς καί τεταρχυεμένας ἀπολαυᾶς; δόξα τῷ Θεῷ τὰ τοιαῦτα δὲν ἐλλείπουν εἰς ὅποιον ἔχει τήν καλὴν θέλησιν νά τὰ ἐπιδιώκῃ!

Ἡ Γερωντονεολαία μας ὀλίγιστα θά ὑποφέρει ἐκ τῆς κλείσεως τοῦ Βουκεφάλου, ἡ ἠλικεΐα της καί ἡ πολυπραγμοσύνη των τοῖς ἀνοίγει πᾶσαν διασκεδάσεως θύραν, εἶνε ζῶα ἀμφίβια (ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ ἡ φράσις) δυνάμενα νά ὠφελοῦνται καί ἐκ τῶν πλεονεκτημάτων τῶν ἐγγάμων, διὰ τὸ σεβίσμιον, ὡς εἴρηται τῆς ἠλικεΐας καί ἄλλων ἐπ' ἀπίερω μεταβαλομένων περιστάσεων, καί ἐκεῖνων τῶν ἀγάμων, ὡς ἐκ τῆς πραγματικῆς ἢ φαινομενικῆς των θέσεως, δύνανται ὅθεν καί ἀφόβως νά βόσκωσι εἰς τοὺς λειμῶνας τοῦ Ἰγμένος καί νά πλέωσιν φιλαρέσκως τὸ εὐρὺ καί βαθύ πέλαγος τῆς ἀγάμου Ἐλευθερίας ν' ἀνταλλάσσωσι κατ' ἀρέσκειαν θέσιν χωρὶς νά χάνωσι τὴν παραμυτρὰν διασκεδάσιν I.

Εἰς αὐτὰ λέγομεν τὰ προωρισμένα ὄντα κλείεται μία θύρα καί ἀνοίγονται ἑκατόν, — Χοροὶ — Γεύματα — Παιγνίσουντροφίαι Πικινίγια — Γάμοι — Περιδιαβάσεις — Δείπνοι — Συνεντεύξεις κτλ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων οἱ μόνου ἀξιολύπητοι, οἱ μόνου ἀξιοδάκρυτοι, οἱ εἰς σπαραξικάρδιον θέσιν εὐρεθησόμενοι εἰσὶν οἱ Πριμαδονίζοντες οἱ ἐρασταὶ καί θειασταὶ τῶν σπανιωτάτων ἠθικῶν θεατρικῶν καί πραγματικῶν πλεονεκτημάτων καί προτερημάτων τῆς θείας Καλλιτέχνου Ἀσούντας Τούρκης Κεσηναίας. — Τώρα βεβαίως οὐδεὶς θέλει εἰπεῖ μῦθον τὴν μεταμῶρφωσιν τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ὀδυσσεὺς εἰς χοίρους ὑπὸ τῆς Κίρκης. — Ἀλλὰ τί θά γένουν οἱ εὐαίσθητοι οὗτοι θεατροκομματάρχει ὅταν δῶσῃ ὁ Ἥλιος ὁ ζωογονῶν τὴν καλλιευαίσθητον ἀτμοσφαιραν τῆς καρδίας των, βεβαίως θά ὑποστοῦν ἠθικὸν ξεπαγισμὸν καί θά ἔχομεν τότε καί παγωτὰ καρδιῶν ἀνδρικῶν καί Κυρίαί τινές θά δικαιωθῶσι νά τοὺς κατηγορίωσι ἐπὶ σφετερισμῷ, ἂν δὲν καταδιωχθῇ τὸ ἐγκλημα αὐτεπαγγέλτως. — Τί θά γίνουσι τότε καί τόσοι Δονχεζῶτοι ὅταν ἀπωλέσωσι τὴν εἰς ὄλους ἐπαρκοῦσαν Δουκινεΐαν. — Τί θά γίνουσι οἱ ἐρωτόλυπτοι ὄρφειοι ὅταν τὸ ἀηδῶν τοῦ λειμῶνα φύγῃ ἀπὸ τὸ κλουβὶ ὅπου γὰρ ἀγάπη μας ἐλάλιε τὸ χεῖμα ἡμῶν; (α) Τί θά γίνουσι οἱ θεοικελοὶ

(α) Ἰπαινιτόμελα χρυσογράμματον ἰσλάριον εἰς τιμὴν τῆς Κ. Τούρκης κατὰ τὴν Ἐσπερίδα της.

ἐκεῖνοι Πίνδαροι τῶν ὀποίων τὰς μελαγχολούσας ψυχὰς ἐβίθιζε εἰς ἀγγελικὰς ἐκτάσεις καί ὀπτασίας ἢ φωνὴ τῆς νέας ταύτης Σειρήος; (β)

Τί ἐπὶ τέλους θά γίνῃ ὁ κεφαλαῖος Ἰταλικὸς γράμμασι ἐπὶ ἡμιφύλλου ἐξέμεσας τὸ ὑπερχύλισμα τῶν γενναίων τῆς ὑψηλῆς καρδίας τοῦ αἰσθημάτων διὰ τρικονταπέτου ἐπιγράμματος πρὸς τιμὴν καί αἰωνίαν δόξαν τῆς αὐδιδίμου αὐτοῦ Τούρκης, (γ) Ἡ ἀγνὴ τοῦ ἐπιγραμματογράφου Καρδία ἀνέκαθεν ἠθάνετο ὡς φαίνεται καί πατριωτισμὸν καί τὰ παρεσπόμενα, ἀλλ' ἐν ὄσῳ δὲν ἐδίδοτο ἀφορμὴ ἐρεθισμοῦ ψυχῆς, ἠθικῆς τις, οὕτως εἰπεῖν, πρόκλησις τὰ γενναῖα ταῦτα αἰσθήματα καταπνιγόμενα ἐκ τῆς φλεβοαρτηριακῆς ἀμπώτιδος καί παλιβροίας τῆς ζωῆς, τοῦ καρδίας ἀπέτηγα ναν σὰν νὰ πῆς χαμένα. » Ἴδου πῶς ἐξηγῆται ἐπὶ τῆς Soutraumana Τούρκης μὲ τέσσαρους θεατρικοὺς χαιρεστάτους μορφασμοὺς ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς τὸ φῶς τῆς πραγματικότητος τὰ ἔμβρυα τῶν ψυχικῶν διαθέσεων τοῦ θειαστοῦ της, ὅτις ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ἐκουσίας ἠθικὰς ἐξαμβλώσεις ἠδυνήθη βοηθούμενος ὑπὸ τοιαύτης Μαίας νὰ τέξῃ! — κρῖμα ὅμως ὅτι τὸ νήπιον ἔτυχε φύσεως τερατώδους, κρῖμα ὁ τοκεὺς νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ λυτρώσῃ τοῦ βαράθρου τῶν Ἀποθετῶν! μολαταῦτα οἰνῶν ἡμῶν γέννημα διανοίας καί ψυχῆς θεωρηθείσης μέχρι τοῦδε στεῖρας εἶνε συμβὰν χαριτοδρύτου εἰσαγγελίας διὸ καί οὐδὲ στιγμήν ἐδισταξαμεν νὰ τὸ εἰσαγγείλωμεν εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας. — Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον: τί θά γίνῃ λέγομεν ὁ πτωχὸς οὗτος Γανυμήδης στερούμενος τῆς θείας Ἀσούντας, εἰς τὴν ὀποίαν χρωστέτῃ τὰ πρῶτα πατριωτικὰ αἰσθήματα τῆς ταλαίνης καρδίας του ἢ νὰ ταφῇ πάλιν αὐθις εἰς ἀνισθησίας καί ἀπαθείας λήθαργον ἕως οὗ φθίτῃ ἢ θεατρικὴ κλοκαίρια καί ἀνιστηθῇ τότε καί ἀναλάβῃ τὸ ὄχληρόν, μονότονον καί σχαινοτενὲς τετριγῶδὲν μέλος τοῦ;

Φ. Ο.

(β) Ἔτερον.

(γ) Ἐννοοῦμεν τριακοντάστιχον Ἰταλικὴν Ἐπιγραφήν ἐν ἣ χρυσόγραφον ἐπὶ ἀσημένιου χαρτίου ἐπισημίζοντο καί ἐξυμνοῦντο αἱ ἀρεταὶ καί τὰ πρῶτα ἠθικὰ αἰσθήματα καί ἐπισημῆμην τῆς ὀποιᾶς ἐστυσταίνοντο οἱ θεοικελοὶ!

ΕΚΚΕΒΑΤΤΕΙΟΣ
ΑΓΑΠΗΤΟ! ΑΛΕΞΟΥΠΡΙΟΥ

TEATRO BUCEFALO

IL BARBIERE DI SIVIGLIA.

Siamo felici di poter offrire ai nostri lettori un frammento di lettera del M.^o Bellini scritta dall' altro Mondo ed indiritta ad un suo amico di quassù, che gentilmente ce la comunicò permettendocene nell' istesso tempo la pubblicazione — approfittandoci di questo preziosissimo Manoscritto non possiamo far a meno di ringraziar cordialmente questo nostro corrispondente Belliniano, che in tal modo ci capacita d' inserir un articolo teatrale rivestito di tale un Autorità e a cui non potrassi apporre se nonchè il M a g i s t e r d i x i t.

CORRISPONDENZA.

Del mondo di giù con quello di sù.

VINCENZO BELLINI A. N. N.

—o—

Campi Elisi Scientifico—Letterario—
— artistici. Aprile ∞

Mio Caro Collega Postumo

Ve lo ripeto anco una volta che in questi beati siti d' eterno crepuscolo e di continua primavera, si sta tanto ma tanto bene che un anima d' artista assuefatta alle vicissitudini del quondam nostro Mondo sublunare ed alle stravaganze e variabilità terrene, e tentata quasi quasi ed annojarvisi, jer l' altro appunto m' intratenevo su di ciò col buon Cimarosa, col Lulli e col Cagliostro; quest' ultimo commosso della mia nostalgia con un di quei sorrisi sardonici a lui particolari mi disse — Se tanto desio ti punge del tro ex—Mondo, vo' contentarti! guarda in questo specchio,

sbramati a tuo talento!—Voglio farti assistere alla rappresentazione del Barbiere del Rossini, non solo, ma per offrir ampio il campo alla tua maldicenza artistica, ti trasporterò su questo cristallo il Teatro Parigino ed il Cefaleno ove contemporaneamente si dà quest' opera, ingegnati se puoi a far un parallelo tra le Théâtre des italiens ed il Bucefalo!—a questi sui detti parvemi che un sudor di gelo mi scorresse per tutte le membra; come se fossi tuttora vivo, e mille affetti tra loro contrari si dilaniavano ciocchè i vivi chiamate cuore!... esser testimonio oculare della vivente gloria d' un confratello e vederlo lui stesso gonfio tutto còrre da un pacchetto des Italiens palme e allori se non immeritati almeno troppo profusamente elargiti, ed io starmene chi sa per quanto in questa deliziosa passività in questa beata inerzia!.. ma finira quest' esilio e l' anima del Bellini sarà anco una volta emanata, si riincarnerà e ritornerà ad occupare il posto dal quale fu si inestabilmente e bruscamente sbalzata!... perdona amico mio, perdona questi d' un anima tribolata amorosi delirj! perdonali tu sopra cui l' arte esercita un si presente e felice ascendente; piangi! piangi! anima predestinata al pianto d' un genio sventurato; unisci i tui lamenti ai gemiti d' un cuore ancor palpitante d' amore artistico, malgrado il duro gelo d' una si lunga morte!

Amor, che a nullo amato amar perdona,
Presemi del costei piacer si forte
Che come vedi ancor non m' abbandona!

Calmate appena le prime impressioni feci; uno sforzo su di me stesso e gettai gli sguardi sullo specchio incantato. L' orchestra a u x i t a l i e n s intuona la sinfonia d' introduzione, quella del Bucefalo attende in silenzio ch' abbiano finito a Parigi per incominciare assieme l' entrata del Coro—Non so capire con che dritto il Maestro di Cefalonia abbia escluso dell' opera una parte si essenziale e si integrante!

S' alza finalmente il Telone in ambi i Teatri—

Èste il d' Almagiva fatto a Parigi dal Mario ed in Cefalonia dal Zappalà; il primo mantiene molto l' altro promette

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΗΜΟΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΝΩΝ

TEATRO BUCEFALO

IL BARBIERE DI SIVIGLIA.

Siamo felici di poter offrire ai nostri lettori un frammento di lettera del M.^o Bellini scritta dall' altro Mondo ed indiritta ad un suo amico di quassù, che gentilmente ce la comunicò permettendocene nell' istesso tempo la pubblicazione — approfittandoci di questo preziosissimo Manoscritto non possiamo far a meno di ringraziar cordialmente questo nostro corrispondente Belliniano, che in tal modo ci capacita d' inserir un articolo teatrale rivestito di tale un Autorità e a cui non potassi apporre se nonchè il *M a g i s t e r d i x i t*.

CORRISPONDENZA.

Del mondo di giù con quello di sù.

VINCENZO BELLINI A. N. N.

— 0 —

Campi Elisi Scientifico—Letterario—
— artistici. Aprile ∞

Mio Caro Collega Postumo

Ve lo ripeto anco una volta che in questi beati siti d' eterno crepuscolo e di continua primavera, si sta tanto ma tanto bene che un anima d' artista assuefatta alle vicissitudini del quondam nostro Mondo sublunare ed alle stravaganze e variabilità terrene, e tentata quasi quasi ed annojarvisi, jer l' altro appunto m' intratenevo su di ciò col buon Cimarosa, col Lulli e col Cagliostro; quest' ultimo commosso della mia nostalgia con un di quei sorrisi sardonici a lui particolari mi disse — Se tanto desio ti punge del tuo ex—Mondo, vo' contentarti! guarda in questo specchio, e

sbramati a tuo talento! — Voglio farti assistere alla rappresentazione del Barbiere del Rossini, non solo, ma per offrir ampio il campo alla tua maldicenza artistica, ti trasporterò su questo cristallo il Teatro Parigino ed il Cefaleno ove contemporaneamente si dà quest' opera, ingegnati se puoi a far un parallelo tra le *Théâtre des italiens* ed il Bucefalo! — a questi sui detti parvemi che un sudor di gelo mi scorresse per tutte le membra; come se fossi tuttora vivo, e mille affetti tra loro contrarij si dilaniavano ciocchè i vivi chiamate cuore!... esser testimonio oculare della vivente gloria d' un contra tello, e vederlo lui stesso gonfio tutto còrre da un *paechetto des Italiens* palme e allori se non immeritati almen troppo profusamente elargiti, ed io starmene chi sa per quanto in questa deliziosa passività in questa beata inerzia!... ma finira quest' esilio e l' anima del Bellini sarà anco una volta emanata, si riincarnerà e ritornerà ad occupare il posto dal quale fu si intepestivamente e bruscamente sbalzata!... perdona amico mio, perdona questi d' un anima tribolata amorosi delirij! perdonali tu sopra cui l' arte esercita un si possente e felice ascendente; piangi! piangi! anima predestinata al pianto d' un genio sventurato; unisci i tui lamenti ai gemiti d' un cuore ancor palpitante d' amore artistico, malgrado il duro gelo d' una si lunga morte!

Amor, che a nullo amato amar perdona,
Presemi del costei piacer si forte
Che come vedi ancor non m' abbandona!

Calmate appena le prime impressioni feci; uno sforzo su di me stesso e gettai gli sguardi sullo specchio incantato. L' orchestra a *ux italiens* intuona la sinfonia d' introduzione, quella del Bucefalo attende in silenzio ch' abbiano finito a Parigi per incominciare assieme l' entrata del Coro — Non so capire con che dritto il Maestro di Cefalonia abbia escluso dell' opera una parte si essenziale e si integrante!

S' alza finalmente il Telone in ambi i Teatri —

Esce il *d' Almaviva* fatto a Parigi dal Mario ed in Cefalonia dal Zaccaria; il primo mantiene molto l' altro promette

assai—Esce Figaro a Parigi dal Badioli a Cefalonia dall' Ortolani entrambi fanno la loro parte a meraviglia.

Ecco Don Bartolo—Lo Zucchini lo fa da vero artista il Dondi lo fa bene e specialmente quando, quando . . . sembra una statua che par propriamente quella del Commendatore che viene ad invitar a cena Don Giovanni

Vediamo la Bosina come viene trattata:

Le bellissime basse note della Signora Alhoni fanno rimaner di stucco i Parigini, ma i Cefaleni ammirano i voli a r dimen- t o s i della Signora Assunta Turchi, ciò che manca a l' una se lo trova in abbondanza nell'altra; la prima è una Rosinetta ma la seconda è una Rosinetta, i loro rispettivi meriti uniti insieme vi darebbero una Rosina quale fu dal Rossini ideata, La maestria ed il possesso con cui la prima si riposa sulle note di sotto è sorprendente, ma la leggera leggiadria della Signora Turchi nello svolazzare per l' eterree regnici d' o l- t r a r i g o è veramente inarivabile!

Don Basilio mal fatto dal Gori a Parigi e contraffatto dal Sutter a Cefalonia non è più riconoscibile—Il primo sembra un Pantalone, ed il secondo un Arlecchino travestito—Osservo ad entrambi che gli attori non devono mai emanciparsi dallo spirito dell' Autore per quanto meschino e limitato lo sembri!

Quanta affettazione e caricatura mostra il Mario nel Maniscalco e nel Don Alonso altrettanta semplicità e naturalezza scorgesi nel Zannini! quando poi fa da ubriaco lo fa cesi bene ma così bene, ch' è difficile il discernere se lo finga o se veramente lo sia!

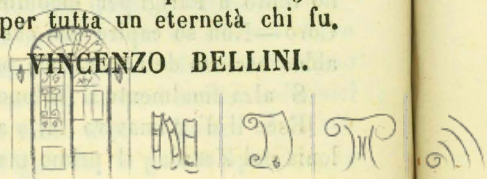
Fa sapere al Bonicoli che i sui dolci concetti giunsero più d' una volta fra noi sulle ali di quella Diva Armonia che dilettevolmente accorcias i lunghi istanti del nostro perenne esiglio.

Addio! Addio! Addio! Ama per tutta un eternetà chi fu,

VINCENZO BELLINI.

Per copia conforme

Ferdinando F. Oddy.

ΤΟ ΑΠΟΠΟΝ ΤΗΣ « ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ »

Chi è colui che se 'ne vien discosto
Dagli altri, tinto il sen di sangue e d' ostro?
I' dissi al mio maestro; ed ei ben tosto;
Egli è Caton, famoso in ogni inchiostro,
Che prestò altrui per or la sua moglie; }
E d' esempi non manca il secol nostro.

(Parini, il Trionfo della spilorceria.)

Parli omai come i putti alle natrici,
dici tutto col dice e nulla dici.

(Angiolo d' Elci).

Οἷοί μ' ὦ πονηρὲ βωμολοχέμασιν ταραίττεις;

(Ἀριστοφ. Ἰπ. στιχ. 902.)

Ἄνθρωποι διὰ τοῦ; ὁποῖους οὐδὲν ἱερὸν, οὐδὲν ὅσιον ὑπάρχει : διὰ τοῦ; ὁποῖους ἡ ἀνθρωπότης, ἡ πατρις, ἡ οἰκογένεια, ἀντὶ τὰ ἴνα ἀντικείμενα ἀγάπης καὶ μερίμνης, εἶναι ἀπειναντίας τόσα σημεῖα κερδοσκοπίας, τὰ ὅποια κατὰ τὰς περιστάσεις ἐγκλο- ποῦνται ἢ ἀπωθεῖσιν : ἄνθρωποι, διὰ τοῦ; ὁποῖους αἱ ἱερώτεραι ἰδέαι εἶναι ἀντικείμενα χλευασμοῦ καὶ περιφρονήσεως, δὲν εἶναι ἀπορίας ἄξιον ἂν ἐπετέθησαν ἐσχάτως καὶ κατ' ἐμοῦ, καὶ διὰ τινος ἄρθρου των, ἐν τῷ 87ῳ ἀριθμῷ τῆς « Νέας Ἐποχῆς » καταχωρηθέντος, προσπαθοῦσι νὰ με σύρωσιν εἰς τὸν βίβρονον τῆς αἰτίας καὶ τοῦ ὕλισμου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐκείνοι κυλλώνται. Πρέπει μάλιστα τὶς νὰ θαυμάζη, ὅτι πρὸ πολλοῦ δὲν τὸ ἐπραξαν !

Κεκρυμμένοι ὄπισθεν δύο ψυφίων Ω. Ψ. ἐκτοξεύουσι κατ' ἐμοῦ πανθ' ὅσα ἡδὲδηγούσα τὸν κάλαμόν των κερδοσκοπία πρὸς αὐτοῦ; ὑπηγόρευσεν : διαστρέφουσι, κατὰ τὸ δοκοῦν, τὰ γεγονότα καὶ δημοσιεύουσιν ἀνυπόστατα ψεύδη, καὶ τοῦτο, ἐκ προθέσεως, ἵνα μὲ δυσφημήσωσι καὶ συκεφαντήσωσι! φρονοῦσι δὲ οἱ ἄθλιοι ! ὅτι εὐκολώτερον θέλουσι ἐπιτύχει τοῦ μιανοῦ καὶ βδεληροῦ σκοποῦ των καθόσον ἐγὼ, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ εἰσδύσω εἰς τὴν περικύνη τῆς ἀνωκοιτικῆς ἀτμοσφαιραν, δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ ἀπολογηθῶ καταλλήλως. Δὲν μὲ λανθάνει ὁ τρόπος αὐτῶν.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΤΕΛΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΘΕΟΤΥΠΟΥ

Ἐνῷ οὐτιωδῶς δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ὑπερσπισταί τοῦ Κ. Ἀννίνου, προβαίνουσιν ἀπέναντι τοῦ κοινοῦ, δολίως καὶ ἰησοῦτικῶς, ὡς ῥιζοσπᾶται, ὡς φιλοπάτριδες καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μεριμνῶντες;—ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, τὸν ὅποιον ἴσως μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἐνεθυμήθησαν. Ἄλλ' ἂν ἀληθῶς εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ φιλοπάτριδες διατὶ κρύπτωνται; τὸ τοιοῦτο εἶναι ἴδιον χαμερπῶν καὶ ἀτίμων!... διατὶ δὲν δημοσιεύουσι τὰ ὀνόματά των; Ἴδου τί τοὺς προσκαλοῦμεν νὰ πράξωσιν, ἂν ἔχωσι χαρακτῆρα· ἄλλως ἐξουσιοδοτούμεθα νὰ τοὺς θεωρῶμεν ὡς Αἰσχροὺς καὶ Ατίμοὺς Ψευστὰς, Ὡς Δολιοὺς καὶ Χαμερπίς Συκοφάντας καί, ὡς ἐκ τούτου, ἀναξίου; ἀπαντήσεως.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

ΦΙΛΕ ΣΥΝΤΑΚΤΑ ΤΗΣ « ΑΠΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ. »

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πληροφοροῦμαι, ὅτι Κύριοί τινες (ἴσως ἵνα μὴ λησμονήσωσι τὴν τέχνην των) εὐηρεστήθησαν νὰ διαδόσωσιν, ὅτι « ἐν σατυρικὸν χειρόγραφον, » τοῦ ὁποίου σήμερον διάφορα εὐρέθησαν ἀντίγραφα, συνετάχθη παρ' ἐμοῦ, διαδηλῶ ὅτι οὐδέποτε συνέπραξα, οὔτε συνεργάσθην, οὔτε ἐπεδοκίμασα παρόμοια ἔγγραφα, πολλῶ δὲ μᾶλλον τοῦτο, ἐν ᾧ ἀναφέρονται καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι μου, διὰ τοὺς ὁποίους ἀρδύχει ὀλίγον ἐνδιαφέρομαι, καὶ Κύριοι τοὺς ὁποίους ἀρκετὰ γνωρίζω καὶ σέβωμαι. Δηλόνων δὲ ταῦτα, κηρύττω ψεύστας, τοὺς νοστιμευομένους νὰ διαδίδωσι τὰ τοιαῦτα. Ταῦτα φίλε Συντάκτα, παρακαλῶ νὰ δημοσιεύητε διὰ τῆς Ἐφημερίδος σας.

Ἐν Ἀργοστολίῳ τὴν 11/23 Φεβρουαρίου 1860.

ΠΑΝΑΓΗΣ ΑΝΤΙΠΗΑΣ.

Ἄ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » 1860

ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 10 ΤΗΣ ΑΠΟΘ. ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΛΟΓΙΑ

Σπεύδομεν, ἐν βία, νὰ κοινοποιήσωμεν τὸ παρὰ πόδας ὑπόμνημα, καίτοι φοβούμενοι ὅτι θὰ εἶνε φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ.— Ἐργολάβοι, ψεύσατε τὸν Διάβολον!..

Κεφαλῆνες.

Πολιτικαὶ δυσχέραι, ἡ ἀνθρωποκτόνος χολέρα, ἡ καστροπεπτικὴ τῶν σταφιδαμπέλων ἀσθένεια ἀφ' ἐνός, ἡ ἐπέλευσις τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἀφ' ἐτέρου, συνέτεινον ὥστε πρὸ δεκαετίας ἐν οἰκτρᾷ οικονομικῇ νὰ κείμεθα θέσει. Ὡς ἐκ τῶν πρώτων, ἀνεξαρτήτως τῆς ιδέας ὅτι δὲν προσεγγίζομεν ὡς ἔδει εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὅσον θελξικαρδίου ἄλλο τόσον ἐπωφελοῦς, συνάμα δὲ καὶ ἱερᾶς μετὰ τῆς μητρός μας ἐνώσεως· Ἀνεξαρτήτως λέγωμεν τοῦ ἀτυχήματος τούτου, ὑπέπεσαμεν καὶ εἰς ἐκεῖνο τῆς στερήσεως τῶν ἀπαιτουμένων καὶ καταλλήλων θεσμῶν καὶ Νόμων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν δεινῶν μας. Προσέτι δὲ ἡ ἀπαισία χολέρα πολλῶν οἰκογενειῶν ὑστέρησε τὰ στηρίγματα αὐτῶν, καταλειποῦσα νεογνὰ ἀνευ γεννητόρων, καὶ γεννητόρων οἵτινες διὰ τοῦ μόνου ἰδρώτος των ἠδύναντο νὰ ἀποκτώσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Κατόπιν δὲ τούτων ἐπῆλθε καὶ ἡ φρικαλέα τῶν σταφιδαμπέλων ἀσθένεια ἐνεκα τῆς ὁποῖα τινὰ ἔτη ἐστερήθημεν τῶν κυριῶν τέρων δύο προϊόντων μας, τῆς σταφίδος καὶ τοῦ οἴνου. Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς θειώσεως, κατεδικάσθημεν μετὰ ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ νὰ ἀνταλλάττωμεν τὸν χοῦν τῆς Ἰταλίας, ὃν μετὰ πολυχρονίων ἐπιπόνων μόχθων καὶ κόπων μεταχειρίζομεθα πρὸς θεραπείαν, ἧτις ἐκ τοῦ ἐνός μὲν μᾶς ἐπιφέρει εἰς τὰ προϊόντα ἱατρίαν, ἀφ' ἐτέρου δὲ μᾶς προσενεῖ δισιάντους πληγὰς, τὰς ὁποίας ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἔχοντες, ἄκοντες, οἱ δανεισταὶ πρέπει νὰ σῶσιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΣΠΕΡΡΟΥ

Ὡς ἐκ τοῦ δευτέρου, ὁ ἐπελθὼν ἐν γένει οἰκονομικός σάλος ἔνεκα τοῦ ἀνωλεχθέντος πολέμου ἐπήνεγγε καὶ εἰς ἡμᾶς τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα του. Ἡ ὑπερτίμησις τῶν σιτηρῶν, τῶν λοιπῶν τροφίμων, καὶ τῶν πλείστων ἐκ τῶν ἀναγκαιούτων πρὸς διατήρησιν μέσων. ἔφθασε καὶ ἔκτοτε διαμένει ἐν τῇ μικρᾷ μας ταύτῃ γωνίᾳ, ἧτις ἔνεκα τῆς μικρότητός της, ἐπαισθητότερον αἰσθάνεται τὸ βάρος τῆς ὑπερτιμῆσεως.

Ἐνῶ λοιπὸν ἐστερημένοι καταλλήλων θεσμῶν, μαστιγωμένοι ἐξ ἀπηνῶν ἀσθενειῶν, βεβαρυμένοι ἐκ τῶν βαρέων βάρων τῶν βαρυτίμων, πρὸς τὴν ζωάρκειάν μας μέσων, ἐνῶ ἐν τοιαύτῃ κείμεθα θέσει. Ἴδου θεατρικαὶ παραστάσεις ἐν ὀλοκλήρῳ πενταμηνίᾳ ἐκτελοῦνται. Καὶ Ἴδου χιλιοτάλληροι ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ Θεάτρου ἔρανοι γίνονται. Ὡ τῆς ἀβελτηρίας! Τὰ πραγματικὰ, τὰ ἀναμφίλεκτα γεγονότα μαρτυροῦσι πενίαν, αἱ δὲ θεατρικαὶ ἐπιδείξεις, ἐμφαίνουσι πλοῦτον! Τί τὸ αἴτιον τῆς ἀντιφάσεως ταύτης; Ἐν ὅλῃ τῇ ἀμεροληψίᾳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ἐφικτῇ εὐθύτητι ἠθέλομεν πειραθῆ, τὴν ἀνίχνευσιν πρὸς ἀνεύρεσίν του. Ἀλλὰ περὶ τούτου δὲν πρόκειται. Τὸ καταφαινέστερον εἶναι ὅτι ἀντίθετοι συμπάθειαι ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν ἐγέννησαν κόμματα, τὰ κόμματα προεκάλεσαν τὴν ἀμιλλαν, καὶ ἡ ἀμιλλα τὴν φιλοτιμίαν, καὶ ἐπομένως προέκυψαν ὑπὲρ τῶν ὑποκριτῶν τοῦ Θεάτρου γενναῖοι ἔρανοι. — Συμπάθεια λοιπὸν, ἀμιλλα, καὶ φιλοτιμία ὑπῆρξαν οἱ γόνοι τῆς γενναιότητός Σας ὦ Κεφαλλῆνες.

Ἀλλὰ ἂν ταῦτα πραγματικῶς ὑπῆρξαν τὰ αἷτια — Ἐὰν ἀληθῆ τὰ προεκτεθέντα σπαραξικάρδια ἀτυχήματά μας — Ἐὰν βέβαιον ὅτι πολλαὶ πολλαχοῦ ἐν τῇ Νήσῳ ὑπάρχουν οἰκογένειαι αἵτινες θετικῶν τροφῶν τῶν μόνων ἔχουν τὰ ἐν τῇ ξηρᾷ μας γῆ ἀναφύομενα εὐτελῆ χόρτα. Ἐὰν θετικὸν ὅτι πολλαὶ ἐν καιρῷ νυκτὸς μόνον, καὶ κεκαλυμμένοι ἐξέρχονται πρὸς ζήτησιν ἄρτου — Ἐὰν ἀναντίρρητον ὅτι πολλοί, ὄχι τῶν τυχούτων πολλάκις, εἰς

πολλοὺς ἀπετάθησαν ἐπικαλούμενοι ποταπὴν καὶ εὐτελῆ βοήθειαν, ταλλήρου, καὶ ἡμιταλλήρου πρὸς ἡμερουσίαν τροφήν των. Ἐὰν ἀναμφίλεκτον, ὅτι ἐν τῇ διαρκείᾳ τῶν ἱερῶν τούτων ἑορτῶν χωρικαὶ Οἰκογένειαι αἵτινες, ἀντὶ ὡς ἄλλοτε ἐσυνείθιζον, νὰ φέρουν τὸ ἔλχιόν των, τὰ ζῶά των, ἢ, ἄλλο τι καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτῶν νὰ προμηθεύονται τὰ ἀναγκαιούτα, πρὸς διατήρησίν των ἐν ταῖς ἱεραῖς ταύταις ἑορταῖς, ἀπ' ἐναντίας ἤλθον μεστὰι ἱκεσιῶν διὰ τὸν ἄρτον, καὶ ἐπέστρεψαν ἐμπλοεὶ παραπόνων καὶ ἀπελπισιῶν, ἐν τῇ οἰκίᾳ των δὲ εἰς τὰς κλαυθμηρὰς ζητήσεις διὰ τὸν ἄρτον τῶν τέκνων των ἀνταποκρίνοντο μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς. — (Καὶ τοῦτο ἄς μὴ θεωρηθῆ ὡς ὑπερβολή, καθότι, καὶ ὀνομαστὶ, ἂν εἶναι δέον, τὰ άτομα ἀναφερθήσονται.) Ἐὰν ἀδιαφιλονίκητον, ὅτι παῖδες μὴ υπερβαίνοντες τὰ δέκα ἔτη, ἀναγκασθέντα ἐκ τῆς πείνας, ἔφυγον τῶν Μητέρων των καὶ ἤλθον εἰς τὴν πόλιν ὅπως χορτάσουν ἂν ὄχι ἄρτον, τοῦλάχιστον φλοῦδας ὀπῶρων. Ναὶ ἤλθον ἀπὸ περιοχῆν ἐξαιῶρου ἀποστήματος. Ἐὰν τοῖς πᾶσι γινώσκτον ὅτι ἄνθρωποι προσδεδυμένης ἡλικίας, οἵτινες ἐστερημένοι τῆς ἀπαιτουμένης φρονήσεως, ἢ ὑποπέσαντες εἰς τυχέα δυστηχήματα κείνται ἐν ἀπελπιστικῇ στερήσει. Ἐὰν γεγονὸς εἶναι ὅτι πτωχοκομεῖον δὲν ὑπάρχει καὶ ἐπομένως ἡ τάλαιπορία εἰς τοὺς δρόμους περιφέρεται. Ἐὰν λέγω πραγματικὰ καὶ ἀληθῆ εἰσὶν ὅλα ταῦτα, δὲν εἶναι πρέπον, δὲν εἶναι καθήκον καὶ καθήκον ἐκ τῶν ἱεροτέρων καθηκόντων νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ἵνα ἀποτανθῇ χεῖρ ἐλέους, χεῖρ περιθάλψεως, ὑπὲρ τῶν συναδελφῶν μας; — Ναὶ αὕτη ἡ ἀναδειχθεῖσα ἀμιλλα, ἡ προσπάθειά Σας, καὶ ἡ φιλοτιμία Σας, ἄς ἀναβῆ ἔτι μᾶλλον εἰς ὑψηλοτέραν καὶ εὐγενεστέραν περιοπὴν, Ἵμεῖς αἵτινες, εἴτε ἔνεκα τοῦ πλοῦτου Σας, — εἴτε ἔνεκα τῶν εὐτυχῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεών Σας, — εἴτε ἔνεκα τῶν ἐπιστημῶν Σας, — ἡμεῖς οἱ Ναυτικοί, ἡμεῖς ἐν γὰρ, οἱ εὐποροῦντες, οἵτινες ἔνεκα τῆς μὲν ἢ τῆς δὲ αἰτίας ἀνεπερρέαστοι ἐμείνατε ἢ κατὰ

μικρὸν ἐβλάβητε ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν προεκτε-
θέντων ἀτυχημάτων, συνασπίσθητε, συμπράξητε, καὶ
ἀναπτύσατε, πραγματοποιοῦντες τὸ εὐγενές, καὶ φιλαν-
θρωπότερον τῶν αἰσθημάτων ὅπερ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν
Κεφαλληνῶν ἐμφωλεύη, ὑπὲρ τῆς βοήθειάς τῶν ἀτυχη-
σάντων Συμπολιτῶν Σας.

Σὺ δὲ ὦ Νεολαία ἦτις ἐν πράγματι ἐπέφερες τὸν
τόνον εἰς τοὺς προλεχθέντος ἐράνους, δρᾶξε τὴν περι-
πτασιν ταύτην, ἵνα καταδείξῃς ὅτι καθὼς εἰς τὰ πατρία
διαπρέπεις, ἔνεκα τῶν ἀγῶν αἰσθημάτων Σου, — οὕτω
καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὑπὲρ τῶν πασχόντων
ὑπερτερεῖς. — Ὑπερτέρησε δὲ, ἂν ὄχι κατὰ τὴν καταβολ-
λῆν, τοῦλάχιστον κατὰ τὴν ἐνέργειαν. — Ἡμεῖς δὲ οἱ
λοιποὶ οἵτινες γενναῖα προσφορά δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ
κίμωμεν, ἄς συμπράξωμεν καταβάλλοντες τὸ κατὰ
δύναμιν, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν, ἣ νό Σωτῆρ ἡμῶν
ᾤρισε διὰ τὸν ὄβολόν τῆς χήρας.

Ἄργα ὑπεκινήθη τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, πλὴν ὄχι
καὶ παράκαιρα. Ἀληθῶς δύο καὶ ὄχι ὀλόκληραι ἡμέραι
μᾶς μένουσιν, πλὴν ἡ θέλησις μόνον ἂν συντρέξῃ, τὸ
ἔργον περατοῦται ἐγκαίρως· τὸ ἀπροσδόκητον εἶναι καὶ
ἐπαισθητότερον. Ἐπειδὴ δὲ καλὸν τὸ ἔργον, ἔσεται καὶ
εὐχαριστώτερον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐμπορικὸν Κατάστημα σύγκειται ἐξ ἑκα-
τὸν καὶ περίπου συνδρομητῶν. — Ἐπειδὴ εἶναι γνωστὰ
τὰ ὑπὲρ τῆς φιланθρωπίας αἰσθήματα τῶν μελῶν του.
Ἐπειδὴ ἐπίσης γνωστὴ εἶναι ἡ ἐμφρων, καὶ εἰς τὸ ἀγα-
θὸν βέπουσα Ἐπιτροπὴ του, ἦτις ὁμολογουμένως εἶναι
κίτοχος εὐγενῶν αἰσθημάτων, πρὸς Αὐτὴν ἐναπόκειται
ἡ περαιτέρω ἐνέργεια.

Εἰς Κεφαλληνίᾳ
εἰς τοὺς ἐράνους συμμεθέξας.

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΝΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ». 1860.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΔΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 11ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 25 Φεβρουαρίου 1860.

Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως τὸ ἐπόμενα.

— 0 —

Νεολαία τῆς Ἑφτανήσου!

Οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν πατέρων σας στὴ Βουλὴ ἐκηρύξαν ἄν-
τιθρησκευτικόν τὸ Δύχνομου! Τὸ Δύχνομου εἰς πρέπει νὰν τὸν
ἐλάβετε, ἐπειδὴ τώρα πλέον δίνω 350 ἀντίτυπα στὴν Ἑφταν-
νησο, καὶ πρέπει νὰ ἴδατε εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἐμπεριέχει τίποτε
ἐναντίον εἰς τὴ θρησκεία τὴν ἐδική σας, τὴ θρησκεία τοῦ ἐδιδά-
χθήκατε στὰ σχολεῖά σας, τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. — Οἱ Ἀν-
τιπρόσωποι μας λοιπὸν ἔχουνε ἄλλη θρη-
σκεία!... — Πραγματικῶς, ἔχουνε τὴ θρησκεία τῆς Δημοκο-
πίας!... Ναι, ἡ Δημοκοπία εἶναι ἡ θρησκεία τους, διὰ τῆς ὁ-
ποίας κερδίζουνε 40-δίστηλα τὸ μῆνα!... 40-δίστηλα, ἀν-
ταλλαγμα τῶν ὁποίων ἐδώσαν τὴν ἐνπροπὴν τοῦ προσώπου τους,
καὶ τὸ μέλλον σας!...

Ἵποχρεωμένους ἀπὸ τῆς δημοκοπικῆς συκοφαντίας ἐδὸς ἀπὸ
δαύτους νὰν τοὺς κράξω νὰ ἐφραστοῦν ἀπάνου στὸ Δύχνο μου,
τοῦ κάκου τοὺς ἐπαραινίησα νὰ δώσουν μία γνώμη ποῦ νὰν τοὺς
κάνη τιμὴ! Τοῦ κάκου τοὺς ἐνθίμισα ἐσὰς ὅπου αὐριο ἤθελε
τοὺς κατακρίνετε· τὴ μερίδα τῶν νοσημόνων καὶ τιμίων ἀνθρώ-
πων τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἵτραποῦνε τὴν ἐξου-

ΓΙΑΚΩΒΟΣ ΓΑΡΝΕΡΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

γενισμένην Εὐρώπῃ, ἣ ὅποια ἤθελε λάβει κακὴν ὑπόληψιν γιὰ τὴν κοινωνία μας· οἱ Δημοκῶποι ἐκάμαν' καλῆτους ἀπὸ ὅλα ταῦτα τοὺς λιπίδες, τοὺς μιλόρδους, τοὺς κονσόλους, τοὺς πινατόρους, γιὰ τὴν τοῦτο τοὺς δύνουν ψήφους, καὶ ἡ ψῆφος εἶναι χρῆματα!

Ἄλλ' ἂν ἓνα θῦμα ἀπατιῆ ἡ Δημοκοπία γιὰ νὰ ἐξελθεῖ καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερα τὰ νησιά μας, ἐγὼ τῆς τὸ δίνω εἰς τὸ ἀτομό μου, ἐγὼ ἐτοιμασμένος ἀπὸ χρόνου· πρῶτα, καὶ τώρα φερμένος μισοστρατὶς στὸ Βωμότης. Ἐγὼ ἐχτυπήθηκα πάντα μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν λαοπλάνων, καὶ δὲν ἐξέφυγα τῆ μάχῃ μῆτε ὅταν τὴν ἴδα ἄνισον διὰ ἐμέ. Ἐγὼ θέλει ἀπαντήσω μὲ γεναιότητα καὶ τούτους τοὺς Δημοκῶπους ἐμπρὸς εἰς τὰ Δικαστήρια, ἂν τὸ ἐπιθυμοῦνε. Ἐγὼ χτυπηθῶμαι προθύμως καὶ μὲ τοὺς δυνατώτερους μου, ὡς καὶ ὄντις γνωρίζω πῶς θὰ μείνω νικημένος καὶ καταπατημένος γιὰ τὴν ξέρω κήδους πῶς ὄντις ἡ Δικαιοσύνη νικεῖται, ἡ Ἀδικία κλονίζεται. . . . πῶς ὄντις ὁ κόκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, καὶ πολὺν καρπὸν φέρει;

Μὰ, σὰς τὸ λέω καὶ τώρα, στὸ ὕστερο βῆμα ποῦ μ' ἔχετε, Δημοκῶποι ἀπονειομημένοι, — Ἐγὼ, τὸ Μαρτύριον ἤθελα νὰν τὸ λείψω, κ' ἐσεῖς, δ' ἐσὰς συμφέρει τὰ μοῦ τὸ δῶσετε.—

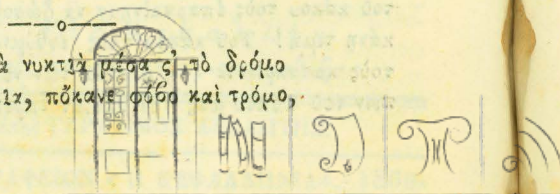
ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Τὸ ἐπόμενον ἀποθηκεύεται.

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ.

Μία ἀπὸ τῆς πούλιθ γρηαὶς παροιμίας εἶναι « ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα » καὶ ἴσως ὡστόσο γνωρίζουνε τὴν ἀφορμὴ τῆς γέννησός της, γιὰ τοῦτο, στοχάζομαι, πῶς δὲν εἶναι χαμένος κόπος, καθὼς ὅλοι τῆ λένε, ἔτσι νὰ μάθουνε κίβλα, πῶς ἔτυχε νὰ γεννηθῆ ἔτσι ἰπιτυχημένη, ὥστε σὲ κάθε ὑπόθεσι νὰ ἴμορρῃ νὰ κολλιέται.

Δηὸ καλοὶ κατεργαρέοι, μὴ νυκτιῆ μέσα σ' τὸ δρόμο
Τῆ βραιοῦ καὶ τῆ βλαστήμια, πῶς κἀνε φόβος καὶ τρόμος,

Εἰς τὸν ἔνανε, ὁ ἄλλος, 'σὰ στολίδι τῆ φορένης,
Σὰ θανάσιμα, λογαῖτε, ὅπως ἦταν ἐχθρομένοι,
Ἄτιμε! — Ἐγὼ; ἐσύ 'σαι. Μασκαρᾶ! ἀλήθει-ἀλήθεια.
Νὰ χαθῆς! — Τσῶπα χαμένε, μὴ τὰ λόγια τόσο πλήθια!
Ὁ πλιθὸ γέρο κατεργαρέης, εἰς τοῦ νιοῦ τ' αὐτὶ σιμόνει.
Σφιχτὰ βρίζε, κρυφὰ τοῦ 'πε, ὅποιος τῆ φωνῆ ξεντόνει,

Καὶ τὸ μυστικὸ βριστάνει

Οὔτε ὑποψίας δίνει, κὶ ὅ,τι θέλει ἰπιτυχαίνει.
Τὸ γνωρίζω, τοῦ 'πὸ ἄλλος. — Θὰ σὲ σφίξω δὲ γλυτρονέεις
Δάσκαλε τὸ ἀρχιληστίας! πῶχεις μούτρο καὶ θυμόνεις
Ἐνας φρόνιμος ἀκούει τὸν καυγᾶ, καὶ τὸν πιστεύει,
Καὶ πετιέτ' ἀπ' τὸ κρεβθᾶτι κὶ οὔτε βούχα δὲ γυρεύει.
Μὸν τὸ πάπλωμά του πέρνει, κὶ ἀποπάνω του πετάει
Καὶ τρεχάτος νὰ προφτάσῃ μὴ τὸν ἓνα ὁ ἄλλος φᾶν,
'Βγαίνει. — καὶ μὲ μᾶς φωνάζει « Αἱ! ἀδέλφια ἴγαπιθῆτε.
Ἄστε τῆ βραιοῦ, μὴ λάχῃ σ' τὰ περούτερα καὶ μῆπτε.»

Πλὴν ἐκεῖνοι τὰ μαχαίρια

Ὄξου βγάνουν μανιωμένοι κ' ἐπίσπῆσαν σ' τὰ χέρια.
Τότ' ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος τὴν ὁρμήνεια παρατάει
Καὶ σ' τῆ μέση τους ἐμπαίνει, καὶ τὸ πάπλωμα πετάει.
Σ' τῆ στιγμή τ' ἀρπάζ' ὁ ἓνας, καὶ σ' τὴν πλάτη του τὸ βίχνει.
Καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ὀπίσω μὲ τὸ δάκτυλο τὸν δείχνει.
Τήραξε τὸν πρωτοκλέφτη, νὰ μὴ ἴντρέπεται, φωνάζει.
Ἄγκαλὰ ἴντροπὴ δὲν ἔχει ὅποιος ἔμαθε ν' ἀρπαζῇ.
Πλὴν ἐκεῖνος τῆ δουλειᾶ του ἔτσι ἔλαμε τραβάει.
Καὶ τὴν τέχνη τοῦ καυγᾶ τους τῆ θυμάτοι καὶ γελάει.

Τότ' ὁ φρόνιμος γυρίζει

Καὶ σ' τὸ σπῆτι τοῦ τρυπάνει κὶ ἀρκινᾶ νὰ μουμουρίζῃ:
Ὠμορφα μοῦ τῆ στελιάσαν τοῦτ' εἰ δὲθὸ κατεργαρέοι
Ἐτρέξα νὰν τοὺς χωρίσω, κ' οἱ καλοὶ νοικοκυρέοι
Μ' ἀρπαξᾶν τὸ πάπλωμά μου! Πλὴν ἄς ἦθε τῆ νοήσω,
Καὶ νὰ βρίζουνται σ' τὸ δρόμο 'σὰν τρελλοὺς νὰν τοὺς ἀφίσω.
Ἡ γυναῖκά του πο' μίλιε τὸν ἀκούει, κ' εὐθὺς τρέχει
Ἐκείνην νὰν βρῆσῃ, καὶ τὸν ἐρωτᾶει τ' ἔχει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΪΤΗΣ ΠΡΩΤΟΚΛΕΪΤΗΣ ΚΑΥΓΟΣ; — Ὅλον τὸν καυγᾶ πο' γίνεαι
ΜΟΓΙΕΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ, γυναῖκα, ἔκαμαν οἱ δὲθὸ ἐκεῖνοι.

—Νοικοκύρη, τοῦ 'πε, γνῶσι
Βάλε, καὶ πουλιὸ μὴν τρέξῃς, ἂν κάνεις ματαμαλώση.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

(Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν)

Forse per udir qui l'ornato stile
Di Tullio o di Maron, credi che stretta
Stia tanta femminil turba e virile ?
Musa non gia ; qui, Musa, s' aspetta
Uu fracido castron, che coi sui belati
Il folto stuol de' bacchettoni alletta'
(Parini, Teatro).

Ἐρθασεν ἡ Ἀποκρέω ! . . . Καὶ εἰς ποίαν ἔτου; ὄραν
ὀμιλῶ, Μοῦσα, μοζῆ σου; Ἴδε μέσα εἰς τὴν χώραν
Ἴδε πάσας ἀταξίας πράττουσι μικροὶ — μεγάλοι,
καὶ τὸν Βάκχον πῶς τερτίττει τῶν ἀνθρώπων τὸ κεφάλι!
Θριαμβεύοντα ὁ ὄχλος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ χαίρει!
ὦ! ἄς χαίρει, ἄς χορεύει στυγερῶς γλυκεῖς τῆς πλώσκαας ἤχους!
Καὶ ἡμεῖς, ἐνῶ ἐκείνη ὡς ἀνάσθητον τὸν φέρῃ,
ἄς ὑπάρνωμεν ἡρέμα τοῦ; σατυρικοῦ; μας στίχους!

Πλὴν ποῦ πρῶτον νὰ στραφῶμεν
ἐνῶ ἅπαντας ἐξίσοῦ ζαλισμένους θεωρῶμεν !
Ὅτι ἐμβῶμεν ἡμεῖς ἴσως στὴν κυμαίνουσαν πλατείαν,
τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἰδῶμεν τὴν ἀνδρείαν ;
Ἐκατόγχειρες οἱ παῖδες γίνονται καὶ Γηρυόνας,
ὅπως λάθωσι βραβεῖον ἐν τεμάχιον τρυγίας,
Ἡ ποτήριον κροσίου, τὰ ὁποῖα εἶναι μόνα
ἀμοιβαί τῆς τεραστείου καὶ λαμπρῆς αὐτῶν ἀνδρείας !
Ὅχι τοῦ; Χυδαίου; ὄρους; ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου ἡ τάξις τῶν ἀριστοκρατικῶν μας
Ἰσταται λαμπροφρόουσα,
ἄγωμεν, ἔνα εὐρῶμεν ὕλην διὰ τὸν ἱστόν μας
Εἰς τὸ Θεάτρον! — Ἐδῶ μὴ ὄρα τῆς νυκτὸς σημαίνει,

ὦ! ἐκεῖ ἄς πορευθῶμεν, ὅπου τὰς μεγαλητέρας
Καταχρήσεις—ἀταξίας ἢ εὐγένεια ἐν γένει
κάμνει, πράξεις θὰ ἰδῶμεν τῶν τοῦ ὄχλου χειροτέρας.
Νὰ! ἀκούομεν τὸν ἦχον ἵππων τε καὶ ὄχημάτων,
εἰς τὴν θύραν ἀμιλλῶνται τίς αὐτῶν νὰ πρωτοφθάσῃ.
Οἱ Ἡνίοχοι τοὺς σπρώχνουν διὰ συνεχῶν κρουσμάτων
μάστιγος—ἡ τοῦ Αὐθέντοῦ προσταγὴ τοὺς ὑποτάσσει—
Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς τοῦ Θεάτρον φθάσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν πύλην.
κῦτταξε τὸν θυρωρὸν του, πῶς ἀγριωπὸν τὸ ἦθος
ἔχει! πῶς περίεξ του γράφει μὲ τὴν βράβδον του καμπύλην,
πεποιωθῶς εἰς τῶν δοράτων τῆς Ἀρχῆς τὸ τόσον πλῆθος!
Ὅτι δὲν σοὶ φαίνεται ὁ Χάρων ὅστις σ' τὴν Ἀγερούσιαν,
τὴν ξηρὰν χεῖρα ἐκτείνει, ὅπως παρὰ τῶν σκιῶν,
τῆς διαπορθευσεῶς των, λάβῃ ὡς ἀντιμισθίαν,
καθιερωθεῖσαν ἤδη ἐκ τοῦ χρόνου—ὀβολόν; . . .
Ἄς ἐμβῶμεν. . . Ἄλλὰ πρέπει μετὰ πλείστου καλοῦ τρόπου,
πρόσεχε μὴ ἀντιτείνης στὴν ὀργὴν τοῦ θυρωροῦ.
Πλὴν κεχαραγμένην φέρε, φέρε ἐπὶ τοῦ προσώπου
καταφρόνησιν στὰς πράξεις—εἰς τὰ ἦθη τοῦ συρμοῦ.
Ἄς ἐμβῶμεν μετ' ἐκείνον ὅστις ἤδη καταβαίνει
τῆς ἀμάξης, τὸ πλευρόν του νὰ! βαδίζει ταυτοχρόνως
σὺζυγός τις ἄλλου—ξενή,
τὴν ὁποίαν ἀνεδέχθη νὰ ὑπηρετήσῃ μόνος.
Καὶ ὁ σύζυγος στὸν αἶκον ἵσταται καὶ περιμένει,
στὴν ἐκείνου εὐπεστίαν οἱ εἰδήμονες γελῶσιν
ἵπποι, καὶ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ψιθυρίζει αὐτῶς προσμένει. »
(ἐὰν δύνανται, ὡς πάλα, καὶ νῦν ἵπποι νὰ λαλῶσιν).
Ὅλοι γενικῶς ὡς σφάλμα κρῖνουσι τιμωρητέον,
σύζυγος νὰ συνοδεύῃ ὁ Αἴγιος τὸν σύζυγόν του.
Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ! ὁ συρμὸς χαλάει πλέον
κάθε πρᾶγμα ἔχει φίλοι, ἐδῶ καὶ τοῦ τὸν καιρὸν του.
Πλὴν, ἄς ἐμβῶμεν ὦ Μοῦσα! στὴν πλατείαν, εἶναι ὥρα;
τὴν εἰσαγωγὴν, πενθίμως ἡ ὀρχήστρα παίξει τώρα:

ἸΚΕΦΑΒΑΤΕΙΟΣ τὰς σποῦδαίας ὀμιλίας
ΔΗΜΟΠΛΟΚΗΜΕΡΙΚΙ ΕΠΙΛΕΥΘΕΡΑΤΑ ἐξ ἠθρικοῦ φρουρίου,
ΜΟΥΣΕΙΟ, ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ του εὐθύνει κατ' ἐκάστου Θεωρείου

ἄλλος τῶν γυμνῶν ὀμμάτων τὰς ἐφόδους συντροφεύει
 Μὲ μειδιάμα χαρίεν· ἄλλος, λέγει, πῶς μαντεύει
 Διατὶ κ ο μ ψ ὀ ς τις φέρει κυανόχρουν λαιμοδέτη
 Κι ἕτερα πολλά προσέει·
 πλὴν, νά! ἡ σκηνὴ ἀνοίγει ἡ ὑψίτονος γυναίκα
 Φαίνεται εἰς αὐτὴν ἐπάνω, καὶ συγχρόνως ἄλλοι δέκα·
 τῶρα πλέον ὄλα πύθουν εἰς τῆς Β α λ ε ρ ῶ (α) τὴν θέαν,
 Ἦτις παίζουσα στὴν χεῖρα
 τὸ ἀνεμιστήριόν της, μᾶς ἀνοίγει σκηνὴν νέαν·
 Κωμικὴν, ἀθλίαν μοίρα·
 εἰς τὸ ἄσμά της, ἠδύτονον ὡς τὸ ἄσμα ἀηδόνας (! ;)
 Ψυχὰι πόσαι συγκινοῦνται! Ὁ κ ο μ ψ ὀ ς δὲν εἶναι μόνος,
 ὅστις, μ' ἔκστασιν ἠδείαν,
 τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν
 συγκεντρῶνων, εὐ α ι σ θ ῆ τ ω ς, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὠτός του
 Συνοδεύει καὶ τὸ ἄσμα μὲ κινήσεις τῆς χειρὸς του·
 τὸν λευκότριχα ἐκείνον κύτταζε προσεκτικῆ,
 "Ὅστις, τὴν ἀρχαῖκὴ
 τοῦ βουνοῦ ἐνδυμασίαν ὀ ρ μ ε μ φ ὀ τ ω ς πολιτίζων,
 Φαίνεται τ' ἀχόριαστόν του εἰς αὐτὴν βλέμμα ἀκοντίζων·
 εἶναι βέβαια σκανδάλου

Π ρ ὀ ξ ε ν ο ς πολὺ μεγάλου
 ἡ τοιαύτη τῶν ἠρώων τοῦ ἀγῶνος παρωδία
 Κι ἡ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς μας, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, θυσία·
 πλὴν περίμεινε ὦ Μοῦσα! καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι μόνα
 Τὰ ποικίλλοντ' ἀκωλάστως τοῦ Θεάτρου τὴν εἰκόνα.
 κύτταξε τινὰς Κυρίας εἰς τὰ περίξ θεωρεῖα,

Ἐπι βέβαια ὅποια στοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦσαν·
 ἦθελ, ἅτινα μᾶς σπρώχνουν πρὸς τὸν ὀλέθρου τὴν Κεάδα,

(α) Ὑποτίθεται ἡ παράστασις τοῦ μελοδράματος τῆς
 Ἐποπλανηθείσης (Traviata)

Λυμαινόμενα καὶ δούλην κι ἀνεξάρτητον Ἑλλάδα . . . !
 δυστυχία ! . . . ! ποῖος θέλει τὸν συρμὸν ἀναχατίσει;
 Καὶ τὴν μαγικὴν ἰσχύν του, εἰ ποῖος θέλει πολεμήσει;
 Φεῦ! ἐλπίς πᾶσα ἐχάθη
 κι ἡ αἰδῶ; αὐτὴ ἐπνίγη, εἰς τοῦ στήθους μας τὰ βάρη!
 Αἱ Κυρίαί, ἐν καὶ μόνον ἀντικείμενον φροντίδος,
 τὸν συρμὸν ἔχουσι πᾶσαι, κ' εἰς αὐτὴν τὴν τύφλωσίν των,
 Εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος
 τῆς θεότητος πολλάκις θυσιάζουν τὴν ζωὴν των!!!
 Καὶ οἱ ἄνδρες; ὦ αἰσχύνη! τρέμοντες εἰς τῶν συζύγων
 τὰς βουλὰς ν' ἀντισταθῶσι δὲν τολμῶσι κἂν ὀλίγον,
 Ἀλλὰ κύπτουν τὸν αὐχέναν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς των κλείουν.
 καὶ διὰ ν' ἀπομακρύνουν τὰς τοῦ λογικοῦ ἐφόδους
 Ἐξ αὐτῶν πολλοὶ μεθύουν,
 ἢ μὲ τρέχουσιν εἰς τὰς τριόδους.
 Τοῦτο εἶναι τὸ ὄραϊον
 ἀποτέλεσμα ὦ Μοῦσα, τῆς φροντίδος τῶν γονέων! . . .
 Ἄλλὰ . . . Πλὴν . . . Θεε! τί βλέπω; ἡ καλὴ μου Μοῦσα φεύγει!
 πρὶν τοῦ τέλους τοῦ Θεάτρου ἐπροτίμησε νὰ εὐγη
 Καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ μόνον·
 παρὰ τὸ τρελὸν νὰ βλέπῃ τῶν περίξ αὐτῆς εἰκόνων.

Π. ΠΑΝΑΣ.

ΤΩΡΑ ΟΠΟΥΝΕ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Γέροντες, νέοι συμμαζωχθῆτε!
 Τσῆ διασκεδάταις ἀπαρνηθῆτε!
 Καὶ θυμηθῆτε, πῶς ἀπὸ χῶμα
 εἶνε τ' ἀδύνατο θνητό μας σῶμα,
 Καὶ πῶς σὲ χῶμα θά καταντήσωμε
 Ὅσα κι' ἂν καμώμε ὅσο κι' ἀζήσωμε!
 Δοθῆτε οὔλοι στὴν προσευχῆ,
 Τώρα ὀποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖς Θεατρόφιλοι Νέοι καὶ Νέαις.
 Νᾶστε γενναῖοι, νᾶστε γενναῖαι,
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Θέν' ἀπεράση καὶ τούτη ἡ ζάλη,
 Καὶ ὁ Βουκέφαλος θ' ἀνοίξει πάλι,
 Καὶ κειὰ τὰ ζούδια οἱ Θεατρίνοι
 Ἰσω; γυρίσουνε πάλαι κ' ἐκείνοι...
 Μὴν ἀπελπέσθε, ὑπομονή,
 Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖς Ἀντιπρόσωποι ἀγκαλιχθῆτε
 Τσοῦ συγγενεῖς σας—κὶ ἀναπαῆτε,
 Τώρα ὀπύκλεισε τὸ Βουλευτήρι,
 Τ' Ἀνεμογιάννη τὸ ξεδοτήρι!
 Χρυσὰ δνεῖρατα, τρελαῖς ἐλπίδαίς,
 Καὶ τὰ παχιόλογα, καὶ τῆ πουτριδες
 Ἄστε καὶ ἀλλάξετε τώρα φαεῖ,
 Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Καὶ σεῖς Χορευτρίαι, σεῖς Χορευτάδες,
 Πῶς θεὸς νὰ ζήσετε τόσαις βδομάδες
 Μὲ τὰ ποδάρι σας σταυρομένα,
 Ἄπο τσοῦ κάλους βασανισμένα ;
 Γιὰ νὰ ξεδίνετε, στὴν κάμαρά σας,
 Ἄνασηκόνετε τὰ κούτσουρά σας!
 Μὲ τὴ σουρίστρα χωρὶς βελί!
 Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖς τοῦ Διόλου Συνδρομητάδες,
 Ἐνθυμηθῆτε πῶς δύο βδομάδαίς
 Θεὸς νὰ βαστάξει ἡ ἐξομνήξια,
 Καὶ ὁπῶς ἤθελε εἶνε ἀδικία
 (Ὅσοι ἐννοῆτε δὲν εὐκαιρήσετε
 Τὴν πληρομή μας νὰ ἐξοφλήσετε)
 Νὰ ἀρτιθῆτε μὲ συνδρομή! ..
 Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή! ..

(ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΠΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΛΙΤΗΣ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » 1860

ΔΙΟΘΗΚΗ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον
ΑΡΙΘΜΟΣ 12ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικά.

Κεφαλληνία, 13 Μαρτίου 1860.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑ.

Ἄφοῦ καὶ οὖλαις μας ἡ ἐφημερίδες βρῦουν ἀπὸ τὰ ἄθλα τῆ
 χαριτωμένης μας καὶ λιγοδούρητης ἐνδεκάτης Βουλῆς, ἤθελε ἔντε-
 πόμασθε νὰ μὴ μπορούμε καὶ μεῖς νὰ προσφέρουμε εἰς τοὺς
 ἀναγνώσταις μας κανένα δεῖγμα τῆ μεγαλοψυχίας καὶ μεγα-
 λονομοσύνης τόσο φωστήρωνε! Ἐπαρραγγέλαμε λοιπὸν μιανοῦ
 μας φίλου τσοῦ Κορφού, νὰ μᾶς συμμάση τὰ περιεργώτερα, καὶ
 ὅσα ἐξεφύγανε τὴν προσοχὴ τοῦν ἀλλουδῶνε, καὶ νὰ μᾶς τὰ
 στείλῃ—γιατὶ τώρα ὁποῦνε σαρακοστή μ' ἔχει καὶ τὰ διαβάξῃ
 ὁ Κόσμος, καὶ νὰ δέεται νὰ συχωρεθοῦνε ἡ ἀμαρτίαις τοῦν Βου-
 λιαστάδων.

Καὶ πρῶτο, πρῶτο ἔχουμε τὸ ἀκόλουθον:

Ο ΠΑΤΕΡ ΑΡΣΕΝΙΟΣ.

Εἶναι μιὰ δεκαπενταριά χρόνοι ὁποῦ ἔνα ὄνειρο πηλὸ περίεργο
 ἔφερε στοὺς Κορφούς ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ἕναν περίφημον Ἄσκη-
 τή, τὸν πάτερ Ἀρσένιο. Ὁ πάτερ Ἀρσένιος μὲν ἐξῆγε τὸ πο-
 δάρι του ἀπὸ τὴ θάρνα κ' ἐπάτησε ἐξω στὴ Σπηλιὰ, ἐγνώρισε
 τὸν τόπον ὁποῦνε ἴσκι σὶ ὄνειρό του. Ἄνεμογιάννης καὶ λαὸς

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

τὸν ἐπήγαγε μὲ ἀλαλαγμούς· εἰς τὸν Ἅϊ Σπυρίδωνα, καὶ ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος ἐγνώρισε τὸν Ἅγιο ὁποῦ τοῦχε μιλῆσει στὸν ὕπνον του· ἐγνώρισε τὸ σπῆτι, ἐγνώρισε τὴν κάμαρα, τὰ σκαμνιά, τὰ ταβλινία, ὅλα τὰ ἐγνώρισε, κ' ὡς καὶ στὸ ἄτομο τοῦ Ἀνεμογιάννη ἐγνώρισε, λένε, τὸ ἄτομο ὁποῦ ὁ Ἅϊ Σπυρίδωνας εἶχε διατάξει νὰ τονέ συντροφέη καὶ νὰ τονέ πάρη ὑπὸ τὴ σκέπη του. Ἀπὸ τὸ μέρος τους, Ἀνεμογιάννης καὶ λαὸς καὶ Δεσπότης, μόλις εἶδανε τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο, ἐδοκιμάσανε μίαν συγκίνησι ἀξιοσέβαστη καὶ ἀνεξήγητη ἴσως κ' αὐτοὶ εἶχανε ἰδεῖ ὄνειρατα, μὰ κ' ἂν δὲν τὰ εἶδανε, μία κρυφὴ καὶ ἀξιοσέβαστη προαἰσθησι βέβαια τοὺς ἔλεγε ὅπως τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο τὸν ἔστειλε στοὺς Κορρούς ἢ χάρι τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ μπορέση νὰ στερεώση τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἀνεμογιάννης καὶ λαὸς καὶ Δεσπότης ἐπήγαγε τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο ὑπὸ τὴ σκέπη τους καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τους· τὸν ἐβγάλανε σερῖανι, τὸν ἐτρογυρίσαν ὅλα τὰ σκαμνία, τὸν ἐδείξανε τοῦν πιστῶνε, τοῦ νοικιάσανε σπῆτι, τὸν ἐπολιτογράψανε, τὸν ἐπεριφημήσανε, δὲν ἐπεράσανε πολλαῖς ἡμέραις ὁποῦ τὸν ἀνεγνωρίσανε καὶ γιὰ Θεοματουργὸς, ὁποῦ τοῦ δώκανε τὴν ἄδεια καὶ κἀνή καὶ Μεγαλόσχημαίσι, ὅπως κηλόα ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη, καὶ μὲ τὴν δύναμι τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ, ἔχει κάμει μίαν πενήνταριῶ, νάχωμε τὴν εὐκὴν του!—Γιὰ νὰ μὴ σὰς πολυλογῶ καὶ σὰς βαραίνω, ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος ἐξακολούθησε νάνα ἅγιος καὶ Θεοματουργὸς γιὰ ὀχτῶ δέκα χρόνους· μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ὀχτῶ δέκα χρόνους, ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος· ἐχάρηκε τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη· ὅποιος δὲν ἐπίστεινε τὴν ἀγιωσύνην καὶ τὰ θαύματα τοῦ πᾶτερ Ἀρσένιου, κατὰ τὴν ἀξιοσέβαστη γνώμη τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦν ἂν ἄπιστος, ἦν ἂν ἄθεος, ἦν ἂν ἀφορεσμένος· ἂν ὁ Θεὸς ἤθελ' εὐδοκίση ν' ἀναπάψῃ τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς ὀχτῶ δέκα χρόνους τῆς ἀγιωσύνης καὶ τῆς θαυματουργίας του, σήμερον ἤθελ' ἔχομε ἕναν κτηνώδη ἅγιον θαυματουργὸν σὸ Ὀρθόδοξο Συναξάρι. Μὴ ὁ Θεὸς δὲν ἐθέλησε ὁ Ἀνεμογιάννης, ὁ λαὸς καὶ ὁ Δεσπότης εἶχανε, φαίνεται, πολλαῖς ἀμαρτίαις· σὰν ἐπεράσαν' οἱ ὀχτῶ δέκα χρόνοι, ἐπαράτησε τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο

νιο ἢ χάρι τοῦ Θεοῦ· σὰν ἐπεράσαν' οἱ ὀχτῶ δέκα χρόνοι, ἔπαψε ἀπὸ τὸ νάνα Θεοματουργὸς ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος, ἔπαψε ἀπὸ τὸ νὰ χαίρεται τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη· τῶρα ὁ Ἀνεμογιάννης, ὁ λαὸς καὶ ὁ Δεσπότης κηρύττουνε ψεύτη τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο, τονέ κηρύττουνε λαυπλάνο· ὁ Ἀνεμογιάννης, ὁ λαὸς καὶ ὁ Δεσπότης ἀλησιμονῶντες τόσαις εὐτυχίαις καὶ τόσαις ἀγάπαις, ἀλησιμονῶντες τὴν ἀξιοσέβαστη ἐκείνη συγκίνησι τῶν ὀχτῶ δέκα χρόνων, θέλουνε νὰ ἐξορίσουνε τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο ἀπὸ τὸ Κράτος! . . . Μὰ κατὰ τοὺς νόμους καὶ κατὰ τὸ Σύνταγμα, ὁ Ἀνεμογιάννης, ὁ λαὸς καὶ ὁ Δεσπότης δὲν ἠμποροῦνε νὰ ἐξορίσουνε τὸν πᾶτερ Ἀρσένιο ἀπὸ τὸ Κράτος, χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς Γερουσίας· ἢ Γερουσία χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Ἀρμοστοῦ· ὁ Ἀρμοστής χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς ὑψηλῆς Ἀστυνομίας· Ἀνεμογιάννης καὶ λαὸς καὶ Δεσπότης ζητοῦνε τὴ βοήθεια τῆς Γερουσίας, τοῦ Ἀρμοστοῦ, τῆς ὑψηλῆς Ἀστυνομίας· Γερουσία, Ἀρμοστής, ὑψηλὴ Ἀστυνομία, εἶναι ἔτοιμοι νὰ εὐχαριστήσουνε καὶ νὰ ξεφρωθούνε τὸν Ἀνεμογιάννη, τὸ λαὸ καὶ τὸ Δεσπότη· ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος μ' ὅλην τὴν πολιτογράψαι, μ' ὅλους τοὺς νόμους, μ' ὅλο τὸ Σύνταγμα, μ' ὅλαις ταῖς ἐγγυήσαις, μ' ὅλαις ταῖς ριζοσπαστικαῖς ἀρχαῖς τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη (γιὰ νὰ μὴ μελετήσωμε πάλαι τὴν ἀπερασμένη συγκίνησι καὶ τοὺς ἀλαλαγμούς τῶν ὀχτῶ δέκα χρόνων), ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος φοβερίζεται καὶ κινδυνεύει νὰ ἐξορισθῇ ἀπὸ τὸ Κράτος! . . . Ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος στέλνει ἀναφορὰ (x) στὴ Βουλὴν, καὶ χαλεπεῖ τὴ βοήθεια τῆς Βουλῆς, ἐν ὀνόματι τῶν νόμων, ἐν ὀνόματι τοῦ Συντάγματος, ἐν ὀνόματι τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας· ὁ πᾶτερ Ἀρσένιος ἐκθέτει στὴν ἀναφορὰ του ἕνα ἕνα ὅλα του τὰ δίκαια, καὶ ῥωτάει κ' ἀπόξ' ἀπόξω γιὰτι ἀφοῦ μίαν φορὰ ὁ Ἀνεμογιάννης, ὁ λαὸς καὶ ὁ Δεσπότης, τὸν ἀνεγνωρίσανε γιὰ Θεοματουργὸν, νὰ μὴ θέλουνε νὰ τὸν ἀνεγνωρίσουνε καὶ τῶρα. Ἐρχεται ἡ ἀναφορὰ στὴ Βουλὴν, ἀρχίζει ὁ Γουβερνατεὺς τὴν ἀνάγνωσι, καὶ ὁ βουλευτὴς Κ. Φίλιππας τὸν ἀντικρίπτει· κατὰ τὴ μικρὴν καὶ μὲν, μὰ

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ὁ δὲν ἐπὶ τὸν ὄρον τοῦ βιβλίου δὲν δύναται νὰ τὴν καταχωρήσωμεν.

ἔντιμη καὶ ἀξιολογία γνῶμη τοῦ Κ. Φίλιππα, ἡ ὁποία γὰρ τιμὴ τοῦ καὶ γὰρ τιμὴ τῆς Ἀποθήκης ἐπέρασε καὶ τὰ Πρακτικά, ἡ Ὁρθόδοξη ἑνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπανήσου δὲν πρέπει μῆτε νὰ καταδεχθῆ νὰ διαβάσῃ τὴν ἀναφορά τοῦ πατέρ Ἀρσένιου, γὰρ τὸ σέβας ὅπου ἡ Βουλὴ χρωστᾷε στὸν Ἀνεμογιάννη, τὸ λαὸ καὶ τὸ Δεσπότη ἡ Ὁρθόδοξη ἑνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπτανήσου συμφωνεῖ πληρέστατα μὲ τὴ μικρὴ καὶ μὲνι μὰ ἔντιμη καὶ ἀξιολογία γνῶμη τοῦ Κ. Φίλιππα, καὶ ὁ Πρόεδρος ὑποχρεῖται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνάγνωσι παραγγέλλει νὰ τὴν διαβάσῃ κρυφὰ μοναχοί τους οἱ Βουλευταί, καὶ ἀναβάλλει τὴ συζήτησι γὰρ τὴν ἄλλη Συνεδρίασι. — Στὴν ἄλλη Συνεδρίασι ἡ Βουλὴ ἀπεφάνθη·

Ἐπειδὴ ὁ ὑποφαινόμενος Ἀσκητὴς εχ — θαυματουργός, ἔπαψε ἀπὸ τὸ νᾶναι Θεοματουργός καὶ νὰ ὠφελῆ τὸ Κράτος καὶ τὴ Χριστιανωσύνη κἀνωντας Μεγαλόχημας καὶ ἄλλα θαύματα, καὶ ἐπειδὴ ἔπαψε ἀπὸ τὸ νὰ χαίρετε τὴν ὑπόληψι τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη, γὰρ τοῦτο ἡ Ὁρθόδοξη ἑνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπτανήσου, ἡ ὁποία αισθάνεται ὅλο τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψι γὰρ τὸν Ἀνεμογιάννη, τὸ λαὸ καὶ τὸ Δεσπότη, ἀποφασίζει νὰ διωχθῆ ὁ Ἀσκητὴς εχ — θαυματουργός ἀπὸ τὸ Κράτος !...

Κατὰ συνέπειαν, ἡ Βουλὴ παραγγέλλει καὶ τὸ λέει μιὰ φορὰ γὰρ πάντα.

Ὅπου ὅσοι ξένοι Ἀσκητάδες καὶ Καλογέροι Θεοματουργοί, εἴτε ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος εἴτε ἀπὸ τοῦ κ' ἂν ἦναι, ὅπου ἐλάθανε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴ δύναμη νὰ κάνουνε Μεγαλόχημας καὶ ἄλλα θαύματα, θέλουνε νᾶρτουνε στὴν Ἐπτανήσου, εἶναι ἐλεύθεροι νᾶρθουνε, καὶ θέλει πολιτογράφωνται, καὶ θέλει χαίρωνται ὅλα τὰ προνόμια καὶ ὅλα τὰ δικαιώματα ὅπου χαίρονται οἱ ἰθαγενεῖς Ἐπτανήσιοι κ' ὅπου διορίζουνε οἱ νόμοι καὶ τὸ Σύνταγμα ὅπου αὐτὰ τὰ προνόμια καὶ τὰ δικαιώματα καὶ ἡ πολιτογράφησι θέλει ἔχουνε κάθε κτῆρος καὶ κάθε δύναμι ὅσο ποῦ αὐτοὶ οἱ Ἀσκητάδες καὶ Καλογέροι ἐξακολουθοῦνε νὰ ἦναι Θεοματουργοὶ καὶ νὰ χαίρωνται τὴν ὑπόληψι τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη ὅπου ὅταν ὄμως οἱ Ἀσκητάδες αὐτοὶ καὶ οἱ Καλογέροι πάψουνε ἀπὸ τοῦ νᾶναι Θεομα-

τουργοί, ἀπὸ τὸ νὰ ὠφελοῦνε τὸ Κράτος καὶ τὴ Χριστιανωσύνη κἀνωντας Μεγαλόχημας καὶ ἄλλα θαύματα, ἀπὸ τὸ νὰ χαίρωνται τὴν ὑπόληψι τοῦ Ἀνεμογιάννη, τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Δεσπότη, ἡ φιλελεύθερος καὶ Ὁρθόδοξη ἑνδεκάτη Βουλὴ τῆς Ἐπτανήσου, ἡ ὁποία αισθάνεται ὅλο τὸ σέβας καὶ τὴν ὑπόληψι γὰρ τὰ θαύματα, τὸ Δεσπότη, τὸ λαὸ καὶ τὸν Ἀνεμογιάννη, τοὺς ἐξορίζει ἀπὸ τὸ Κράτος !...

ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ΤΗΣ ΕΝΔΕΚΑΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ.

Πάτερ ἡμῶν, (ὅπου κ' ἂν ἦσαι εἰν' ὅλο τὸ ἴδιο) ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου, ἐλθέτω ἡ βασιλεύα σου ὡς ἐν Οὐρανῷ, κ' ἐν τῇ Βουλῇ. Τὸν μισθὸν ἡμῶν τῶν 40 διστήλων δὸς ἡμῖν σήμερον, καὶ ἀφες ἡμῖν τὴ δουλειὰ τοῦ Μισθολογίου, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφήμεν τῷ Διβαδᾶ καὶ λοιποῖς, καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀποθήκην τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς τοῦ Καμουτσιοῦ. Ἀμήν.

ΕΚΛΟΓΙΚΑ.

Ἀωνόμως μᾶς ἐστάλη πρὸς ἀποθήκευσιν τὸ ἐπόμενον :

Συμπατριώταις !

Πολλοὶ ἐλαμπασθήκανε ποῦ μ' εἶδανε νὰ ἔβγω σὰν Ἐγγχώριος Σύμβουλος — πολλοὶ ἐμουρμουρίσανε καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐγελάσανε — οἱ στερνοὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχουνε περισσότερο δίκην ἀπ' ὄλους, καὶ εἰς τοὺς στερνοὺς τούτους ἔχω σκοπὸ νὰ ἀπαντήσω ῥίχνοντάς τους τὸ παρόν μου πρόγραμμα στὰ μούτρα ! Νὰ σᾶς περιγράψω τὴ ζωὴ μου, συμπατριώταις, μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε κόπος χαμένος, ὁ τόπος μας εἶνε τόσο μικρὸς ὅπου καθένας, χωρὶς νὰ τὸ θέλει, σκοντάβει τζῆ κακομοιριαῖς τ' ἄλλουνοῦ. Ποῖος εἶμουναι λοιπὸν τὸ ξέρετε, ποῖος εἶμαι τὸ βλέπετε ! δὲν ἔχω ῥεῖτα νὰ κἀμω τὸν Πανηγυρικὸ μου !.. ἐκεῖνο ὅμως ποῦ δὲν εἶσθε ὅπου ῥεῖται νὰ ξέρετε εἶναι τὸ τί μ' ἔκαμε νὰ ξεμου-

ΔΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΟΥΡΙΟΥ

τρίσω, με τέτοια φουρτούνα, στο πέλαγο τζή υποψηφιότη-
τος, χωρίς να θυμηθώ το έδω καράβια πνίγουνται
και σεις βαρκούλαις τί γυρεύεται; — Έδώ και
μέραις ο Θεός είχε ζημερώσει την πουλιζ τρομερή μέρα που να
θυμώμε (και είμαι 70 χρονών!) Ένας αέρας, μία βροχή μία
χιονιά όπου έπάγανε το μιάλο του κουκάλου! Αν σάς πω πώς
περισσότερο απ' όλους αισθανόμουνα τη κακοκαιριά δεν το λέω,
Συμπατριώταις, για να σάς συγκινήσω όχι! Ξέρω όπως ένας όπου,
για το κακό του κεφάλι, τουρτουρίζει στην άκρα μιννού καφενείου,
δεν έχει το παραμικρό δικαίωμα στην άκρα μιννού καφενείου,
δεν έχει το παραμικρό δικαίωμα στην ευσπλαγχνία τουν καλο-
ενδυμένωμε! και χαράς τονε αν μπορή να ξεφεύγη και τὸν αγα-
νάκτησὶ τους! Έβριξα δλόγηρα τὰ πονεμένα μου βλέμματα και
ξανόγοντας μία δεκαριά πούτανε καθισμένοι σ' ένα ταβλι κ'
επαίζανε, επήρα ένα σκαμνί και τους έπλησίασα για να ζεσταθῶ
και να ξεδῶσω (ώϊμέναμε!) με το παιγνίδι. Πολλῶνε θά σάς πα-
ραξοφανεὶ να πλησιάζω ακόμα παιγνίδια! μα τί να σάς πῶ, τὸ
παιγνίδι εστάθηκε πάντα η αδυναμία μου, μὲ—στοιχίσε πάρα
πολλά για να τ' άρνηθῶ ποτέ. Οι γονεὶο αγαποῦνε πάντα και
περισσότερο τὰ παιδιὰ που τους εστοιχίσανε πίκραις και δά-
κρυα! — Οι αδύνατοι άντρες τζή γυναίκας που καθημερινὰ τους
άπατοῦνε. Οι άπόμαχοι κάνουνε φυλακτὰ τζή μπάλαις όπου
βγάνουνε μεσαθέτους, και όπου λίγο ελειψε νάν τους στείλουν εην
άλλη ζωή. — Έγὼ λατρεύω τὰ χαρτιὰ που μαφανίσανε! — Είμουνε
λοιπόν ὄλος προσεκτικός εις τὸ παιγνίδι, και ἔδινα και κάπου
κάπου τὴ συμβουλή μου εκειῶνε πο' παίζωνε, δντὲς άκουσα πῶς
κάποιος μ' ετράβαε από τὴν ὀμπρέλλα, γυρίζω και βλέπω τὸ
φιλο μου Κ. — Καλημέρα του κανῶ, σανάθελα νάν του πῶ—άσε
με ἡσυχόνε! — Μα εκειὸς σκύφτει και μου λέει στο αὔτι. — Ἦ-
θελα κάτι να σου πῶ. — Ὅριζε, του λέω σά μισοιζιτισμένως. —
Πάμε ἴσα δζου — Ὅρισέ μου ἔδεπα γιατί σου βεβαιῶω πῶς
βαρένομαι να ἔβγω δζου. (έντρεπόμουνα νάν του πῶ πῶς κριόνω!)
— Πάμε μιὰ στιγμή καλότυχε. — Στενοχωρημένως ασπρόθηκα και
τόν ακλούθησα — Ὅντες εβγήκαμε ο φίλος μου Κ. με πέρνει α μ-
πρά τζο, πρᾶμμα όπου δέ μου τυχαίνει παρα κάθε όπουνε
εκλογαῖς, και μου λέει! — Σε κάπουσαις ἡμέραις ἔχονμε τση εκ-
λογαῖς τουν Συμβούλωνε — Οὐμ, κανῶ, εκατάλαβα (επειθὴ εστο-

χάσθηκα ὅπως ο φίλος μου μ' ἔπερνε από κοντὰ για να μου κα-
παρήρη τὴν ψήφο) Έγὼ φίλε μου, του κανῶ με τρόπο τραγικο-
κωμικό, αποφάσισα να αποτραβηχθῶ από τὰ πολιτικά, και δέ
θέλω να πάρω κανένα μέρος! — Δέ με καταλαβαίνεις ἄσεμε να
μπλήσω χωρίς να με αντισκόφτης και επειτα μου αποκρένεσαι,
ἤθελα λοιπόν να σου πῶ ὅπως σε λίγαις ἡμέραις ἔχονμε τση
εκλογαῖς, και ὅπως εkanes καλὰ να να συντρέξης. — Να συντρέξω!
φωναζῶ ξεχασμένος, σὰ νάθελα μου ποῦνε ὅπως η τράπουλα ἔχει
62 χαρτιὰ η ὅπως εἶνε 4 φαντεσπάθιδες, να συντρέξω! — Μάλιστα,
μάλιστα να συντρέξης και με τὴν πεπειθῆσι πῶς θά μείνεις! και
γιατι όχι, στο θεῖο σου; ο Νόμος σε αναγνωρίζει εκλόγιμον,
γιατι θέλεις οἱ συμπατριῶταις σου να μὴ σεβαστοῦνε τὸ Νόμο;
Γιατι εἶσαι γέροντας; μα μου φαίνεται πῶς θά κάμεις ετζι πολὺ
καλλήρηρη φυγοῦρα, σάν Ἐγγῶριος Γερουσιαστὴς, παρα κάτι παι-
δάρια όπουνε σχεδὸν αγένιαγα! — Εἶσαι ο πουλιζ φτωχὸς απ'
ὄσου; παρῆρησιάζουνται, και τοῦτο εἶνε ἕνα προτέρημα που αν
εἶνε δικαιοσύνη, θά σε κάμει να πάρης τὴν πρώτη ψηφοφορία. —
Ἐχαλάρηκες στο παιγνίδι. — Η τύχη λοιπόν σου χρωσάει μιάν αν-
ταμοιόη, και ποιὸς ἤξερει μήπως φυλάει να σουν τὴν κάμη στο
παιγνίδι τση εκλογῆς, στο λόγο τση ψηφοφορίας! . η τύχη
εἶνε θυληκὴ και επομένως ἔχει μεγάλη καπρίτζια! —
Δεν ἔχεις κόμμα θά μου πεις ἴσω; τὸ κόμμα τουν φαλιδονε
πέσμου τὸ ἀλησμόνητες; Εἶνε τὸ κόμμα τὸ μεγαλύτερο, τὸ συμ-
παθέστερο, και που παρασταινεις τόσο καλὰ όπου σου φαίνεται και
εἶσαι η εσάρκωσι τζή ιδέας του, και φοβάται; λὲς πῶς ὄλοι οἱ
συναδέλφοι δεν θά σε βοηθήτουνε; — Ὅσο για ἱκανότητα, ξέρεις
καλήτερά μου, πῶς εἶνε ἕνα λοῦσο ὄλος δι' ὄλου περιττὸ ὅ-
που δέ ζητιέται οὔτε στα επαγγέλματα! . .

Ο φίλος μου ἐμίλιε με ἀσση ζεση και τόσα καλὰ όπου με
εκατάπεισε· ἐλπίζω Συμπατριῶταις πῶς και σεις θαντσοῦ δόσετε
δίκρη, Ἀμήν! Α με κάμει να μείνει θέλει σάς κάμω τὴν εὐ-
χαριστιριόν μου; Ὡς τόσω καλαῖς ἀντάμωσες εις τὴν μποῦκα
τση κάλπης.

Κεφαλληνία τση 12 Μαρτίου 1860.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ένας όπου ἔχει χρεῖα να γένη
Έγγ. Σύμβουλος.

ΤΩΡΑ ΟΠΟΥΝΕ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

(Συνέχεια.)

Ἡσείς Ἐμπόροι ἴσα μετράτε,
Λίγο ἂν μπόρῃτε κερδοσκοπάτε,
Στὰ μισὰ κέρδη φχαριστηθῆτε,
Μὴ στὴν ψυχὴ σας, μὴν παραγδυῖτε!
Καὶ ὅσοι ἔχετε ἐλαστικότητα
Εἰς τὴ συνείδησιν ἔμπορὶ καλώτατα
Νὰν τὴ βαστάτε στενὴ στενή,
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Ὅσοι δανείζετε μὲ χοντρὸ τόκο!
Ἄν ἀγαπάτε τὴ Θεοτόκο,
Φχαριστηθῆτε εἰς τὸ μισὸ
Ἄφ' ὅσα πέρνετε τὰ ἑκατὸ
Ἄσπετε τώρα τὰ τοκολόγια
Καὶ λογαριάζετε μὲ κομπολόγια·
Ζήσετε κἀνε σὰ Χριστιανοὶ
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Καὶ εἰς Παπάδες χαϊρόσαστ' ὅλοι,
Ποῦθεν ἀγίασῃ τὸ Ἀργαστόλι,
Καὶ ὁποῦ τόσας ψυχὰς χαμέναις
Θεὸς νὰ ριφθοῦνε μετανομέναις
Στὴν ἀγκαλιὰ σας τὴν εὐλογημένη,
Π' ὅτι κί ἂν πιάσῃ σφικτὰ βασταίνει!
Πλὴν μὴ σκοτώσετε μὸσχοι οὐτ' ἄρνη
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Ὡ φιλακόλουθαις καλαῖς γρηουλαῖς,
Τρέξετε τώρα τρέξετε οὐλαῖς,
Ὅσο θελήσετε στὴν Ἐκκλησίᾳ σας,
Νὰ μουρμουρίζετε τὰ πατερμά σας
Καλὸ παράδειγμα δόστε τῇ γαίᾳ
Π' ἄλισμονᾶνε τῇ προσευχαίᾳ
Ἄ ἡ ψυχούλαι σας ἔχουν γιορτὴν
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΛΕΒΑΔΙΤΗΣ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΗΣ
1927
ΙΛΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ. 53.41.61.0086

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΙΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΙΘΟΥΣΙΟΥ